DESTIN

Lovesnept

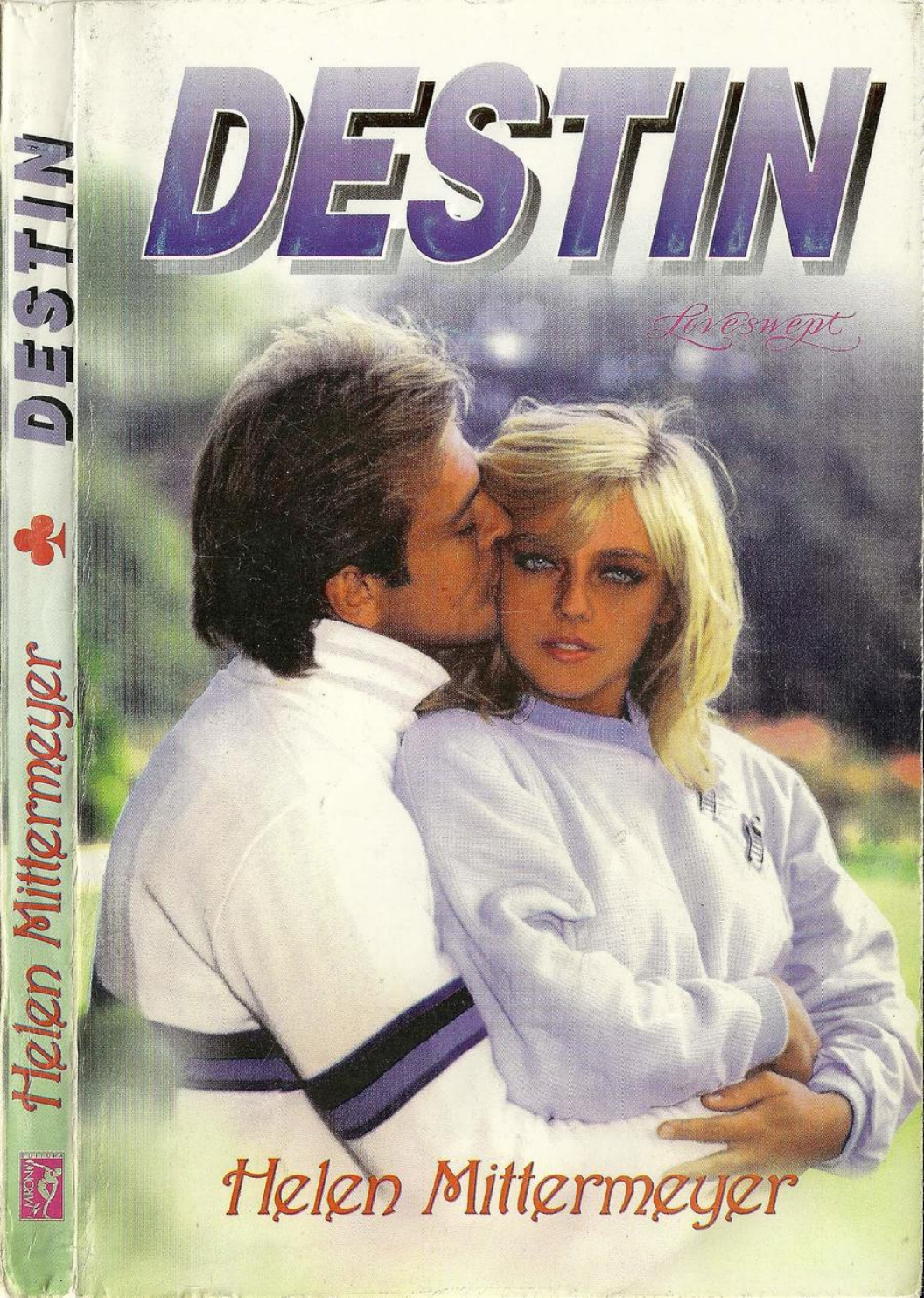

Helen Mittermeyer

DESTIN

Helen Mittermeyer

KIRON

Loveswept

Helen Mittermeyer

Destin

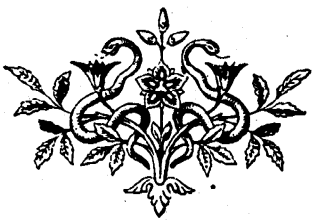

Kismet
by Helen Mittermeyer

© copyright 1994 by
Helen Mittermeyer

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

Loveswept

Helen Mittermeyer

Destin

Traducere de Micsandra Brad

Editura MIRON
București

Unu

Thane Stoner stătea rezemat de automobilul său, *Ferrari*, şi o măsura pe blonda care tocmai trăsese maşina în parcarea de vizavi. Ea îşi aranjă părul, se uită în oglinda retrovizoare şi îşi potrivi un cercel. A, se gîndi el, doamna e cam agitată!

Ieşi din jaful acela de *VW*, trînti portiera şi o încuie. Apoi rămase o vreme, cu ochii la casa, în stil ranch, din faţa ei. Toate uşile şi ferestrele erau

deschise şi dinăuntru se revărsau sunetele vesele ale unei petreceri în toi. Rîsetele şi muzica se amestecau într-o armonie stridentă.

Dar, din cine ştie ce motive, ea nu se hotăra să păşească pe alee, ca să intre. Ştia că avea nevoie de o descărcare în seara aceasta. Dacă ar fi rămas singură la ea, în apartament, ar fi înnebunit. Acum însă în faţa casei Ellenei, nu mai era chiar atît de sigură că avea chef să se distreze.

Ceva mai devreme, cînd se întorsese de la orele de la UCLA, voise să-i telefoneze Ellenei, să-i spună că nu mai vine. Era epuizată de-atîta studiu, de slujba ei cu jumătate de normă şi încerca să păstreze puţin şi din viaţa ei personală, ce risca să se ducă de rîpă. Simţea nevoia disperată să se odihnească, dar cînd sosise acasă şi găsise hotărîrea de divorţ de la avocatul lui Roger, toate speranţele ei, în acest sens, se risipiseră. Făcuse repede un duş, ca să poată ieşi cît mai curînd din apartamentul acela pe care îl împărţise cu soţul ei. Avea nevoie să vadă alţi oameni, să nu se mai gîndească la ale ei. Pur şi simplu, refuza să se gîndească la viitor.

Se uita la mîna ei stîngă şi i se puse un nod în gît. Îşi simţi inima goală. Îşi scoase repede verigheta de aur de pe deget şi-o vîrî în buzunar.

Destin

Gestul repezit al blondinei îl uimi pe Thane. Femeia aceea atît de drăguță părea disperată, ca mișcarea unei păsări sălbatice într-o colivie. Îi era clar că nu prea avea chef să se ducă la petrecere. Tot uitîndu-se la ea, observă că părul ei era mai deschis la culoare decît i se păruse în primul moment. Îi era prins în vîrful capului și strălucea, sub razele de lună. Pielea avea irizații ireale, iar rochia se mula pe trupul ei înalt și suplu. O mai măsură, o dată, pe îndelete, din cap pînă în picioare. Văzuse în viața lui multe femei frumoase, dar nici una nu îl fermecase așa, la prima vedere. Reacția aceasta îl irita și îl incita, totodată.

Se apropie agale de ea și o întrebă blînd:

– Vreți să intrați sau sînteți de la parcarea mașinilor?

Vocea aceea bărbătească, ușor amuzată, o cam descumpăni pe Tru. Se uită urît la personajul înalt din fața ei, care avea fața luminată de lumina ce se revărsa printr-o fereastră a casei. O trecu un fior: era frumos și sigur pe el. Ceva îi spunea că trebuie să fugă de el. Oare, de ce? Reacțiile ei erau ciudate, nebunești, așa că se hotărî să treacă peste ele.

– Nu mă ocup cu parcarea, îi răspunse ea, pînă la urmă, cu o voce acră, care, spera, avea să îl pună la punct.

Într-o asemenea seară, nu avea nici un chef să converseze cu străinul acesta uriaş şi insolent. Îi părea bine că era întuneric şi că rămînea, astfel, în umbră. Deodată, bărbatul acoperi cu spatele pata de lumină ce se revărsa de la fereastră şi ea nu-i mai putu vedea chipul. Simţi cum se apropie. Îşi trecu limba peste buze, îşi aruncă ochii spre casă, apoi se uită, din nou, la el.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă Thane.

– Doar că nu mă prea trage inima să intru.

– Şi eu am cam întîrziat. Ce-ar fi să intrăm împreună?

Simţea o nevoie acută s-o vadă în plină lumină, aşa că îi întinse mîna.

– Bun, spuse ea.

Şi, la urma-urmei, de ce nu? Doar se hotărîse să vină aici, ca să-şi uite de necazuri, să înceapă să îngroape toate acele amintiri ale căsătoriei ei nefericite cu Roger, măcar pentru cîteva ore. Simţi că se înfierbîntă şi că o cuprinde aceeaşi panică ce o făcuse să se îmbrace repede şi să gonească pînă aici, cu viteză maximă. Şi, mă rog, de ce să nu se distreze? Curînd, va trebui să găsească o modalitate de a-şi cîştiga existenţa şi să accepte realitatea crudă că nu va mai putea, în felul acesta, să-şi ia licenţa.

Simţi mîna străinului apucînd-o de braţ şi în-

torcînd-o spre lumină. Se uită uluită la el.

– Ce-nseamnă asta?

Cînd îşi auzi vocea tremurînd, se fîstîci şi mai rău.

– Voiam, doar, să văd dacă nu mi se năzare. Din fericire, se pare că nu. Eşti fermecătoare şi extrem de fragilă, deşi eşti atît de înaltă.

Thane inspiră parfumul care părea că face parte din trupul ei.

– Eu, fragilă? Află că am făcut parte din echipele de înot şi de tenis, la colegiu. Aparenţele înşeală. Nu sînt delicată deloc.

– Cînd ai terminat?

– N-am terminat. Acum m-am întors la colegiu, ca să-mi pregătesc licenţa.

Nu-i mai spuse şi că, în curînd, va trebui să renunţe. De ce să-i spună unui străin povestea vieţii ei?

– Hai la petrecere.

Thane îi lăsă braţul, văzînd-o ostilă, dar, cînd ajunseră la intrare, îi căută mîna din nou. Atingerea lui o umplu de căldură. Era sigură că nu îl mai văzuse în viaţa ei, aşa că îl întrebă:

– Eşti prieten cu Ellen?

– Mai mult cu familia ei. Mă numesc Thane Stoner. Dar tu?

– Eu sînt Tru Hubbard. Am fost colegă de şcoală

cu Ellen Sandilin.

Thane Stoner se opri o clipă şi îi strînse uşor mîna.

– Ooo, nu cumva eşti unul dintre cei trei muşchetari despre care tot povesteşte Andy?.

Thane Stoner? Poate totuşi mai auzise numele acesta.

– Poftim? O, da! Ellen, Maggie şi cu mine eram mereu împreună. Dar Maggie s-a măritat şi acum locuieşte în Est.

– Eşti căsătorită?

– Sînt chiar pe punctul de a fi din nou singură, zise Tru, cu mai multă solicitudine decît intenţionase.

– Înţeleg.

– Nici nu era greu.

Tru intră primă pe uşă şi rămase o clipă descumpănită de zgomotul petrecerii dinăuntru. Mîna lui îi atinse talia şi se simţi încurajată.

– Tru! Ce bine-mi pare c-ai venit! Vreau să-l cunoşti pe Randy...

Îmbrăţişarea şi sporovăiala Ellenei, precum şi sporovăiala ei veselă o făcură pe Tru să se simtă bine, în ciuda stării ei. Prietena ei i se uită peste umăr şi îl văzu pe Thane. Zîmbetul i se lărgi.

– Thane! Bun venit! L-am certat toată noaptea pe fratele meu că nu te-a invitat! Dar Andy jura

c-a făcut-o. Sînt fericită că nu m-a minţit. Un tip ca tine înviorează orice petrecere.

Ellen rîse, apoi se încruntă.

– Nu ştiam că vă cunoaşteţi.

– Ne-am întîlnit în faţa uşii. Ce mai faci, ţîcă? întrebă Thane, aplecîndu-se şi sărutînd-o pe obraz. A, da, uite-l pe fratele tău cu Clare! Mă duc să-i salut. Scuză-mă, Tru!

– Desigur.

Ellen se uită cîteva clipe după el, apoi se întoarse spre prietena ei.

– Cum ai reuşit să-ţi faci apariţia alături de cel mai uluitor sex-simbol din California, ca să nu mai vorbim, cît e de bogat!

Ellen o strînse pe Tru de braţ.

– Ţi-am povestit despre el. A fost coleg de cameră cu Andy, la universitate. Cel despre care ţi-am spus că a jucat, o vreme, fotbal profesionist, apoi, a intrat în avocatură.

Ellen se opri să respire, salută pe cineva, apoi se întoarse, din nou, spre Tru.

– Acum, a lăsat avocatura pe planul doi, pentru a se ocupa de afacerile familiei, care constau în suc de portocale, vinuri, petrol...

– Nu sună prea rău...

– Să nu rîzi! Andy crede că Thane s-ar putea să devină guvernatorul statului nostru mult-iubit.

E de familie veche, Tru. Şi ştii că asta contează.

Ellen trecu printre cei prezenţi şi o prezentă pe Tru tuturor. Nu se opriră, pînă nu ajunseră la un băruleţ dintr-un colţ al camerei de zi. Acolo, Ellen îi luă mîna cu căldură.

– Ce s-a întîmplat? Eşti albă ca varul. Am avut sentimentul că nici nu vei veni aici, în seara aceasta.

– Nici n-aveam de gînd, înainte să-mi citesc corespondenţa.

Ellen păru că nu înţelege, pentru un moment. Apoi, ochii i se măriră.

– Doar n-ai să-mi spui că Roger a mers pînă la capăt!

– Astăzi am primit primele acte de divorţ! rosti ea, cu ochii uscaţi, dar cu voce tremurătoare. Cred că trebuia să mă aştept la asta. M-a sunat de dimineaţă şi mi-a spus că a hotărît că avem nevoie de o perioadă de despărţire, pentru a ne rezolva problemele.

Inspiră adînc.

– Mi-a mai spus că nu mai plăteşte chiria apartamentului.

– Ce ingrată e viaţa asta! După ce te-ai chinuit atîta şi ai lucrat în două locuri, numai ca să-l ajuţi să-şi ia licenţa şi să-şi dea doctoratul! Fir-ar să fie! Ţi-am spus eu, atunci, că nu e bine să renunţi la studiile tale, numai ca să-l ajuţi!

Ellen o strînse mai tare de mînă.

– Ia-ţi un avocat şi dă-l în judecată! Obligă-l să te susţină material, pînă la terminarea studiilor. Măcar atît îţi e dator.

Ellen îşi îmbrăţişă prietena.

– Ce-ai să faci, Tru?

– Am încercat să nu mă cramponez de asta. De fapt, m-am gîndit că petrecerea mă va ajuta să mă relaxez şi să-mi uit problemele, măcar pentru cîteva ore. Ai vreun leac pentru asta? Pentru că m-am hotărît să ignor totul în seara aceasta şi să mă distrez nebuneşte.

Ellen o îmbrăţişă din nou şi surîse.

– Nu prea văd cum ai s-o faci, de vreme ce tu nu bei decît suc.

– Am să mai adaug ceva în pahar. Ce-ai zice de un cocktail cu glutamat de sodiu?

Tru simţi că se înviorează dintr-o dată. Cele două prietene izbucniră în rîs, apoi se întoarseră spre bar să comande ceva.

– Un suc tare de portocale, cu gheaţă şi o bere pentru mine, comandă Ellen.

După vreo cîteva minute, Ellen se duse să-şi îndeplinească oficiile de gazdă. Tru se uită în jur după cineva cunoscut, ca să stea de vorbă.

– Vrei să dansăm? auzi ea o voce profundă, în spatele ei.

Fu gata-gata să refuze, dar se abţinu. Cum să se distreze, dacă stătea toată noaptea singură, într-un colţ?

– Bineînţeles! rosti ea.

Spre surprinderea ei, începu să se simtă bine.

– Mă numesc Gil, îi spuse partenerul ei, într-o pauză de dans. Da ştii să te mişti grozav! adăugă el admirativ.

Tru surîse şi se lăsă în voia muzicii. Cînd se opriră să-şi bea băuturile, Gil îi prezentă un alt bărbat.

– El e prietenul meu, George. Pun pariu că vrea să-mi ia locul.

Aşa că Tru dansă şi cu prietenul lui Gil.

Cînd terminară, rîdea din tot sufletul, epuizată. Dădu cu ochii de alt bărbat, care îi zîmbea.

– Bună, eu sînt Randy, prietenul Ellenei. Mi-a povestit despre tine.

Tru păru descumpănită, o clipă, dar Randy surîse.

– Nu-ţi face griji! A zis numai de bine! Vrei să dansezi?

Tru începu să rîdă tare. Prietenul Ellenei îi plăcu imediat.

– Nici nu-mi vine să cred! Tu şi Ellen păreţi două adolescente. O fi fost ceva în apa de la şcoala aceea unde aţi învăţat împreună.

– Ar trebui s-o vezi pe Maggie. Amîndouă ne simţim bătrîne, pe lîngă ea. Ei, pentru moment e gravidă, dar, de obicei, parcă-i Peter Pan!

– Doamne, e îngrozitor!

Randy se uită cu coada ochiului spre Ellen, care zîmbea şi vorbea plină de vervă, într-un grup vesel, din partea cealaltă a încăperii.

– Mă tem că dacă o duc s-o prezint părinţilor mei, au să creadă că are şaisprezece ani, nicidecum douăzeci şi cinci! Taică-meu o să pună biciul pe mine!

Tru îşi dădu seama, bucuroasă, că tînărul acesta zîmbitor avea multă afecţiune pentru Ellen, aşa că se hotărî să-l tragă de limbă.

– Se pare că e o treabă serioasă cu Ellen...

– Aşa e. Sper s-o conving.

– Dacă tu eşti Randy acela de care vorbeşte tot timpul, nici nu va fi prea greu! chicoti Tru, simţindu-se şi mai relaxată, în vreme ce Randy o învîrtea şi rochia îi flutura uşor.

– Mulţumesc, Tru. Mă bucur că am avut ocazia să ne cunoaştem. Ellen şi-a dorit din tot sufletul să vii la petrecerea aceasta. Mi-a spus că munceşti prea mult.

Cînd muzica încetă, o sărută uşor pe obraz. Tru îşi dădu seama că el voia să fie alături de Ellen, aşa că se scuză şi se depărtă.

Îşi găsi sucul de portocale, pe care îl abandonase la începutul dansului şi sorbi din el cu nesaţ. Apoi, se duse să-i salute pe Andy şi pe Clare, fratele şi cumnata lui Ellen. Stătură cîteva minute de vorbă. Cînd mai veniră şi alţii, Tru se depărtă.

– Eşti regina acestei petreceri! Numai că, bănuiesc, ţi s-a făcut sete, după atîta dans. Dă-mi voie să-ţi umplu paharul, zise Thane şi o conduse spre bar.

– Vă mulţumesc, domnule Stoner. Suc de portocale, vă rog.

Îi surîse, binecuvîntînd în gînd muzica aceasta care îi anestezia orice durere.

– Te rog; spune-mi Thane.

Îi întinse paharul, apoi sorbi o gură de whisky, uitîndu-se la obrajii ei îmbujoraţi. Avea ochi de safir. Îi plăcea pielea ei rozalie şi mată, oasele subţiri, dar lungi, şi ovalul dulce al feţei.

– După ce-ţi mai potoleşti setea, poate vrei să dansezi din nou.

– Da, mulţumesc.

Pe Tru o surprinse să-l vadă alături de ea. De cîte ori se uitase în seara aceea spre el, era înconjurat tot timpul de un roi de femei. O amuza că, acum, cîteva dintre ele o fixau cu privirea. Ce avea bărbatul acesta? Magnetismul lui Apollo? Tru

își alungă gîndurile. Şi ce dacă nu era decît un cuceritor ocazional? La urma-urmei, în noaptea aceasta voia să uite şi să se distreze.

În adîncul sufletului ei, ştia că nu va putea recupera cei cinci ani. Din ziua în care se căsătorise cu Roger, viaţa ei devenise un şir de greutăţi. Crezuseră că îşi construiau ceva împreună, acesta fusese motivul pentru care muncise atîta să-l ajute pe Roger să-şi termine şcoala. El nu se angajase decît cu şase luni în urmă. La puţină vreme, o anunţase că pleacă. Avea de rezolvat nişte probleme. De atunci, abia îi trimisese bani să-i ajungă să-şi plătească studiile, să-şi plătească taxele şi chiria.

– Ei! Trezeşte-te! spuse Thane iritat.

Nu era obişnuit ca, alături de el, o femeie să se uite lung, în pahar, cu gîndurile aiurea.

– O, îmi pare rău!

Tru îşi ridică privirile spre el. Chipul lui o smulse imediat din gîndurile sale. Ochii lui Thane Stoner avea culoarea whisky-ului de bună calitate. O măsurau acum din cap pînă-n picioare, dîndu-i fiori. Dar, deodată, îi apăru din nou, în faţă, chipul soţului ei. Roger! Ce n-ar fi dat să nu se mai gîndească la el!

Thane îşi dădu seama de tresărirea aceea de durere şi de uluirea din ochii ei şi, fără să se

gîndească, o trase mai aproape de el.

Sîngele lui se înfierbîntă îndată ce îi simţi formele pline. Parcă îl legănau. Nu-i venea să creadă că îl excita atît de mult. Potoleşte-te! îşi zise el. E vulnerabilă acum, în pragul divorţului.

Ritmul cîntecului de dragoste, ce se revărsa în încăpere, pătrunse în inima lui Tru. Închise ochii şi se sprijini de Thane. Se simţi grozav, cînd îi simţi braţele în jurul ei.

Fără să spună un cuvînt, începură să se mişte în ritmul muzicii.

– De la ce vine Tru? îl auzi ea susurîndu-i la ureche.

– De la Gertrude.

Thane îşi aplecă fruntea într-o parte şi îi zîmbi.

– N-am cunoscut niciodată o fată cu numele Gertrude.

– Norocul tău, îi surîse ea, la rîndu-i. Părinţii mei, care au fost profesori de limba engleză, au avut o mare slăbiciune pentru Shakespeare. M-au botezat după mama lui Hamlet.

Îşi zîmbiră cu toată inima. Între ei, se lăsă o tăcere electrizantă. Thane îi lăsă mîna şi o înconjură cu braţele. Tru găsi absolut natural să îl ia de gît, cu mîinile amîndouă. Dansară pe cîteva melodii lente, cu trupurile lipite. Muzica se opri, un moment, cînd cineva schimbă discul, dar ei ră-

maseră îmbrăţişaţi.

Tru nu-şi dădu seama cît dansaseră astfel, ca într-un cerc magic. Nu se despărţiră decît cînd Ellen îi chemă la masă.

– Vrei să mîncăm ceva? o întrebă el, pe un ton leneş.

Ea dădu din cap, uitîndu-se la el, şi roşii. Cu siguranţă, credea că e o proastă, că se agăţase aşa, de el. Oare, ce se petrecuse cu ea?

– Te-am reţinut destul, domnule Stoner... Thane...

– Nu mă plîng, zise el, stîngîndu-i uşor năsucul cu degetul. Hai să mîncăm.

– Bine.

Tru se simţi uşurată, văzînd că el nu pleca de lîngă ea. Se strădui să nu se ataşeze prea mult de bărbatul acesta pe care nu îşi mai permitea să-l vadă după această seară. Avea de pus la punct multe, avea să înceapă o viaţă nouă. Nu îndrăznea să complice lucrurile şi cu prezenţa lui.

Cu toate acestea, Tru nu-şi putea împiedica simţămîntul de bine pe care îl încerca alături de el, în timp ce îl urma spre bufet, apoi, cînd Thane îi umplu farfuria şi se aşezară la masa liberă de pe terasă.

– Bună mîncare, mormăi ea, simţindu-se, deodată, stingherită alături de el.

Îşi lipise trupul de al ei, în timpul dansului aceluia fără sfîrşit. Oare, cît stătuseră pe ring? La gîndul acesta, se înroşi pînă în vîrful urechilor.

– Iar eşti cu gîndul aiurea? o întrebă Thane blînd.

O găsea derutantă. Cum îşi forma o părere despre ea, era nevoit imediat să şi-o schimbe. Tru Hubbard era un cameleon emoţional, conchise el, d[illegible]unul adorabil.

Se uita cum i se înroşeşte pielea fină a gîtului ei graţios şi îşi dori ca momentul acesta să dureze o veşnicie.

– Te invit mîine seară, la cină, spuse el deodată.

Uluită, Tru se uită la el.

– Nu pot să fac asta. Sînt măritată.

– Pe punctul de a rămîne singură, parcă aşa ai zis...

Parcă o înţepau propriile ei cuvinte. I se făcu frig.

– Da, aşa am zis.

– Atunci, ce zici de cină?

– Nu cred că...

Cuvintele i se stinseră, cînd îşi imagina nopţile de singurătate care o aşteptau şi felul în care se va simţi, cînd îi va spune profesorului Blazow că renunţă, cel puţin pentru moment, la orele de tea-

tru grecesc şi la licenţa în literatura engleză. Bătrînul acesta cu barba flamandă îi fusese mentor şi prieten, încă de cînd se întorsese la universitate, iar Tru era înnebunită după el. Fir-ar să fie! Avea atîtea de făcut! Viaţa era tare confuză.

Thane aştepta un răspuns. Ea căzuse din nou, pe gînduri. La cine se gîndea, oare? Cine o putea acapara în aşa măsură?

– Ce spuneai? întrebă el, cu voce tare.

– Poftim?

Tru clipi. O clipă, îl văzu alături de ea, o viaţă întreagă. Spuse repede:

– Aş fi încîntată să vă însoţesc la cină, domnule Stoner.

– Thane, te rog!

El tuşi uşor, uşurat că ea acceptase, înciudat, totodată, din cauza efectului pe care îl avusese asupra lui. Ce copilărie! Se simţea atras de o femeiuşcă pe care nu o cunoştea decît de cîteva ore. Îl mai uimea şi faptul că nu era în stare să-şi amintească chipul femeii cu care trăia de două luni.

– Thane, rosti ea, surîzîndu-i. Sper să mă duci undeva, unde se serveşte mîncare bună. Am o poftă de mîncare nebună.

– Chiar aşa?

Thane se uita la farfuria ei care rămăsese aproa-

pe neatinsă.

– Nu-ţi face griji, doamnă, am să-ţi ofer destulă mîncare!

– Bine.

Tru începu să se joace cu un rulou de şuncă din farfurie.

– Şi zici că ai fost coleg de cameră cu Andy, nu-i aşa?

– Da.

Îşi dădu seama că ea încerca să nu se mai lase furată de gînduri.

– Vrei să ieşim, o dată, în parc, să jucăm fotbal?

Cuvintele îi ieşiră din gură, înainte ca el să-şi dea seama ce rosteşte.

Tru îşi ridică brusc fruntea şi rămase cu gura căscată.

– Doar nu vorbeşti serios. Tu ai fost profesionist. Ce-ţi veni să joci cu o amatoare?

– Eşti jucător de fotbal amator?

– Ei, nu chiar. Noi trei, Ellen, Maggie şi cu mine, îl puneam pe Andy să joace şi săream toate pe el, zise ea rîzînd. Trebuia să-l vezi cînd jucam în dimineaţa Zilei Recunoştinţei. Îl trînteam în noroi!

Thane fu încîntat de entuziasmul ei. Era delicioasă cînd rîdea şi faptul că el îi provocase aceste amintiri îl făceau de-a dreptul fericit.

Ellen se apropie de ei, urmată de Randy.

– Toată lumea s-a supărat pe voi. V-aţi izolat fără drept de apel!

– N-am făcut decît să ne simţim bine la petrecerea ta, ţică! îi spuse Thane plin de umor, în timp ce Tru se înroşi iar.

Randy îşi dădu ochi peste cap.

– Am încercat s-o scot şi eu, din ale ei. Dar, o ştiţi pe Ellen...

– Uite, ai făcut-o pe Tru să roşească, Randy! zise Ellen, bătînd-o uşor pe mînă.

Li se alătură şi Andy.

– Aşa cum te cunosc eu, puştoaico, tu eşti cea care a făcut-o pe Tru să roşească.

Andy surîse, cînd o văzu pe Tru uitîndu-se mustrător la el.

– Te-am intimidat, surioara mea de-a doua?

– Vezi-ţi de treabă, Alex!

Tru rîse odată cu ceilalţi, dar îi venea să intre în pămînt.

– Mi-a povestit despre cum „cei trei muşchetari" te aruncau în noroi, cînd jucaţi fotbal.

– Şi asta, nu o singură dată! se strîmbă Andy. Erau groaznice!

Într-o clipă, Ellen începu să turuie tot felul de întîmplări hazlii despre fratele ei. Tru răsuflă uşurată că nu mai era în atenţia tuturor. Thane se uita

pe neatinsă.

– Nu-ţi face griji, doamnă, am să-ţi ofer destulă mîncare!

– Bine.

Tru începu să se joace cu un rulou de şuncă din farfurie.

– Şi zici că ai fost coleg de cameră cu Andy, nu-i aşa?

– Da.

Îşi dădu seama că ea încerca să nu se mai lase furată de gînduri.

– Vrei să ieşim, o dată, în parc, să jucăm fotbal?

Cuvintele îi ieşiră din gură, înainte ca el să-şi dea seama ce rosteşte.

Tru îşi ridică brusc fruntea şi rămase cu gura căscată.

– Doar nu vorbeşti serios. Tu ai fost profesionist. Ce-ţi veni să joci cu o amatoare?

– Eşti jucător de fotbal amator?

– Ei, nu chiar. Noi trei, Ellen, Maggie şi cu mine, îl puneam pe Andy să joace şi săream toate pe el, zise ea rîzînd. Trebuia să-l vezi cînd jucam în dimineaţa Zilei Recunoştinţei. Îl trînteam în noroi!

Thane fu încîntat de entuziasmul ei. Era delicioasă cînd rîdea şi faptul că el îi provocase aceste amintiri îl făceau de-a dreptul fericit.

însă numai la ea.

Tru prinse un moment de tăcere şi se uită la ceas. Era tîrziu, iar ea trebuia să se trezească devreme.

– A fost o petrecere minunată, Ellen, dar trebuie să plec, zise ea, ridicîndu-se. Mai întîi însă vreau să te ajut să faci puţină ordine.

Randy ridică o mînă.

– Nu. Ellen insistă ca eu să fac acest lucru. Dar, dacă mă pune să spăl vasele...

În jur se auzi forfota. Tru observă că Thane era în picioare. Se întoarse spre el.

– Îţi mulţumesc. M-am simţit grozav, dansînd cu tine.

Îi întinse mîna şi i-o strînse pe a lui, apoi îşi luă rămas-bun de la ceilalţi.

Ajunsese aproape de maşină, cînd simţi o mînă pe braţul ei. Uimită, se întoarse şi dădu cu ochii de Thane.

– Ce s-a întîmplat, Thane?

– Spune-mi adresa ta, ca să vin să te iau la cină, mîine seară.

– O, ar fi mai bine dacă ne-am întîlni undeva.

Thane ridică din umeri.

– Dacă vrei tu...

– Da, aşa vreau.

– Atunci, hai să ne întîlnim la *Thayer,* la ora

şapte.

– Bun.

Ea nu se mai uita la el. Descuie portiera şi se aşează la volan. Răsuflă uşurată, văzînd că automobilul porneşte de la prima încercare.

În drum spre casă, îi trecu prin minte că nu avea nici o rochie atît de bună, pentru a intra într-un loc ca *Thayer.* Trebuia să se îmbrace la fel ca în seara aceasta.

– Asta-i va fi învăţare de minte. N-o să mă mai invite niciodată! Pe de altă parte, poate nu va observa că port aceeaşi rochie două seri la rînd.

Dar Tru ştia că nu putea fi aşa. Thane Stoner avea ochiul ager.

Parcă şi urcă în lift pînă la etajul al patrulea. Era epuizată. Cu toate acestea, somnul întîrzia s-o cuprindă. Prin faţa ochilor îi treceau tot felul de scene cu Thane Stoner. Într-un fel, era o uşurare că se gîndea la el. Asta îi mai îndepărta atenţia de la problemele ei cu Roger şi de cele legate de propriu-i viitor.

Doi

Ziua care urmă fu pe măsura presupunerilor ei pesimiste. Toţi instructorii au încercat să o convingă să nu renunţe. Profesorul Blazow fu cel mai insistent în această privinţă.

– Draga mea, tu aparţii acestui loc. Ai un viitor academic, aşa că te sfătuiesc să-ţi reconsideri hotărîrea.

Tru scutură din cap. Ochii îi ardeau.

– Pentru moment, nu pot. Poate, cîndva...

Glasul i se stinse.

– Eşti supărată, Gertrude. Te pot ajuta cu ceva?

– Vă mulţumesc, domnule profesor, dar nu cred, rosti ea, strîngîndu-l de mînă. Dar vreau să ştiţi că prietenia dumneavoastră a însemnat foarte mult pentru mine.

Îşi strînseră mîinile şi Tru promise că va face tot ce-i va sta în putinţă să se întoarcă la şcoală.

În după-amiaza aceea, Tru trecu pe la oficiul de angajări şi vizită mai multe companii care îi fuseseră date pe listă. Completatul formularelor şi interviurile fură jenante, mai ales că nu ajungea astfel niciunde. I se explica politicos fie că era prea bine pregătită pentru slujba respectivă, fie că nu corespundea.

Spre sfîrşitul zilei, se întoarse acasă cu coada între picioare, incapabilă să-şi mai dorească o seară cu Thane Stoner. Luă cartea de telefoane şi începu să o răsfoiască. Dar Thane Stoner nu era trecut acolo! Oare, cum se numea compania lui? Sau, măcar, biroul lui de avocatură. Nu-şi mai amintea bine de ceea ce-i spusese Ellen, în legătură cu afacerile cu care se ocupa.

Sună telefonul şi ea tresări.

– Da?

– Tru? Sînt Roger. Presupun că ai primit ac-

tele.

– Da.

– Bun. Avocatul meu vrea să se întîlnească cu tine, cît mai curînd posibil. Îţi propun ziua de luni.

– Luni? Păi, eu nu am, încă, nici un avocat.

– N-ai nevoie de avocat. Nu trebuie decît să-l asculţi pe al meu şi să semnezi nişte acte.

– Cred că, în situaţia dată, trebuie să-mi iau un avocat.

Roger oftă.

– Tru, nu-mi face necazuri. Oricum, lucrurile nu se vor schimba.

– Nu eu sînt cea care face necazuri. Te sun altă dată.

Puse receptorul jos şi îşi duse mîna tremurătoare la gură. Chiar în clipa aceea suna cineva la uşă. Deschise.

– Flori pentru Gertrude Hubbard!

Tru desfăcu lanţul şi mesagerul îi înmînă un buchet de trandafiri, împreună cu o cutiuţă, în care se aflau nişte floricele pentru corsaj.

– Am primit deja bacşişul, doamnă, zise tînărul zîmbindu-i.

– Mulţumesc.

Tru rămase cu ochii la trandafirii aceia crem înnouraţi, aranjaţi frumos în frunze de ferigă. Nici nu-şi dădu seama cît stătu aşa. Lacrimile ei se

amestecau cu bobiţele de apă de pe flori.

Îşi îngropă chipul în trandafiri. O făceau să se simtă feminină, mai senină, mai relaxată. Încet-încet, proasta dispoziţie i se risipi. Tru Hubbard nu era o tîmpită, iar Roger nu-şi va bate joc de ea, aşa cum voia.

Cînd puse florile în chiuvetă, pe podea căzu un bileţel. Puse buchetul pentru corsaj în frigider şi se aplecă, tremurînd, să ridice plicul.

„FRUMOASEI DOAMNE CARE MI-A ŢINUT COMPANIE LA PETRECEREA DE ASEARĂ. CREZI ÎN DESTIN? EU AM ÎNCEPUT SĂ CRED. ACUM."

Nu era nici o semnătură. Nici nu era nevoie.

Aranjă florile într-o vază gravată pe care i-o dăruise Ellen şi le puse pe măsuţă. Apoi, intră repede sub duş, se spălă pe cap şi îşi uscă părul cu foenul. Îşi făcu unghiile cu ojă de culoarea piersicii. O clipă, îşi dori să aibă şi altceva de ocazie decît rochia din seara trecută, dar îşi alungă acest gînd inutil din minte.

Îşi prinse părul în vîrful capului ca pe o cunună, lăsînd cîteva şuviţe pe lîngă obraji.

În afară de ceasul de aur pe care i-l dăruiseră părinţii ei cînd terminase liceul, nu purta nici o bijuterie. În clipa aceea îi păru rău că nu îi mai avea alături. Muriseră într-un accident de avion,

cu cinci ani în urmă, cînd se duseseră să-şi petreacă vacanţa în Grecia. Tru suferise enorm. Chiar şi acum, nu trecea zi în care să nu se gîndească la ei.

Scoase dintr-un sertar poşetuţa veche, din mărgele, pe care o cumpărase de la un magazin de solduri, apoi se încălţă cu pantofii aurii şi eleganţi, cu tocuri înalte, care rămăseseră într-o debara, încă de cînd se căsătorise cu Roger. Aveau cam aceeaşi înălţime, iar lui nu-i plăcea ca ea să poarte tocuri înalte. Din obişnuinţă, seara trecută purtase pantofi joşi.

Părăsi melancolică apartamentul, dar atinse uşor buchetul pe care şi-l prinsese la încheietura mîinii şi îşi ridică bărbia, alungînd toate gîndurile negre şi încercînd să se concentreze asupra serii aceleia.

În drum spre hotelul din centrul oraşului, îi veni de cîteva ori să se întoarcă acasă. Şoferii o claxonau nervoşi, pentru că, fără să-şi dea seama, trecea pe sensul opus şi încurca circulaţia.

Cînd, în sfîrşit, ajunse la *Thayer,* coti şi intră pe aleea ce ducea spre intrarea în hotel. Se strîmbă şi vru să întoarcă în momentul în care îl văzu pe valetul însărcinat cu parcarea maşinilor, dar îi fu imposibil, pentru că în spatele ei venea un Rolls Royce.

Tru îi surîse băiatului care se uita nevenindu-i să creadă la *VW*-ul ei prăpădit, cu uşa lovită, dar apoi o ajută că coboare, de parcă ar fi fost doamna din automobilul din spatele ei!

Se îndreptă spre uşile aurii, sperînd ca portarul să nu-şi dea seama de ce era în sufletul ei. Ce căuta ea aici?

– Bună seara! spuse Thane, care apăru deodată alături de ea. Îţi mulţumesc că ţi-ai pus florile de la mine.

Se aplecă şi o sărută uşor pe obraz, înainte ca ea să-i poată răspunde la salut.

– Mergem sus?

– Sus?

Tru se uită la liftul de sticlă din faţa lor.

– Doamne!

I se înmuiară picioarele. Se temuse totdeauna de înălţime.

– Eşti gata?

– Da, zise ea curajoasă.

Thane o simţi că tremură, în clipa în care intrară în lift şi începură să urce. El îi înconjură talia şi o trase mai aproape.

– Vrei să nu te mai uiţi în jos?

– Da, dar nu ştiu dacă pot.

– Atunci, am să te ţin lîngă mine. Poate asta te ajută.

Thane simţi că i se înfierbîntă sîngele, în clipa în care trupul ei se lipi de al lui. O ţinea cu spatele la el, înconjurîndu-i talia şi pieptul fremătător.

– E mai bine aşa? o întrebă el, cu voce schimbată.

– Da.

Tru ameţise, dar ştia că nu din cauza înălţimii. Trupul puternic de care se sprijinea o făcea să vibreze de o dorinţă aşa cum nu mai simţise niciodată. Apărată de braţele lui, Tru avu curajul să privească în jos. Curînd, oamenii din hol îi apărură ca nişte furnici.

– E minunat! Sîntem atît de sus! rosti ea încîntată.

Thane o strînse şi mai tare şi îşi lipi bărbia de creştetul ei. Îşi dorea să se înalţe pînă la ceruri cu ea. Delicateţea trupului ei îmbrăcat în mătase îl ameţea. Oasele ei erau delicate şi totuşi trupul părea puternic şi sănătos.

Cînd liftul se opri, răsuflară amîndoi uşuraţi şi se strecurară prin uşile deschise.

Salonul auriu era plin. Rămăseseră doar cîteva locuri. La bar, discutau mai mulţi oameni. Alţii dansau în sala de lîngă restaurant.

– M-am gîndit că poate ţi-ar plăcea să mîncăm în sala aceasta şi să ascultăm cvartetul de coarde. Apoi, dacă-ţi face plăcere, ne mutăm alături şi

dansăm.

Tru se emoţionă pînă în străfundul sufletului. De cînd n-o mai răsfăţase nimeni aşa? Îşi ridică privirile spre el.

– În seara aceasta, nu pot să stau pînă tîrziu. Am foarte multe de făcut mîine.

– Ca, de exemplu? întrebă Thane, deşi n-ar fi vrut ca ea să se gîndească la altceva decît la clipa prezentă şi la el.

Cînd, în sfîrşit, începu să vorbească, Tru simţi că îi tremura vocea.

– Mai întîi, trebuie să-mi iau un avocat. Soţul meu vrea să mă întîlnesc cu el şi cu avocatul lui săptămîna viitoare şi am motive să-mi iau şi eu un apărător.

– Ai dreptate, din punctul acesta de vedere.

Thane îi făcu semn băiatului care vru s-o ajute pe Tru să se aşeze şi se ocupă el de acest lucru.

– Adu-mi un telefon, îi spuse el valetului.

Acesta se conformă imediat şi Thane formă un număr.

– David, ce mai faci?... Da, vreau să faci ceva pentru mine. Am o prietenă care are nevoie de avocat şi ştiu că eşti în căutare de clienţi... Da, ai auzit bine... Sper că vei fixa un onorariu decent.

Urmă o pauză lungă.

– Ce perspicace eşti! Am fost sigur că mă vei

înţelege. Te va suna la birou, mîine dimineaţă. O cheamă Tru Hubbard... Păi, să zicem, pe la zece, bine? Mulţumesc, spuse el şi puse telefonul jos, făcîndu-i semn chelnerului că nu mai are nevoie de el. Gata! Una dintre îngrijorările tale s-a rezolvat.

– Dar...

Tru se opri la timp, să nu înceapă să protesteze vehement. Oricît de mult ar fi apreciat ceea ce făcea el, nu se putea lăsa ghidată de el.

– Am cîteva întrebări...

– Dă-i drumul.

– Eşti sigur că e bun? Vreau să spun că s-ar putea să n-am destui bani să-mi permit cel mai bun avocat din oraş, dar miza e prea mare, pentru a nu căuta ceva cît mai potrivit, în măsura posibilităţilor mele.

Vocea i se pierdu, cînd îl văzu pe Thane încruntîndu-se.

– Ţi se pare că sînt nerecunoscătoare, nu-i aşa?

– David e foarte bun. Şi, te asigur, şi foarte rezonabil.

– E prieten cu tine?

– Îl cunosc de ani de zile.

– Iartă-mă, dar nu te cunosc destul, pentru a lua totul de bun.

Lui Thane nu-i venea să creadă. Nimeni, mai ales nici o femeie, nu îi pusese atîtea întrebări, într-o astfel de modalitate.

– Am crezut că-ţi fac o favoare.

– Aşa şi este. Dar trebuie să înţelegi situaţia mea. Trebuie să am totală încredere în cel pe care îl angajez, pentru că există pericolul să pierd tot ce am.

Tru oftă şi îşi sprijini bărbia în mîini.

– Nu aveam de gînd să vorbesc despre toate acestea acum. De ce ai adus subiectul acesta în discuţie.

– Nu ştiu.

Pe chip i se citea un amestec de mînie şi de amuzament. Se uita uluit la femeia aceasta copilăroasă, fără să-i vină să creadă că reacţionează astfel.

Tru oftă din nou.

– Văd că te-am cam supărat.

– Chiar acum ţi-aş trage cîteva la funduleţ, chiar în mijlocul ringului de dans. Ţi se pare amuzant?

Tru izbucni în rîs. Ciudat, mînia lui o amuza. Era mult mai bine aşa, decît felul tăcut şi sfidător în care reacţiona Roger, cînd intrau în conflict.

– N-ai să-ndrăzneşti aşa ceva, Stoner.

– Probabil, voi fi nevoit s-o fac, într-o bună zi. Asta, cînd ai s-o meriţi! zise el blînd, încercînd

să-şi ascundă un zîmbet.

O ridică aproape de pe scaun cînd se aplecă şi-i luă bărbia în palme. O sărută uşor.

– Te pricepi să strici plăcerea cuiva! zise Tru.

– Cum poţi să spui aşa ceva? Pot oricînd să te înveselesc.

Cu siguranţă, aveau să petreacă multe clipe plăcute împreună.

– Şi, întîmplător, David Wilson este un avocat excelent. Poţi să-i suni pe cei de la barou, să-i întrebi, dacă vrei.

Thane nu se depărtase de ea şi respiraţiile li se amestecau, în timp ce vorbeau.

Tru se lăsă pe spate, gîndindu-se că erau multe de aflat despre avocatul ei, dar nu-şi dorea decît buzele lui Thane.

Muzica ţigănească interpretată de cvartetul de coarde părea că-i înfierbînta sîngele în vene. Într-un fel, era uimită de felul în care reuşise să îl tulbure pe Stoner. Devenise destul de bănuitoare de cînd se stricase mariajul ei. Oare, era în stare să aibă încredere într-un bărbat pe care nu-l cunoştea decît de douăzeci şi patru de ore?

– Acum, trebuie doar să mai găsesc un apartament ieftin şi totul s-a rezolvat! continuă ea cu glas tare. Te rog, nu-mi spune că te ocupi şi de imobile! N-am să te cred.

– Bun, n-am să-ţi spun, zise el şi se aplecă să o sărute pe nas.

Ea nu se retrase, făcîndu-l să se simtă în al nouălea cer.

– Dar de ce nu mai vrei să stai în apartamentul tău?

– Roger nu mai vrea să plătească chiria, iar eu nu mi-l pot permite, din ceea ce cred că voi cîştiga. Asta, dacă voi găsi o slujbă...

– Ţi-aş putea oferi un serviciu, la una din companiile mele.

Tru dădu din cap.

– Nu cred că ţi-aş permite să faci aşa ceva. Ajunge că mi-ai găsit un avocat respectabil.

– Atunci, s-o formulăm astfel: dacă aflu că e nevoie de tine, pe undeva, te anunţ.

– Deci, n-ai să înfiinţezi o slujbă special pentru mine, nu-i aşa?

– Nu. Dacă e ceva disponibil, numai...

Tru îşi muşcă buzele.

– E foarte drăguţ din partea ta, dar...

– Fără nici o obligaţie, te asigur. Pot să ţi-o dau şi în scris, dacă vrei.

El tuşi uşor. În ochii ei apăruseră lacrimi şi trupul i se cutremura de emoţie.

– Iartă-mă! Nu ştiu ce e cu mine.

Thane îşi trase scaunul, astfel încît să n-o vadă

ceilalţi din jur. Scoase o batistă fină din buzunar şi îi şterse uşor colţurile ochilor.

– E bine să plîngi. Ai nevoie să te uşurezi, rosti el calm, încercînd s-o liniştească. Să ştii că e foarte bine.

Cîteva clipe, Tru nu putu să rostească nici un cuvînt. Reuşi doar să aprobe, dînd din cap.

– Îţi mulţumesc.

– Ai fost prea încordată, draga mea, în ultima vreme.

Thane se uită în jur şi chelnerul apăru, de parcă l-ar fi chemat cineva. Comandă pentru amîndoi.

În momentul în care sosi mîncarea, Tru îşi reveni. Îşi termină supa la insistenţele lui Thane, apoi mîncă toţi creveţii prăjiţi, care erau delicioşi şi condimentaţi. Nu comandară desert: preferară fructele şi brînza. Tru se săturase şi se simţea excelent.

– Cred c-ar trebui să bei şi puţin din paharul meu, zise el, întinzîndu-i paharul cu coniac *Napoleon.*

La prima înghiţitură, Tru începu să tuşească, apoi simţi în tot trupul o căldură plăcută, care îi coborî pînă în genunchi. Trebui să admită că avea un gust delicios.

– Cred că acum ar trebui să dansăm.

Tru se uită lung la el. Nu voia ca el să se simtă

obligat să prelungească această întîlnire, mai ales după scena pe care i-o făcuse.

– Iartă-mă că am avut reacţia aceea. Voi înţelege perfect, dacă vrei să pleci. Apoi, e cam aglomerat acolo, zise ea, uitîndu-se spre ringul de dans.

– Lasă-mă pe mine să decid cînd vreau să plec, spuse Thane, ajutînd-o să se ridice de pe scaun.

O luă de braţ şi o conduse în încăperea alăturată, unde oamenii se simţeau atraşi magnetic de muzica de dans.

Tru observă că Thane îi face un semn discret şefului de sală. Pe una din mese se afla un carton cu menţiunea „Rezervat". În jurul ei se aflau numai plante exotice.

– Trebuie să fii proprietarul locului acestuia, ca să-ţi permiţi aşa ceva.

– Aşa e, spuse el, surîzînd.

Ea îl privi uluită. Abia avu timp să-şi pună poşeta pe masă, că el o şi conduse pe ringul de dans, apoi o luă în braţe.

– Cred că eşti un fel de vrăjitor.

– Nu-i adevărat. Te-am mai întrebat dacă crezi în destin. Îţi aminteşti? Întîlnirea noastră era inevitabilă şi, bănuiesc, eşti de acord cu mine. Mă asigur, doar, că nimic nu se pune în calea dru-

mului nostru.

Tru îşi ridică privirile spre faţa lui zîmbitoare şi îi văzu sclipirea din ochii de culoarea chihlimbarului. Simţi un fior plăcut pe şira spinării.

Trei

Cînd Tru văzu birourile lui David Wilson, cu batalionul de secretare şi de funcţionari, tot numai în oţel şi sticlă, simţi că i se opreşte inima.

– Bună ziua, doamnă Hubbard. Sînt David Wilson. Haideţi să intrăm direct în subiect, bine?

– Domnule Wilson, nu prea cred că am ce căuta aici, începu ea. Încercă să surîdă, dar rezultatul fu jalnic.

David o studie cîteva momente, apoi îi împinse o coală de hîrtie.

– Iată contractul nostru, doamnă Hubbard. Sînt trecute aici taxele şi tot ceea ce intenţionez să fac pentru dumneavoastră. De ce nu luaţi loc? Citiţi-l şi spuneţi-mi ce părere aveţi.

Ameţită, Tru se uită, fără să-i vină să creadă, la taxa infimă din contract.

– Cred că... e bine.

După o oră şi jumătate, părăsi biroul, plină de speranţă. Deşi David nu fusese de acord cu ea, cînd îi spusese că nu vrea nimic de la Roger, se crease o afinitate între ei care îi dădu încredere, în legătură cu ceea ce o aştepta. Tot ceea ce dorea în urma acestui divorţ erau amintirile de familie. El îi înţelesese dorinţa. Tru îl găsi pe David răbdător şi cam prudent, dar era convinsă că vor putea lupta şi cîştiga împreună.

Tru mai făcu, apoi, un tur pe la oficiile de angajări, dar nu găsi nimic.

Cînd se întoarse acasă, o sună Thane şi-i spuse că a găsit pentru ea o slujbă de recepţioner la *Pillor Building* şi, dacă voia să-şi continue studiile, putea s-o ajute să se înscrie la o bursă.

– Thane, rosti ea, dorind să-l facă să înţeleagă că nu voia să se simtă obligată faţă de nimeni şi că voia să-şi păstreze independenţa.

Pe de altă parte însă slujba era foarte tentantă.

– Nu spune nimic. Pregăteşte-te. Vin să te iau peste o oră.

În următoarele două săptămîni, îl văzu pe Thane tot timpul cînd nu era la facultate, la slujbă sau cînd nu avea de învăţat. Devenise centrul interesului sau, mai mult chiar decît teatrul grecesc şi profesorul Blazow, care, în treacăt fie spus, fusese tare bucuros văzînd-o că s-a întors.

Îi trebuiră cîteva zile să se obişnuiască cu sistemul complicat de legături telefonice de la *Pillor Building,* dar după aceea, munca începu să-i placă. Avea timp să şi studieze, cînd nu răspundea la telefoane sau nu primea mesaje.

Pe Roger îl întîlni de cîteva ori. O dată, cînd venise să-şi ia calculatorul, apoi cînd se văzură în birourile avocaţilor lor. Ultima oară, el venise să se plîngă de suma mare pe care o pretindea ea, în urma divorţului.

– Nu văd de ce-ai avea nevoie de atîţia bani deodată, Tru, îi spusese el arţăgos.

– Pentru că nu-mi vei plăti lunar, Roger. Iar avocatul meu e de părere că odată ce te-am ţinut în şcoală, îmi eşti dator. Ca să fiu sinceră, cred că

are dreptate.

Apoi, cînd văzu că-şi găsise un apartament mai mic pe lîngă universitate, se prefăcu supărat.

– Ce te deranjează? îl întrebase ea. Contractul pentru cel în care stau expiră peste o săptămînă. Doar nu vrei să dorm în parc, pe bancă.

– Nu face pe nebuna, Tru. Nu e stilul tău. După avocatul scump pe care ţi l-ai angajat, mă gîndeam că te vei muta într-o baracă!

Nu fusese totdeauna aşa meschin şi incisiv. Acum, i se părea un străin.

Bănuia că amărăciunea lui provenea din faptul că nu reuşise să obţină o slujbă în lumea academică, aşa cum îşi dorise. Lucra în industria privată, destul de avantajos, dar pentru el nu era destul.

– Avocatul meu, reputaţia lui, nu sînt treaba ta! spuse ea.

– N-ai primit încă dispoziţia de plată, nu-i aşa?

Tru se înroşi, amintindu-şi cu cîtă reverenţă se comportase avocatul lui Roger cu David cînd se întîlniseră să stabilească termenele de divorţ. În seara aceea, îi povestise scena lui Thane, iar acesta nu păru surprins deloc.

– Doar ţi-am spus că David e bun. Iar taxele nu ţi s-au părut prea mari. Aşadar, totul e în ordine.

Era uşor să se obişnuiască cu noua situaţie. Iar cînd Thane o săruta uşor la despărţire, uita de toate.

Încet-încet, despărţirile lor erau tot mai încărcate de pasiune, care o zguduia pe Tru pînă în adîncul sufletului. O şocase faptul că în viaţa ei alături de Roger nu trăise asemenea simţăminte niciodată.

Cu două zile înainte de a se muta, cînd se întoarse acasă, nu mai găsi nimic. Mobila, lucrurile la care ţinea, totul fusese luat. Încercă să-l sune pe Roger, dar nu-i răspunse.

În seara aceea, cînd sosi Thane şi văzu dezastrul şi expresia disperată de pe chipul ei, se duse direct la telefon. Dar Tru, care stătea pe un scaun de bucătărie, nici nu fu în stare să înţeleagă ceea ce spunea el.

– Ţi-a luat şi lucrurile la care ţineai?

– Tot ce aparţinea părinţilor şi bunicilor mei.

– Descrie-mi-le, îi porunci Thane fără drept de apel, scoţînd un carneţel şi notînd absolut totul.

Apoi, mai dădu un telefon. După ce termină convorbirea, îngenunche în faţa scaunului ei.

– Am să comand cina acasă, în seara asta. În timp ce vom aştepta, vom studia lista împreună, ca să nu cumva să fi uitat ceva. Nu trebuie să-ţi faci griji. Am pe cineva care se va ocupa de această

problemă.

– Roger nu va ceda, ştiu sigur.

– Nu te mai gîndi la el.

Tru se mută în micul apartament de lîngă universitate. Toate lucrurile pe care le pusese pe listă se aflau acolo, cînd sosi acasă.

– Cum ai reuşit, Thane? îl întrebă ea, curioasă şi fericită totodată, văzîndu-şi lucrurile dragi.

Dar nu putu scoate de la Thane decît atît:

– Am eu metodele mele.

Zîmbi şi îi luă bărbia în mîini. Tru simţi că se topeşte. Se uită în jurul ei şi oftă din suflet. Vasele de la bunica ei se aflau pe o etajeră de deasupra canapelei pe care o luase de la *Goodwill.*

– Nu m-aş fi simţit acasă, fără porţelanurile bunicii mele şi fără tablouri.

Thane îşi băgă capul pe uşa dormitorului, apoi se întoarse spre Tru.

– Patul nu pare decît o saltea aşezată pe un cadru de fier.

– Mi s-a părut ieftin şi confortabil.

– Serios? Va trebui să-l încerc o dată, zise el îndrăzneţ.

Tru simţi nevoia să-i spună că putea să-l în-

cerce cînd voia el.

– De acord.

Vocea îi tremură şi fu sigură că el observase acest lucru.

Thane porni spre ea şi o sărută pe nas.

– N-am să te forţez niciodată, crede-mă! Dar nu neg că voi încerca să te conving să facem dragoste.

– Lucrul acesta ar putea dăuna cazului meu de divorţ, rosti Tru, cînd el o cuprinse în braţe.

Simţi o fierbinţeală care se scurgea peste trupul ei ca lava vulcanică pe un munte.

– Vom fi cît se poate de discreţi, rosti Thane strîngînd-o la piept şi atingîndu-şi bărbia de creştetul ei.

Simţea că sîngele începe să-i fiarbă în vene. Nu mai voia să lupte împotriva dorinţei sale de a o săruta şi a o mîngîia. Încă de cînd o întîlnise pentru prima oară, Tru Hubbard fusese o bucurie pentru el. Lucrul acesta îl uluise şi îl contrariase totodată. Nu avusese de gînd să se lege acum de o femeie. Fusese gata-gata să se căsătorească de vreo două ori, dar scăpase ca prin minune. De fiecare dată, fusese vorba de legături cu persoane sofisticate. Dar Thane ştia că Tru nu juca după regulile cunoscute.

Ea îl împinse uşor cu mîinile, ca să se poată

uita în ochii lui.

– Ne vedem seară de seară, de o lună de zile.

– Aşa e. Dacă vrei chiar o contabilitate perfectă, nu uita de prînzurile de lîngă *Pillor Building* şi de micul dejun de la bufetul *Acropolis.*

Tru dădu din cap.

– Îmi plac la nebunie omletele acelea greceşti! Cît de uşor o făcea să uite de sine! Îşi strînse buzele.

– N-are importanţă!

– Nu spune asta. Şi mie îmi plac omletele.

– Thane, fii serios! Roger mi-a spus că avocatul lui va încerca să facă o mişcare periculoasă, legîndu-se de relaţia dintre noi doi. Asta ar putea să-i dea cîştig de cauză.

– Roger e înnebunit că eşti în posesia a ceea ce ţi se cuvine. N-am nevoie de David, ca să-mi dau seama ce fel de om e fostul tău soţ.

Thane o strînse şi mai tare la piept. Încleştă maxilarul şi privirea îi deveni de oţel.

– Nu i se va permite să-ţi facă nici un rău, îţi promit!

Tru lăsă capul în jos.

– Un scandal ne-ar dăuna amîndurora, Thane. Tu eşti un bărbat important. Presa abia aşteaptă informaţii de la Roger. Trebuie să luăm în consideraţie şi acest lucru.

– Nu trăim în epoca victoriană, draga mea. Legătura dintre un bărbat şi o femeie nu mai constituie o bombă de prima pagină!

Ea deschise gura să îl contrazică, dar Thane îi puse uşor degetul pe buze. Dădu din cap.

– Am stat de vorbă cu David, spuse el şi trăsăturile i se aspriră. Nu accept să nu ne vedem. De fapt, vreau să te conving să vii să trăieşti cu mine. Împreună, vom putea rezolva orice problemă ce se iveşte.

Vru să spună mai mult, dar se opri.

Tru se uită lung la el.

– Ştii că Roger se întîlneşte cu o femeie de la el, de la birou, nu-i aşa? Mi se pare că eşti la curent cu toate.

Thane nu-i răspunse, ci o sărută pătimaş.

– Sper că prostul ăla de Roger nu ţi-a povestit tot.

Tru îi răspunse la sărut şi se aplecă pe spate să tragă o gură de aer.

– Într-o zi, Andy s-a dus la *Mercury Computers* şi l-a văzut pe Roger cu ea la bufet. I-a povestit, apoi, Ellenei despre asta.

Thane îi dădu părul la o parte de pe frunte.

– Cred că te-a rănit.

– Dacă s-ar fi întîmplat acum o lună, poate, admise ea, sprijinindu-se de el şi amintindu-şi cît

de uluită fusese cînd îi spusese Ellen. Cred că dacă aş aprofunda lucrurile, aş afla cauza pentru care m-a părăsit. Trebuie să fie implicată şi o femeie, adăugă ea, ridicînd din umeri. Cu o lună în urmă, n-aş fi fost în stare să privesc lucrurile obiectiv. Acum, mă simt uşurată că Roger a ieşit din viaţa mea.

– Adevărat?

Thane se aplecă şi buzele lui aproape că i le atinseră pe ale ei.

– Da.

Sărutul o vrăji. Pleoapele lui Thane se închiseră, ca şi cum s-ar fi îngreunat. Cînd îi simţi gura lipindu-se de a ei mai puternic, îşi lăsă capul. Buzele lui păreau că-i trag sufletul din trup.

Thane îşi auzea sîngele în vene, pe măsură ce se cufunda în gura ei dulce. Trupul i se contractă de senzaţia de plăcere pe care i-o inducea ea. Îi venea să se îngroape în fiinţa ei şi să rămînă aşa o viaţă întreagă.

Fără să-şi dezlipească gura de a ei, îi petrecu braţul pe sub genunchi şi o ridică. Deschise pleoapele şi rosti:

– Iubito.

Tru îi încolăci umerii şi îşi lipi buzele de gîtul lui, tremurînd la atingerea lui.

– Vreau să mă iubeşti, Thane, rosti ea regre-

tîndu-şi însă imediat cuvintele. Dar nu pot s-o fac, pînă nu ştiu ce se întîmplă cu divorţul meu.

Thane o lăsă jos, sprijinind-o de trupul lui, ca să nu cadă.

– Pleci?

Tru simţea că e sfîşiată de durere. Îşi dădu seama, deodată, cît de răbdător fusese cu ea, în ultimele săptămîni.

Dacă ar fi fost cinstită cu el, l-ar fi îndepărtat de problemele ei, pentru că legătura lor devenise prea serioasă. Dar nu avusese puterea să-i spună să nu se apropie de ea. Devenise mult prea important în viaţa ei. Tru îi vedea chipul pînă şi în cărţile pe care le citea. La fel i se întîmpla şi cînd se uita într-o vitrină cu manechine bărbăteşti. Noaptea, îşi închipuia că doarme alături de ea şi se trezea adesea cu perna în braţe.

El clipi şi se uită la ea, văzînd-o cît era de disperată, încercînd să-şi stăpînească pasiunea care îi sfîşia trupul.

– Nu, nu plec. Dar va trebui să umpli cada cu apă şi cu cuburi de gheaţă, ca să stau o vreme acolo.

Îşi drese vocea, văzînd-o cum s-a înroşit pînă-n vîrful urechilor.

– Cît de tare poţi să te îmbujorezi?

– Foarte tare. Într-o zi ai să vezi şi tu.

– Iubito! Am simţit că explodez, imaginîndu-mi că roşeşti pînă la buric!

– Thane!

Îşi simţi sîngele în obraji de pasiune şi de jenă. Era atît de direct şi de deschis! Pe Roger nu reuşise să-l cunoască, în atîţia ani, atît de bine ca pe bărbatul care stătea în faţa ei. Se uită atentă la chipul lui.

– Asta nu pentru că n-aş vrea să facem dragoste. N-ar fi bucurie mai mare pentru mine decît să mă duci în dormitor, să mă dezbraci şi...

– Nu! izbucni Thane. Nu mai spune nimic! Nu cred că mai suport! Şi-aşa îmi trec prin cap tot felul de lucruri. Trupul mi-a luat foc.

Se dădu înapoi un pas, cu faţa contractată.

– Te-ajută dacă îţi spun că simt aceeaşi frustrare? îl întrebă ea.

– Puţin, surîse el. Pînă acum, sexul nu mi s-a mai părut un purgatoriu.

Ea înghiţi zgomotos, apoi rosti cît se poate de natural.

– Iar tu ai avut o mulţime de experienţe de acest fel, nu-i aşa?

– Chiar aşa, se prinse el în joc. La urma-urmei, de ce să-şi ascundă trecutul?

O clipă se uitară unul la celălalt ca doi duşmani, nu ca nişte iubiţi. Tru cedă prima. Totul

părea, oricum, fără sens. Ce importanţă avea ce făcuse el înainte de a o cunoaşte.

– Ce m-a apucat să-ţi spun toate acestea? făcu ea, împreunîndu-şi mîinile ca şi cum şi-ar fi cerut iertare.

– E numai vina mea. Nu ştiu de ce te atac aşa.

Thane o luă din nou în braţe, lipindu-şi capul de părul ei.

– Iartă-mă, draga mea! Şi-aşa ai trecut prin multe.

– Mi-ai salvat viaţa, Thane Stoner. Datorită ţie, nu mai am zile negre. Nu mi-a fost niciodată atît de bine, ca atunci cînd sînt cu tine, adăugă ea îmbrăţişîndu-l. Fără tine, aş fi înnebunit.

O îndepărtă puţin şi se uită în ochii ei. Privirea lui spunea multe. Apoi, deodată, rosti:

– Vrei să vedem un film în seara aceasta?

Ea surîse.

– Cred că ar fi bine să stăm aici.

– Nu, zise el simplu.

– Luăm şi floricele?

– Îndată ce ajungem acolo.

Petrecură două ore fericite în sala de cinema, dar ea nu văzu pe ecran decît chipul lui. El era eroul principal. În felul acesta, nu fu nevoită să critice filmul, după aceea. Ce-ar fi putut spune? Nimeni, în afară de ea, nu văzuse în seara aceea

un film cu Thane Stoner!

Cînd ajunseră înapoi, la apartament, Thane intenţiona să o sărute repede şi să plece. Dar, îmbrăţişările lor se prelungiră, pînă cînd nu se mai putu stăpîni.

– Tru, iubito! Intră şi încuie uşa! Ne vedem mîine, la prînz. Nu, mai bine, la micul dejun. O să mîncăm omletă grecească.

– Da.

Ameţită, Tru intră, se dezbrăcă, îşi pregăti hainele pentru a doua zi, apoi se băgă în pat, fără să poată ieşi din vraja de care fusese cuprinsă. Îşi accepta soarta. Thane Stoner devenise lumea ei. Nu putea avea o dragoste mai mare în toată viaţa ei.

A doua zi de dimineaţă, Thane veni s-o ia la micul dejun, apoi o duse la slujbă. Mai tîrziu, se duse la ore. Era greu să lucrezi şi să înveţi, în acelaşi timp, dar amînase un curs pentru viitorul semestru, aşa că sarcina îi fu uşurată.

Stătea la bibliotecă şi conspecta, cu o mulţime de cărţi pe masă, cînd simţi apropierea cuiva. Ridică privirea.

– Roger! Ce cauţi aici?

– N-am avut cum să stau altundeva de vorbă cu tine. Prietenul tău e mereu în preajma ta!

Tru se uită la el cum ocoli masa şi se aşează în faţa ei. Se întrebă dacă avusese mereu zîmbetul acela viclean. Se bucură că, în momentul acela, nu vedea nimic atrăgător la bărbatul acesta care îi fusese soţ.

– Nu da cu piatra, Roger. Eu n-am zis nimic de femeia cu care trăieşti.

Chipul lui se făcu stacojiu de mînie. Ridică vocea, dar se calmă, amintindu-şi unde se afla.

– Să nu zici nimic de Heidi! E mai femeie decît ai fost tu vreodată! Abia aşteptăm să divorţez ca să ne căsătorim! Şi să ştii, că nu trăim împreună. Fiecare stă acasă la el!

– Nu mai spune!

– Nu face pe nebuna cu mine, Tru! se apecă el peste masă. Crezi c-ai prins pe Dumnezeu de-un picior, nu-i aşa? Ăsta n-o să se însoare niciodată cu tine! Familia Stoner nu te va accepta în sînul ei niciodată!

Observînd ce efect dezastruos avusese vorbele lui asupra ei, răsuci cuţitul în rană.

– Şi să nu crezi că voi ţine secret faptul că trăiţi amîndoi. Avocatul meu zice că...

– Nu trăiesc cu el!

Cei de la mesele vecine întoarseră capetele

spre ei, aşa că ea coborî tonul.

– Încetează cu murdăriile, Roger! Te deranjează că ai fost nevoit să-mi înapoiezi lucrurile care îmi aparţineau. De ce nu pleci? Am de învăţat.

– Mie să nu-mi vorbeşti aşa!

De data aceasta, o femeie le atrase atenţia să nu mai facă gălăgie. Roger se ridică şi se uită în jurul lui, înainte să vorbească.

– Să ştii că am să vă înfund pe tine şi pe tăticul tău bogat, pentru adulter.

La acestea, se răsuci pe călcîie şi ieşi din bibliotecă.

– Ipocritule! şopti Tru printre dinţi.

Încercă să se concentreze, dar cuvintele lui Roger îi veneau mereu în minte. Era tare dornic să tîrască numele lui Thane în noroi. Tru îşi promise să facă tot ce-i stătea în putinţă să împiedice acest lucru.

Thane veni s-o ia după ultima oră şi observă că era tare obosită.

– Poate e prea greu pentru tine să vii la universitate direct de la muncă.

Tru dădu din cap.

– Termin lucrul la patru şi universitatea nu e departe. Am avut un noroc nemaipomenit că am putut să-mi schimb orarul şi n-am fost nevoită să renunţ decît la un singur curs. La opt fără un sfert,

sînt gata!

– Ai o zi cam lungă, Tru.

– Aşa e, încercă ea să-i zîmbească.

– Ce s-a întîmplat? Pari supărată.

– Roger a trecut pe la bibliotecă, astăzi. Cred că vrea să se asigure că nu-i pun piedici.

– Îmi ascunzi ceva?

– Nu. Ce vrei să spui?

Tru nu avea intenţia să-i spună cu ce-o amenin̦ase Roger.

– Unde mîncăm în seara aceasta?

– Să nu crezi că nu-mi dau seama că încerci să schimbi subiectul, doamnă! Acum, o las baltă. Dar să nu crezi că nu voi afla, mai devreme sau mai tîrziu, ce-mi ascunzi.

– Un domn nu obligă niciodată pe o doamnă să-i dezvăluie toate secretele, zise Tru dulce, apoi rîse şi se trase mai lîngă el.

– Foarte frumos!

Îi luă mîna şi i-o duse la buze, apucînd-o uşor cu dinţii.

– Mă îmbrobodeşti, draga mea. Dar treacă de la mine, de data aceasta!

– Unde mergem?

Tru se uită în jur, observînd că o luaseră pe un drum pustiu, într-o vale, de-a lungul unui canion.

– Am eu un ascunziş grozav aici. În timp ce eu

pregătesc cina, tu poţi învăţa.

Tru se uită în prăpastia de la marginea drumului care şerpuia printre dealuri.

– Minunat!

Cînd cotiră pe un drum de ţară, Tru îşi îndreptă trupul. Pînă la urmă, zări o cabană strălucind ca un giuvaer, lîngă un lac de munte.

– Am trecut prin aceste locuri de nenumărate ori, dar n-am ştiut că există un lac aici. Thane îi dădu o sacoşă mare şi luă şi el două pungi cu mîncare.

– Asta pentru că e un lac particular.

– Cum? Ai un lac?!

Tru se strîmbă la el, văzîndu-l că rîde. Îi trecu o umbră de spaimă pe chip. Thane avea tot ce-şi dorise Roger în viaţă: poziţie, bani, putere. Îi era teamă ca Roger să nu încerce să-l şantajeze pe Thane.

– Hai, visătoareo, să intrăm în casă! Se face tot mai frig şi mai umed. Voi aprinde focul.

Tru rămase încîntată de interiorul din lemn roşu al cabanei. Îşi ridică privirea spre balconul de la etaj.

– Acolo sus e dormitorul. Cum n-am fost aici decît singur, mi-a fost de-ajuns unul singur.

Thane o sărută pe ceafă, apoi se duse la bucătărie şi goli pungile pe masă.

Se întoarse apoi la ea şi îi luă sacoşa din mînă. O conduse spre canapeaua semicirculară din faţa căminului.

– Tu ai să stai aici. Eu voi face focul şi voi pregăti cina.

Thane o ajută să-şi pregătească materialele de învăţat, puse lîngă ea o sticlă mare cu suc de mere, rece, apoi o sărută pe frunte şi o lăsă cu cărţile ei.

Tru reuşi să înveţe destul de mult, dar îşi ridica mereu privirile spre Thane. Între sufragerie şi bucătărie nu exista nici un perete. Surîse, văzîndu-l cum spăla şi cum toca verdeţurile.

Cînd o surprinse privindu-l, se şterse pe mîini, veni la ea, o întinse pe canapea şi o sărută adînc.

– Mi-ar plăcea să continuu această activitate, dar nici mîncarea, nici studiul nu pot aştepta.

După scena aceasta, Tru fu sigură că nu va fi în stare să muncească prea mult cu el alături. Simţea furnicături pe ceafă. Cum stătea pe canapea, auzea zgomotul cratiţelor şi al vaselor cu care lucra el.

Îşi luă notiţele şi începu să le răsfoiască. Spre surprinderea ei, reuşi să treacă peste materialul pentru două lucrări de control, care aveau ca termen sfîrşitul săptămînii. Era atît de concentrată la ceea ce făcea, încît tresări cînd îi simţi mîna pe

umăr.

– Ajunge, zise Thane, ocolind canapeaua şi închizîndu-i cărţile. Masa e gata.

Se aplecă şi o sărută pe gură, ridicînd-o de subsuori.

Puterea lui o uimi şi o umplu de încîntare. Îl luă de gît şi îşi lipi faţa de a lui. Thane o luă în braţe şi o duse pînă la măsuţa din faţa ferestrei care dădea spre lac. Rămase, o clipă, agăţată de el şi după ce o aşeză pe scaun. Thane însemna o bucurie în viaţa ei, deşi ştia foarte bine cîte complicaţii avea ea. Ce bine ar fi fost să-l fi întîlnit înainte de a-l cunoaşte pe Roger!

– Mmmm! Ce bun e!

Thane zîmbea. Dar deveni deodată serios, văzîndu-i chipul ei înnegurat.

– S-a întîmplat ceva?

– Cred că mi-e foame, minţi ea.

Cum să-i spună că se gîndea cu tristeţe la timpul cînd se vor despărţi? Pentru că nu aveau cum să rămînă împreună, cu Roger ca un ghimpe în spate. Se gîndea şi la ceea ce-i spusese fostul ei soţ. Oare, era ea în stare să ajungă să facă parte din viaţa lui Thane Stoner? Şi, dacă i se dăruia, după divorţ, nu-i va anihila personalitatea? El era un bărbat foarte puternic.

Deodată, îşi dădu seama că erau prea mulţi

„dacă". Brusc, îi fu clar că ea şi Thane Stoner nu vor fi împreună niciodată şi constatarea aceasta o duru.

Thane dădu încet din cap, fără să-i creadă cuvintele. Aduse sosul picant. Ea clipi şi se întinse după paharul cu apă.

– Ce iute e! reuşi ea să spună.

– Nu chiar, zîmbi Thane. E ceea ce se numeşte *chili texan,* ceva mai blînd, coniţă! Iată ce te va încălzi cu adevărat, adăugă el, întinzîndu-i o sticluţă cu un lichid maroniu. Dacă torni un strop din asta pe solul din Texas, apare imediat un puţ de petrol.

– De unde ştii? Doar nu eşti texan! rîse ea, cu ochii la sticluţă.

– Unul dintre prietenii mei cei mai buni, de la universitate, era din Dallas. El m-a învăţat cum se face sosul acesta.

– Dă-l în judecată pentru omor prin imprudenţă, spuse Tru, în timp ce mai mesteca sosul acela infernal.

– Ştiam c-o să-ţi placă.

Thane se aplecă şi o sărută pe obraz.

– N-am să mai răcesc niciodată, cu siguranţă! îi surîse Tru.

El îşi dădu capul pe spate şi izbucni în rîs.

Spălară vasele împreună, cu trupurile aproape

lipite. După aceea, se aşezară pe canapea şi se uitară, în tăcere, la foc, în timp ce-şi sorbeau cafeaua şi coniacul. Thane îi masa uşor gîtul cu degetele. Apoi, îi luă ceaşca din mînă şi o puse lîngă bolul lui cu coniac, pe masă. Tru se întoarse cu faţa spre el.

– Ştiu ce urmează şi-ar trebui să previn acest lucru.

– Asta ai tu de gînd?

Thane îi luă faţa în mîini şi o sărută abia atingînd-o cu buzele.

– Nu. Eu vreau.

– Şi eu la fel. Am dorit acest lucru din clipa în care te-am văzut în faţa casei Ellenei, şovăind dacă să intri sau să te întorci acasă.

– Dacă întîrziai chiar şi un minut, nu ne-am mai fi întîlnit niciodată. Era gata-gata să plec.

– Greşeşti, draga mea! rosti Thane, trăgînd-o în poală. Ţi-am spus că era predestinat să ne întîlnim. Nici un cutremur, nici un uragan nu ne putea opri.

– Foarte puternic destin!

Tru îşi lăsă capul pe spate, iar el îi acoperi gîtul şi obrajii cu sărutări.

– Aşa e!

Thane zise ceva ce suna ca o rugăminte, în vreme ce trupul i se umplea de dorinţă, pînă în

măduva oaselor.

Începu să-i pipăie trupul cu degetele, pînă ajunse la sînii pe care îi luă în mîini.

– Dacă vrei, ne oprim, draga mea. Dar sper să nu fie aşa. Îi atinse colţul gurii cu limba, apoi îi pătrunse între buze uşor, făcînd-o să geamă. El se retrase imediat.

– Ce s-a întîmplat, iubito?

– Thane!

Îi luă o mînă şi i-o puse înapoi, pe sînul ei.

Thane îşi simţi trupul explodînd de dorinţă. Poate, chiar mai puternic, voia să se dăruiască. Îşi dădea seama că i se dăruieşte un cadou nepreţuit.

Gurile şi trupurile lor se lipiră strîns. Încet-încet, Thane începu s-o dezbrace. Mai întîi, îi scoase bluza. Se opri un pic să-i mîngîie umerii, apoi îi trase fusta de bumbac peste şolduri în jos.

Rămase în faţa lui, în picioare, numai în sutien şi chiloţei. El o luă între genunchi şi se uită la ea.

– Eşti prea frumoasă pentru a-ţi spune în cuvinte, doamna mea. Ţi se văd oasele şoldurilor.

– Am să mă mai îngraş.

Tru nu prea mai înţelegea ce îşi spuneau. Dar se simţi mai senină şi mai excitată decît fusese ea vreodată, în viaţa ei. Era un fel de iubire total nouă pentru ea, o minune prin care nu mai tre-

cuse niciodată.

– Voi avea grijă să te hrănesc.

Îi amuşina pielea abdomenului, atingîndu-i buricul cu limba, apoi îi mîngîie bustul cu degete fremătătoare. Întinse mîinile şi-i desfăcu sutienul. Îi luă sînii în palme şi îi prinse sfîrcurile cu buzele.

– Nu ţi-e frig, nu-i aşa, iubito?

Thane se uita la ea cu privirea însomnurată, făcînd-o să freamăte. Ea îşi vîrî degetele în părul lui des şi parcă o trecu un curent electric, la această atingere.

– Mi-e foarte cald.

– Bine.

În genunchi, sprijinindu-se de canapea, el începu să-i dea jos slipul cu gura. Fiecare atingere era o mîngîiere.

– Ai o piele minunată, Tru!

– Thane...

Îi îmbrăţişă capul, trăgîndu-l mai aproape de ea.

Avu senzaţia că zboară, cînd el se ridică în picioare cu ea în braţe. Gurile lor rămaseră lipite. Porni pe scări spre patul mare care îi aştepta. Thane o puse cu faţa în jos şi începu s-o mîngîie şi s-o sărute pe spate şi pe fese. Tru era tulburată. Puful de pe trup i se ridicase de atîta înfiorare. Nu mai fusese niciodată cuprinsă de atîta

bucurie înălţătoare. Mîinile i se strînseră pe sub cearceaful pe care stătea şi simţi cum o străbat fiorii. Se întoarse pe spate. Simţea nevoia să-l ia în braţe, să i se dăruiască.

– Ce s-a întîmplat, draga mea? Nu te simţi bine?

– Ba da, dar vreau să mă uit la tine.

Îşi lăsă mîinile să-i alunece pe lîngă trupul lui şi ajunse la bărbăţia lui tare. Începu să-l mîngîie.

– Acum înţeleg!

Thane închise ochii, lăsîndu-se în voia ei, simţindu-se stîrnit şi atotputernic sub atingerea ei delicată.

– Tu eşti cea care a inventat arta amorului, doamnă?

– Poate.

Izbucni în rîs de fericire că îl poate iubi, că îl poate ţine în braţe.

– Tru!

– Thane!

Parcă nu se mai săturau atingîndu-se. Mîinile şi gurile le erau cuprinse de febră şi creau un adevărat uragan de simţăminte care îi copleşea.

– Ah! gemu Thane răguşit.

– Vreau şi mai mult!

Pasiunea ei creşcu, simţind că se împletea cu a lui.

– Ajunge!

O dorea cu fiecare părticică a trupului lui.

– Nu mă mai pot abţine, draga mea!

Îşi coborî faţa spre cel mai tainic colţişor al trupului ei. Cînd o auzi strigînd şi se uită la chipul ei transfigurat, îşi dădu seama, cu ştiinţa pe care o au numai îndrăgostiţii, că nimeni nu o mai făcuse să se simtă astfel. Mai fericit ca niciodată, pentru că reuşise să-i dăruiască o plăcere unică, rosti:

– Nici o femeie nu m-a provocat aşa ca tine, îngeraşule! Vreau să te am mereu a mea.

Cuvintele le mai calmară furtuna simţurilor. Thane se bucură, pentru că voia ca prima lor noapte de dragoste să fie perfectă şi să dureze cît mai mult. Deodată însă în faţa ochilor ei apăru imaginea lui Roger. Străduindu-se s-o alunge, se agăţă şi mai tare de Thane.

– Tru! Nu face asta! Simt că te gîndeşti acum la el. Eu nu sînt Roger Hubbard.

– N-ai nimic comun cu el, Thane!

– Atunci nu mai compara ce facem noi, cu ceea ce-ai făcut cu el!

– Nici prin gînd nu-mi trece aşa ceva!

Tru nu-i putea spune cît de mult se temea că Roger le va strica iubirea aceasta superbă. Ar fi însemnat să pună capăt acestei clipe minunate.

Se dezlipi de el şi se sprijini într-un cot, privindu-l în ochi.

– De ce te uiţi aşa la mine?

– Ai cel mai minunat trup. Mi-am dat seama de asta, încă de cînd erai îmbrăcată, dar acum...

Thane dădu din cap şi o atinse, uitîndu-se la ea fermecat.

– Dar voiai să-mi spui ceva, nu-i aşa?

– Da, voiam să-ţi spun că n-aş putea să te compar niciodată cu Roger. Ar fi imposibil. De cînd ai intrat în viaţa mea, rareori m-am gîndit la el. A fost ca şi cum l-ai fi şters din memoria mea. Şi sînt fericită pentru asta.

Tru se aplecă şi îl mîngîie cu sfîrcurile.

– Alături de tine, m-am simţit femeie cu adevărat, aşa cum nu mi s-a întîmplat niciodată cu Roger.

– Tru, m-ai anihilat cu totul. Eşti în stare să mă ridici pe culmi sau să mă zdrobeşti cu totul, doamnă! Să nu uiţi asta, bine?

Îi mîngîie din nou pielea cu vîrful degetelor.

– Şi tu, la fel!

Tru îi surîse, sperînd că astfel va putea ascunde tristeţea cuvintelor sale. Da, tot ce-i spunea era adevărat. Dar mai existau şi spaimele acelea pe care nu i le putea împărtăşi.

– E doar o pauză, sau ne oprim?

– Doar o pauză. Doar nu ne grăbim, nu-i aşa?

Thane întinse mîinile spre ea, observîndu-i umbra care-i trecuse pe chip. Îi ascundea ceva, iar el voia să ştie totul despre ea. O culcă pe pernă, căutîndu-i gîtul cu gura.

– Intenţionez să fac dragoste cu tine toată noaptea.

– Nici o problemă, rîse ea. Am muncit atît de mult, încît acum îmi pot permite cîteva clipe libere!

– Nu te mai undui aşa! Refuz să mă grăbesc tocmai acum, cînd ne iubim pentru prima dată. Cînd vom fi bătrîni şi cocîrjaţi am să tresar cînd ne vom aminti de zilele petrecute la cabană. Iar tu ai să retrăieşti totul, datorită mie.

Tru îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui, ascunzîndu-şi faţa, pentru că nu voia ca el să-i vadă tulburarea. Mai bine n-ar mai vorbi atîta de viitor şi s-ar concentra asupra clipei prezente. În fond, era tot ce doreau!

– Am crezut că nu mai vorbim deloc!

– O, doamna mea! Abia am început să vorbim. Numai că acum o facem cu trupurile.

Tru îşi vîrî din nou mîinile în părul lui, trăgîndu-l mai aproape. Tulburarea puse stăpînire pe trupul lui. O dorea cu disperare. Era a lui şi n-o va lăsa să plece niciodată.

Se trase înapoi şi se uită la trupul ei, spre

triunghiul de păr blond-închis. Apoi îşi lipi faţa acolo, făcînd, parcă, un legămînt, pe care avea să-l rostească tare mai tîrziu. O atinse din nou cu limba, de data aceasta, imitînd mişcările ritmice ale trupurilor în delir. Thane suflă uşor, în clipa cînd trupul ei se arcui, dar n-o slăbi. Mîngîierile lui deveniră şi mai insistente, făcînd-o să intre în delir.

Tru nu se simţise niciodată atît de fermecată. Părea că trupurile lor s-au amestecat şi că nu-şi mai aparţin cu totul.

– Te iubesc.

– O, dragostea mea! De-ai şti cît te iubesc şi eu!

Tru vru să-şi retragă cuvintele, cînd văzu sclipirea aceea victorioasă din ochii lui. Totul se întîmpla mult prea repede. Oare, se va termina tot aşa? În momentul în care el o pătrunse, nu se mai putu gîndi la nimic, toate rezervele ei dispărură şi ea se concentră numai asupra iubirii. Nimic nu-i mai putea despărţi, în clipa aceea. Părea că pasiunea îi purtase pe altă planetă, într-o lume a plăcerilor caleidoscopice.

Multă vreme după ce totul se termină, se ţinură strîns în braţe, cu o bucurie liniştită.

– Tru.

– Mmmm?

– A fost şi pentru tine minunat, nu-i aşa?

– Mai mult decît minunat!

– Eşti fericită?

– Nu există cuvinte prin care să-ţi descriu ce simt, Thane. N-am visat niciodată că doi oameni pot crea asemenea minuni.

– Nici eu.

– Îmi trec prin minte o mie de lucruri, dar mi se par toate nişte clişee.

Thane dădu din cap şi o strînse la piept.

– Odihneşte-te.

Tru aprobă şi închise ochii.

În timpul nopţii, Thane o trezi şi făcură dragoste din nou. Deşi li se păru ceva cunoscut, şi de data aceasta părea că se iubesc pentru prima oară.

– Vom rămîne la fel, toată viaţa. Ne vom iubi aşa şi la nouăzeci de ani.

Tru îl luă în braţe cînd adormi. Cuvintele lui nu-i dădeau pace. Oare cine va fi fericita care îi va ţine trupul în braţe şi la nouăzeci de ani? O lacrimă i se scurse încet pe obraz.

Patru

După trei săptămîni de la întîmplarea aceasta de la cabana lui din munţi, Tru se simţi prinsă în propria-i pînză de păianjen. În fiecare zi hotăra să-i spună lui Thane despre necesitatea despărţirii lor, despre faptul că se cam grăbiseră şi că era mai bine să mai aştepte, pînă se termina divorţul ei. Dar, în fiecare seară, cînd îl vedea, intenţiile ei bune zburau pe fereastră şi erau copleşiţi

de simţămintele pe care le încercau amîndoi. Aşa că nu mai reuşea să-i spună nimic.

– Nu voi avea timp să te întîlnesc pînă mîine spre seară, draga mea, îi spuse Thane într-o noapte, cînd pleca de la ea.

Ca de obicei, cînd se despărţeau, el simţea o strîngere de inimă. Voia să fie cu ea tot timpul, să se trezească alături de ea dimineaţa, să asculte muzică şi să meargă la fotbal cu ea. Îl deranja cumplit cînd se despărţeau.

– Am convocat consiliul mîine şi, dacă lucrurile decurg ca de obicei, şedinţa nu se va termina pînă după cină.

Thane îşi trecu degetele prin părul ei des, bucurîndu-se de atingerea lui mătăsoasă.

– Ce păr frumos ai, iubito! Abia aştept să-l simt pe faţa mea în fiecare noapte... cînd vom locui împreună.

– Thane.

Tru suspină, lăsîndu-şi obrazul pe pieptul lui şi înconjurîndu-l cu braţele.

– Nu cred că mai am răbdare prea multă, iubito. Mă irită orice se pune între noi! S-o ia naiba de şedinţă!

– Să ştii că înţeleg tot ce e legat de serviciul tău. Bărbatul trebuie să pună munca pe primul plan.

– Aşa a fost, pînă acum...

Ea fu cuprinsă de o tristeţe sfîşietoare, cînd se gîndi că nu se vor vedea la cină, în seara următoare.

– Nu trebuie să vii după şedinţă. Vei fi, probabil, foarte obosit şi vei dori să te culci la tine acasă, zise ea generoasă.

– Prostuţa mea doamnă! Ştii bine că voi fi aici imediat!

O sărută pe nas şi plecă. Fu atît de tentată să strige după el şi să-l roage să rămînă peste noapte cu ea, încît închise repede uşa şi o încuie, ca nu cumva să facă vreo prostie. Se ţinuseră, pînă acum, de cuvînt şi se despărţiră în fiecare noapte, deşi, după ce făceau dragoste, le era cumplit de greu.

Dar Tru insistase să procedeze astfel şi Thane fusese de acord, pentru că nu voia să-i pună în pericol poziţia la divorţ.

A doua zi, i se păru că orele la serviciu nu se mai terminau. Parcă totul o călca pe nervi. De cîteva ori, îi puse pe cei care i se adresau să repete ceea ce spuseseră. Totul i se părea imposibil. Şi asta, numai pentru că nu avea să-l vadă pe Thane nici la prînz, nici la cină.

În seara aceea, se întoarse epuizată în apartamentul său. Dar fu întîmpinată de ceva care-i

mai ridică moralul. Era o scrisoare de la Maggie, care îi spunea că făcuse investigaţii şi că va naşte o fetiţă. Tru rîse şi plînse în acelaşi timp, promiţîndu-şi că îi va scrie prietenei sale a doua zi, la prima oră. Îşi făcu repede o omletă şi hotărî să tragă un pui de somn, înainte ca Thane să vină la ea.

Îşi termină cina frugală, intră sub duş, se înfăşură într-un prosop de bumbac, cînd sună soneria. Ce repede a venit!

Alergă să deschidă uşa.

– Roger? Ce vrei?

– Ce fermecător!

O împinse şi trecu pe lîngă ea.

– Cam mic, zise el satisfăcut.

– Şi e al meu. Te rog să pleci imediat!

– Nu înainte de a-ţi spune cîteva lucruri!

Roger se îndreptă spre canapea, se aşeză şi îşi întinse picioarele. Apoi, ridică privirea spre ea.

– Arăţi fermecătoare în prosopul ăsta. Ce-ar fi să ne simţim ca acasă, o oră-două?

Tru se repezi în bucătărie, scoase făcăleţul din sertar şi se întoarse.

– Ce-ar fi să-ţi sparg capul puţin? Mă dezgusti şi n-ai nici un drept să te afli aici. Dacă nu vrei să chem portarul să te dea afară, spune ce ai de spus şi pleacă imediat!

Roger se înroşi ca racul şi îşi strînse buzele.

– Te-ai făcut dură.

– N-am avut încotro. Cum altfel să suport tratamentul tău cretin? Înşelăciunea şi minciuna nu mi-au plăcut niciodată.

Ea roti făcăleţul, în momentul în care el vru să se ridice.

– Spune ce ai de spus şi ieşi de-aici!

– Bine. Dar, mai întîi, sînt fericit ca în curînd nu vom mai fi căsătoriţi.

– Nu poţi fi mai fericit ca mine, în această privinţă! Vorbeşte!

– N-ai să scoţi un ban de la mine! zise Roger cu voce otrăvită.

– O? Avocatul meu consideră că-mi datorezi ceva, de pe vremea cînd am plătit totul, ca să te ţin în şcoală. De asemenea, faptul că ai refuzat să te angajezi cu jumătate de normă, în timpul studiilor, nu e deloc în favoarea ta!

Roger trase aer adînc în piept şi sări în picioare.

– Iar avocatul meu zice că, odată ce ai trăit cu un alt bărbat, cîtă vreme mai eşti căsătorită cu mine, poate dovedi că mi-ai fost infidelă. Deoarece te şi întreţine, judecătorul îmi va da mie cîştig de cauză.

– Poftim?! Cum poţi să spui aşa ceva? Tu eşti

cel care m-a înşelat cu femeia aceea cu care trăieşti acum.

– Habar n-ai ce vorbeşti!

– Taci, Roger! Mi-e greaţă!

Faţa lui se întunecă.

– Am făcut fotografii cu el venind aici şi ieşind la ore tîrzii. Ştiu că ţi-ai petrecut un sfîrşit de săptămînă cu el în afara oraşului. Tu n-ai fotografii cu mine şi cu Heidi.

– Ticălosule! Lepădătură!

Tru îl ameninţă cu făcăleţul, cînd se uită triumfător la ea.

– Nu uita că poţi să zici orice despre mine şi despre prietena mea. Dacă n-ai dovezi, degeaba!

Roger îşi bătu uşor buzunarul de la piept.

– Dar eu am! Ştii, nu cred că bogatul tău prieten o să se bucure să-şi vadă numele pe toate paginile de ziar. E o persoană destul de cunoscută, de familie bună. S-ar putea să-i cam supere o astfel de publicitate. S-ar putea să-i afecteze şi cariera. Am auzit că are ambiţii politice.

– Vierme! strigă Tru.

Simţi cum i se scurge tot sîngele. Trebuia să-l împiedice să-i facă una ca asta lui Thane. Îi iubea prea mult.

Roger se ridică.

– Aşa că spune-i avocatului tău că nu vrei ni-

mic de la mine, dacă vrei să-ţi aperi iubitul.

Tru se uită la el cu ochii goi. Făcăleţul îi scăpă din mînă şi se izbi de podea. Roger se uită înapoi cu un zîmbet sardonic. Apoi se apropie de ea şi îi trase două palme.

– Şi să nu mai îndrăzneşti să mă ameninţi vreodată.

Tru căzu pe canapea. Îşi duse mîna la obraz.

Roger fugi spre uşă, o deschise şi o trînti în urma lui.

Tru rămase cu privirea pironită pe perete. Începu să tremure. Îşi dădu seama că mai era, încă, înfăşurată în prosopul acela umed. Trebuia să se îmbrace, dar efortul era prea mare.

Ştia că Roger avea să facă ceea ce promisese. Era genul de om care se lega de orice, îşi amintea amănunte numai pentru a ataca. Înnebunise cînd aflase de legătura ei cu Thane, deşi el fusese cel care o părăsise. Îşi dădu seama că o considera, încă, proprietatea lui. Fusese totdeauna foarte posesiv.

Se îmbrăcă tremurînd, gîndindu-se la ceea ce-i spusese el. Apoi, se duse în baie şi îşi puse o compresă rece pe obraz. Mai tîrziu, cînd se uită, văzu că obrazul îi era umflat şi că se va învineţi. Aşa că se fardă puternic, pentru a ascunde lovitura.

Pentru prima oară, în ziua aceea, spera din tot sufletul ca Thane să nu o viziteze în seara aceea. Îşi petrecu ore întregi studiind şi conspectînd, dar cînd îşi dădu seama că citea de o sută de ori aceeaşi propoziţie, aruncă toate cărţile de-o parte. O dureau obrajii, de parcă ar fi avut o infecţie dentară.

Căscă şi îşi duse mîna la gură, apoi se uită la ceas. Se făcuse unsprezece! Tristă şi uşurată, în acelaşi timp, se pregăti de culcare. Chiar cînd vru să intre în pat, sună soneria. Înţepeni. Apoi, se duse la uşă şi întrebă:

– Cine-i acolo?

– Tru, iubita mea! Sînt eu, Thane!

Deschise uşa. Nici n-apucă să deschisă bine uşa, că Thane o şi luă în braţe.

– Mi-a fost dor de tine.

O sărută. Mai întîi, îi mîngîie buzele cu ale lui, apoi îi pătrunse în gură. O ţinea cu una din mîini de talie şi cu cealaltă îi mîngîia sînii, gîtul, urechile. Îi luă, apoi, bărbia şi o atinse cu vîrful degetelor. Simţi ceva.

– Ce-i asta? Te-ai lovit? De ce ai faţa umflată?

Ea privi într-o parte. Zîmbetul lui îi îngheţă pe buze.

– Tru, iubito! Ce s-a întîmplat?

Thane o luă în braţe şi o duse în camera de zi.

O aşează la un capăt al canapelei şi aprinse o lampă.

– Ia, lasă-mă să mă uit! spuse el, întorcîndu-i hotărît faţa spre lumină. Doamne! Ce s-a întîmplat? Spune-mi!

– Nu! şopti Tru.

– La naiba, Tru! Spune-mi!

Se aşează lîngă ea şi o luă în poală.

– Trebuie să ştiu! Ai căzut?

– Nu.

Gîndurile i se amestecau haotic în creier. Încercă să găsească ceva să-i spună.

Lui Thane i se părea că nu mai are aer. Inima i se zbătea cu putere.

– Te-a lovit cineva? Cine?

Vocea îi deveni guturală.

– Nu.

– Spune-mi!

– N-ar fi făcut-o, dacă nu l-aş fi ameninţat...

Tru rosti aceste cuvinte cu mîinile prinse de cămaşa lui şi cu ochii rugători.

– Cine te-a lovit?

– Roger. Era nervos pentru că...

Thane se ridică în picioare, ţinînd-o, încă, în braţe. Trupul îi tremura. Nu mai încercase niciodată o mînie atît de puternică. Se sufoca.

– Thane...

El se repezi cu ea în dormitor şi o aşeză pe pat.

– Te-a lovit! Să-l ia dracu'!

– Nu, Thane! Te rog! N-are nici o importanţă. Nu te mînia! Nici măcar nu m-a durut prea tare.

– Vreau să te vadă un doctor, zise el.

– Nu fi prost. O să-mi treacă urma în cîteva zile.

– Nu, n-o să-ţi treacă. Ţi-a dat cu pumnul. Nu avea dreptul să te atingă, darămite să-ţi mai dea şi cu pumnul! O să mi-o plătească! zise el scrîşnind din dinţi.

– Nu, promite-mi că n-ai să faci nimic. Trebuie să stai departe de Roger. Jură-mi că aşa vei face.

Se agăţă de el disperată.

– Nu lua în seamă, Thane. N-are importanţă.

– Nu-ţi face nici o grijă, zise Thane şi îi sărută palma, culcîndu-şi apoi, o clipă, obrazul în ea. Va avea el grijă ca Roger să regrete ziua în care se atinsese de Tru. Dar Thane nu avea intenţia s-o supere cu această problemă.

Se uită la ea şi surîse.

– Acum, iubito, am să te aşez în pat şi-am să stau şi eu lîngă tine. Cred c-ai trecut prin multe, în seara aceasta. Poţi să ai coşmaruri, din cauza asta, aşa că rămîn alături de tine.

– Thane, n-ai cum să stai, îi spuse ea slab.

Voia din tot sufletul să rămînă, dar îşi aminti de ameninţările vehemente ale lui Roger.

– Fără discuţie! Nu-ţi face bine să mă contrazici.

Thane o băgă sub pătură.

– Dă-te mai încolo! În noaptea asta, n-ai să mai dormi pe mijlocul patului.

Îi zîmbi cald.

– Cred că nu se poate dormi în patul acesta, decît în centru. Alunec mereu în mijloc, din cauză că se lasă şalteaua.

– Sună frumos!

Îi surîse din nou, observînd că se mai înseninase. Văzîndu-i iar umflătura, înjură printre dinţi. Fierbea, dar făcu toate eforturile să nu-i arate.

Tru se uită la el cum se dezbrăca, fără să fie jenat de prezenţa ei. Îi făcea plăcere să se uite la bărbatul pe care îl iubea. Îi era dor să-i vadă trupul, să-l simtă lîngă ea şi, deşi o voce interioară o avertiza, nu îi dădu ascultare.

– Ce te uiţi aşa, iubito? Mă intimidezi!

Ea rîse, văzîndu-l gol, în faţa ei.

– Nu prea pari intimidat.

– Nu, nici nu sînt. Sînt încîntat că te uiţi la mine, pentru sînt sigur că vrei acelaşi lucru.

Se strecură în pat lîngă ea, o îmbrăţişă, apoi îi scoase cămaşa cu o mînă.

– Nu te superi, nu?

Tru dădu din cap, fremătînd de bucurie că-l are lîngă ea. Cînd rămase goală la fel ca el, Thane se uită la trupul ei fremătînd.

– Eşti atît de frumoasă, Tru!

– Şi tu, la fel.

Thane rîse şi o trase la piept.

– Eşti o drăguţă!

El se întinse şi stinse veioza de deasupra patului.

– Acum eşti în siguranţă, iubito! Întîmplător, îmi place patul acesta. E prea scurt pentru tine.

– Acum dormi, dragostea mea.

Uimită, Tru încercă să-i zărească trăsăturile în întuneric.

– Nu facem dragoste?

– Credeam că preferi să te odihneşti.

– Poate nu e înţelept să dormim împreună, din cauza divorţului.

Tru tot nu se decisese să-i spună ce aflase de la Roger şi cît de mult se speriase.

– Dar, dacă eşti lîngă mine, aş vrea să facem dragoste.

– Şi eu vreau acest lucru, mieluşelule!

Thane începu să-i sărute trupul, cu sălbăticie.

– Thane, te doresc atît de mult!

– Iar eu te iubesc şi vreau să fii totdeauna

alături de mine!

Se simţi năpădită de bucurie, dar spaima că relaţia lor nu avea nici un viitor o tăie ca un pumnal. Ceea ce voiau amîndoi, adică, să fie împreună, nu era posibil.

În noaptea aceea, mîngîierile lui Tru fură frenetice. Thane îi observa agitaţia şi voise să-i pună tot felul de întrebări, dar cuvintele îi mureau pe buze, în focul sărutărilor.

Dragostea îi fermecase pe amîndoi. Pluteau în înălţimi, aşa cum stăteau, unul în braţele celuilalt. Păreau îngropaţi într-o avalanşă de simţăminte.

– N-am ştiut niciodată că viaţa are atîtea minuni, susură Tru, simţind că el îi desface din nou picioarele şi se strecoară între ele. Te iubesc.

A doua zi de dimineaţă, cînd deschise ochii, Thane clipi şi îşi dădu seama unde se afla. Dulcea povară care i se sprijinea pe piept îl incita din nou. Deşi făcuseră dragoste toată noaptea. Se trase într-o parte, ca s-o vadă mai bine. Avea un chip delicat şi o piele sidefie.

Buzele ei se mişcară în somn, aşteptînd, parcă, să fie sărutate. Cînd o auzi gemînd la atingerea buzelor lui, inima îi bătu să iasă din piept. Îi

mîngîie formele mătăsoase.

– Tru! Deschide ochii! Vreau să mă uit în ei, cînd îţi spun toate acestea!

– Mi-e somn, zise ea surîzînd şi deschizînd ochii. Ce să-mi spui?

– Bună, draga mea! Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ochii ei se făcură mari.

– N-am divorţat, încă.

Thane observă panica din privirile ei. Nu-şi imaginase vreodată că faţa unei femei va arăta astfel, cînd o va cere în căsătorie.

– Nu e nevoie să reacţionezi ca şi cum ţi-aş fi cerut să te arunci în prăpastie, zise el, sărutînd-o pe gît. Spune „da".

Tru îl cuprinse strîns, ascunzîndu-şi faţa în umărul lui.

– Thane, încă nu ne putem gîndi la căsătorie. Dă-mi timp!

– La naiba, Tru! Mi-ai spus că mă iubeşti şi ştii ce simt şi eu pentru tine.

Îl mîngîie pe obraz, încercînd să-şi ascundă tulburarea din suflet.

– Ştiu. Dar nu poţi să-mi laşi puţin timp?

Fără să răspundă, el se trase spre marginea patului, cu ea în braţe.

– Du-te tu întîi la baie. Eu voi aranja patul.

Tru încercă să zîmbească, dar îi văzu maxilarul încleştat şi îşi dădu seama că îl rănise.

În timp ce făcea duş, Thane îşi jură că va doborî orice barieră care îi desparte. Doar îl iubea! Îi spusese asta de o sută de ori.

Tru răsuflă uşurată, cînd îi simţi mîinile în jurul taliei, în vreme ce ea pregătea nişte ouă. Se întoarse cu furculiţa încă în mînă şi îşi ridică gura spre el.

– Thane, eu te iubesc cu adevărat.

– Şi eu te iubesc, frumoasa mea doamnă!

Nimic nu-i va despărţi! Va avea el grijă de asta. Nu va accepta să stea separaţi pînă la divorţ.

Mîncară pîine prăjită cu ouă şi, pentru că nu se grăbiseră, se făcu foarte tîrziu.

– Ţie ce-ţi pasă? Pe tine nu te pot da afară, îi spuse ea lui Thane, mai tîrziu, împingîndu-l uşor, cînd el încercă să o îmbrăţişeze, în maşină.

– Dacă te concediază, te angajez eu, pe post de secretară personală.

O sărută pe gît.

– Nu ştiu de ce n-am făcut asta din primul moment.

– Şi, presupun, nu te-ai mai ocupa de afaceri! M-ai săruta toată ziua! Lasă-mă să plec!

– Bineînţeles că ne-am săruta toată ziua. Cred că voi avea nişte privilegii, se încruntă el. Nu vreau

să te las să pleci!

– Thane! i-o reteză ea.

– Bine. Vin să te iau după ultima oră şi mergem să mîncăm undeva.

Tru vru să-i spună că ultima oră nu se mai ţinea astăzi, dar se răzgîndi.

Toată ziua nu se gîndi decît la cum să rezolve problema cu Roger. Îşi făcu tot felul de planuri, dar numai o soluţie i se părea rezonabilă. Trebuia să plece din California... să-l părăsească pe Thane. Se va depărta cît va putea de mult de Los Angeles, cel puţin pînă se termina divorţul. Numai aşa putea să apere buna reputaţie a lui Thane. Apoi... se va întoarce.

Hotărî să se întoarcă acasă şi s-o sune pe Maggie, s-o întrebe dacă se putea angaja la New York. Era sigură că se va înapoia la universitate, înainte de venirea lui. Thane! Thane! Gîndul că avea să îl părăsească îi apăsa sufletul. Îi fu foarte greu să ridice receptorul şi să formeze numărul prietenei sale.

– Pur şi simplu, vreau să plec de aici, îi spuse ea lui Maggie. Roger îmi face tot felul de necazuri. Nu vrea să-mi dea nici un ban şi a devenit meschin. Vreau să scap de toate acestea.

– Ellen mi-a spus că te întîlneşti cu Thane Stoner.

– Da, cam aşa e.

– Nu eşti prea vorbăreaţă în privinţa asta! chicoti Maggie. Poate nu vrei să-mi spui nimic, dar te trag eu de limbă, cînd vii aici.

Tru zîmbi în sinea ei, simţindu-se mult mai bine acum. Între ea şi Maggie exista o relaţie specială, poate mai apropiată decît cu Ellen.

– Dacă găsesc ceva de lucru acolo, vin. Ai vreo idee?

– Sigur că da, răspunse Maggie plină de voie-bună. Am deschis o firmă la mine acasă şi acum mă extind. M-am gîndit că e o metodă profitabilă de a sta acasă după naşterea fetiţei. Acum, îmi dau seama că m-am cam avîntat. Dacă ai veni aici, am putea deveni parteneri. Aş împărţi greutăţile cu tine.

– N-o faci numai ca să mă ajuţi?

– Ca să fiu sinceră, chiar am nevoie de tine.

Ascultînd-o pe Maggie, îi veniră lacrimi în ochi.

– Asta ar rezolva toate problemele mele.

– Şi pe ale mele. Mi-a fost tare dor de tine şi de Ellen.

– Şi nouă de tine.

Tru rîse cu prietena ei, ştergîndu-şi lacrima de pe obraz.

– O, Tru, am fi fericiţi să stai cu noi. Am avea destul loc. Îţi putem pune la dispoziţie o garso-

nieră şi ne vom vedea în fiecare zi.

– Maggie!

De emoţie, nu mai putu, o clipă, să vorbească.

– Plîngi? Să nu faci una ca asta, că te bat! Mă faci şi pe mine să plîng şi numai eu ştiu cîte lacrimi am vărsat, de cînd sînt gravidă. Te rog să te linişteşti! Va fi bine, crede-mă!

– Ştiu.

Inima i se strînse, gîndindu-se că se va afla la peste patru mii de kilometri de Thane.

– Îi vei să-i spune lui Ellen unde pleci? Şi nu te mai preface! Ştiu eu că nu de Roger fugi tu!

– Ai dreptate. Dar nu pot încă să-ţi spun, zise Tru oftînd adînc. Am să-i spun lui Ellen şi avocatului meu unde mă aflu, dar nimănui altcuiva.

După ce puse receptorul jos, Tru îşi dădu seama că zarurile fuseseră aruncate. Nu exista cale de întoarcere. Dacă voia ca numele lui Thane să nu fie întinat, trebuia să dispară.

După ce îşi dădu cu apă rece pe faţă şi îşi refăcu machiajul, plecă spre campusul universitar.

În noaptea aceea, nici măcar nu-i sugeră lui Thane să plece şi se iubiră mai aprins ca niciodată.

– Te iubesc, îi spunea ea mereu.

– Vrei să mergem miercurea viitoare la San Francisco? Mă întorc joi. Poţi să vizitezi oraşul,

apoi luăm cina împreună. Ţi-ar face bine o ieşire, Tru.

– Am un colocviu atunci şi nu pot lipsi, îi spuse ea sincer.

Nu-i spuse că îşi planificase, deja, să plece cînd lipsea el. Îl îmbrăţişă.

– Cînd sînt cu tine, sînt fericită.

– Iubito! o mîngîie el. Vom merge la San Francisco altă dată şi vom sta mai mult. Te voi duce în toată lumea.

– Da.

Zilele care urmară şi le petrecu alături de el, încercînd să nu-l mai întîlnească pe Roger. Voia să evite un nou conflict cu el. Faptul că îl va părăsi curînd pe Thane şi spaima de Roger o făceau să trăiască în tensiune. De aceea, tresărea tot timpul.

Thane observă că era stresată şi punea totul pe seama divorţului. De cîte ori se gîndea la fostul ei soţ, scrîşnea din dinţi.

În săptămîna aceea, Thane se hotărî să ia anumite măsuri în legătură cu Roger. Îşi aminti unde îi spusese Tru că lucrează şi fu fericit să afle că patronul firmei fusese coleg de clasă cu el. Thane se duse direct în biroul preşedintelui cînd ajunse la companie.

– Mulţumesc, Jim. Nu vreau decît să stau de

vorbă cîteva minute cu ticălosul ăsta.

– Nu-mi place deloc privirea ta, aşa că să nu te superi dacă n-am să stau prin preajmă, cînd îl termini, îi spuse Jim Feldman prietenului său. Să ştii că te pun să plăteşti, dacă îmi strici lucrurile!

– Nici o problemă! zise Thane întunecat.

Intră în biroul mare şi aglomerat şi întrebă unde este Roger Hubbard. Se apropie de locul unde i se indicase.

– Hubbard? Roger Hubbard?

– Da, răspunse Roger ridicîndu-şi privirile.

Zîmbetul de pe buze îi îngheţă.

– Ştii cine sînt, nu-i aşa?

Thane îl luă de guler, îl ridică de pe scaun şi îl pocni în maxilar.

Roger căzu la loc în scaun, masîndu-şi faţa.

– Aş putea să te dau pe mîna poliţiei.

– Fă ce vrei! Dar ascultă-mă cu atenţie. Dacă te mai apropii de Tru, mă întorc şi te bat măr.

Thane se uită la el, fără să ia în seamă şuşotelile celor din jur.

– Să nu uiţi ce-am spus!

Porni printre birouri, fără să-i vadă pe cei care se dădeau la o parte din calea lui.

Cinci

Tru îşi petrecu săptămîna care urmă pregătindu-şi plecarea la New York.

– David, nu va fi nici o problemă, nu-i aşa?

David Wilson se uită la chipul tensionat al clientei sale.

– Nu, dar îţi pot spune încă de pe acum că viaţa mea va fi în pericol, din cauza lui Thane Stoner. Îl cunosc din studenţie şi, să ştii că e tare dur. Va face tot ce-i va sta în putinţă să te gă-

sească.

– Dar n-ai să-i spui, nu-i aşa?

– Între avocat şi client rămîne totul confidenţial. Nu-ţi face griji. Lucrurile se vor rezolva oricum. Nu cred că e necesar să pleci la New York. Cred că îl putem împiedica pe Hubbard să acţioneze nebuneşte.

– Dar, între timp, numele lui Thane va fi tîrît în noroi.

– Nu-l cunoşti pe Thane, dacă crezi că asta-l deranjează. Sigur, poate are să-i spargă capul lui Hubbard, dar n-o să-l supere publicitatea. Şi nici pe tine n-ar trebui să te deranjeze.

Tru clătină din cap.

– Plec. Nu vreau să se ajungă la aşa ceva.

– Faci cum crezi tu, Tru.

În ziua cînd Thane trebuia să plece la San Francisco, lui Tru îi venea să se arunce în braţele lui şi să-l roage s-o ia cu el.

Rîseră împreună la micul dejun, spălară vasele, sărutîndu-se întruna.

– Ai ore astăzi, nu-i aşa?

– Cîteva, se eschivă Tru.

Vorbise deja cu profesorul să-i fie transferate creditele la o universitate din New York.

Se sărutată de bun-rămas, în apartament, de frică să nu-i vadă Roger şi să-i fotografieze pe

stradă. Ei i se făcea pielea de găină, gîndindu-se la asta.

– Mîine seară, voi veni direct aici, iubito.

Thane o sărută lung. O văzu tristă.

– Ţi-e bine, draga mea?

– Da. Numai că nu-mi plac despărţirile.

– Nici mie, iubito.

După ce plecă, împachetă ca un robot. Aranjase cu Ellen să-i depoziteze cîteva lucruri. Cînd plecă la aeroport, îşi puse ochelari fumurii, nişte haine modeste şi o pălărie. Îşi luă bilet pe alt nume. Nu voia să i se dea de urmă.

Avionul era aglomerat, dar Tru nu vedea nimic în jurul ei. Se uita tot timpul pe hublou, refuzînd mîncarea şi băutura.

Cînd ajunse la Chicago, se duse la toaleta femeilor, îşi schimbă hainele şi îşi strînse părul în coc.

Îşi cumpărase bilet pentru New York pentru un avion de la altă companie.

Decolară, ea fiind înscrisă sub numele de Mary G. Wayland. Îşi fixă ochii uscaţi asupra norilor ce se zăreau prin hublou.

Tru îl părăsise! Fără nici un bilet, fără vreun telefon, fără explicaţii. Îşi golise apartamentul şi se

făcuse nevăzută. Nimeni de la universitate şi de la *Pillor Building* nu ştia unde plecase.

Cînd se duse la familia Sandilin, îşi dădu seama imediat că Ellen ştia.

– În nici un caz nu-ţi pot spune, Thane. Mi-am dat cuvîntul. Şi nu mi-l încalc nici măcar pentru tine.

Thane înghiţi în sec, observînd privirile compătimitoare ale celor prezenţi.

– Bine, las-o baltă! zise el şi plecă în grabă.

Cînd ieşi pe alee în strada principală, se auziră cauciucurile scîrţîind.

A doua zi, Thane trimise după detectivul particular pe care îl angajase de nenumărate ori, ultima dată cînd Roger îi luase lucrurile lui Tru. Îi dădu informaţiile pe care le avea şi o fotografie de-a ei, la nunta lui Maggie.

– Voi încerca s-o găsesc, începu Billy, uitîndu-se la faţa întunecată a lui Thane. Mă întorc să-ţi spun, cînd am noutăţi.

Peste trei săptămîni, Billy îl sună.

– Cred c-am găsit-o la New York. Locuieşte într-o casă, împreună cu încă trei persoane.

Billy se opri şi Thane îl auzi cum răsfoieşte nişte hîrtii.

– O bătrînă, care e proprietara casei, o tînără şi un tînăr, cam de aceeaşi vîrstă. Vrei să mă

interesez despre ei?

– Nu te obosi. Plec la New York. Mulţumesc, Billy.

– Doar de-aia sînt plătit, domnule Stoner.

În seara aceea, tîrziu, Thane trase la hotelul *Pierre,* din New York. Se hotărî să mănînce şi apoi să se ducă la culcare. Avea ş-o caute a doua zi de dimineaţa.

O visă rîzînd, plîngînd, pierdută în gînduri, amenînţîndu-l, în joacă, cu pumnul. Se trezi dimineaţa obosit, de parcă nu dormise deloc.

După ce luă un mic dejun frugal, urcă în maşina închiriată şi porni spre căsuţa despre care îi vorbise Billy, în Greenwich Village. Pe la ora opt şi jumătate, parcă maşina pe partea cealaltă a străzii unde se afla casa cu numărul 87.

Pe la nouă, uşa se deschise şi ieşi un bărbat rîzînd. Thane deveni mai atent, cînd o văzu pe Tru alături de el. Cînd bărbatul se aplecă să o sărute, ea îl luă de gît şi îl îmbrăţişă.

Thane simţi că i se urcă sîngele la cap. Dacă ar fi fost atunci în faţa ei, ar fi omorît-o. În loc de asta, se întoarse în camera lui de hotel şi rămase cu ochii pironiţi la pereţi.

Stătu aşa vreo două ore. Cînd îşi mai reveni, formă numărul pe care i-l dăduse Billy şi îi răspunse o femeie cu un accent spaniol.

– Nu, senor, nu există nici o doamnă Hubbard aici. Puteţi vorbi însă cu doamna Mason. Domnul se întoarce mai tîrziu.

Thane puse receptorul jos. Nu voia să pătrundă mai mult în viaţa lui Tru Hubbard, dacă nu devenise, cumva, doamna Mason.

În după-amiaza aceea, se întoarse în California. De pe aeroportul din Los Angeles, o sună pe fata-manechin pe care o curta înainte de a o cunoaşte pe Tru. Îi dădu întîlnire chiar în seara aceea.

Tru se simţea bine la New York. Îşi umplea timpul ajutînd-o pe Maggie în afacerea ei şi stătea cu ea de vorbă. Se obişnuiseră să se plimbe pe la prînz, apoi se duceau să mănînce puţin. Viaţa lui Tru se schimbă încet-încet.

Bineînţeles, la început, nopţile i se părură interminabile. Dar, după cîteva săptămîni, durerea îi mai trecu. Iar după cîteva luni, era capabilă să rîdă şi să stea de vorbă cu oamenii, fără nici o problemă. Reuşea acum să doarmă cinci-şase ore pe noapte.

Începu să-şi recapete încrederea în sine şi treceau, uneori, chiar trei ore în şir, cînd nu se gîndea la Thane. Începuse să-şi facă şi planuri de

viitor.

Maggie şi Tom fuseseră minunaţi încă din prima zi, cînd o aşteptaseră la aeroport. O primiseră ca pe fiica risipitoare întoarsă acasă. Prietenia lor a fost fundamentul pe care îşi construia noua viaţă şi care o făcea să se simtă mai puternică, zi după zi.

Îndată ce sosise din California, începu să înveţe cum să lucreze în domeniul informaţiilor.

– N-am crezut niciodată că va lua o asemenea amploare, Tru. Nici Tom nu se gîndea că va fi aşa.

– Ştiu şi eu? E tare mîndru de tine.

Maggie surîse şi dădu din cap.

– Cred că încrederea pe care a avut-o în mine mi-a dat curajul să încep, zise Maggie, arătîndu-i o listă. Nu ne ocupăm de companiile cu foc continuu, nici de doctori sau mai ştiu eu ce. Majoritatea clienţilor noştri sînt firme mici, cu personal care e pe cale să-şi vîndă produsele şi au nevoie de înregistrarea apelurilor telefonice şi a mesajelor. E bine să ştim cîte ceva despre companiile de care ne ocupăm. În felul acesta, putem răspunde la orice întrebare ni s-ar pune.

Maggie se opri şi se uită la ea cu căldură.

– E nemaipomenit c-ai să fii cu mine.

– Şi pentru mine e minunat.

Maggie se uită la hîrtia din mîna ei.

– Pe ei îi costă mai puţin, dacă apelează la noi, în loc să-şi angajeze permanent pe cineva, pentru aceste servicii. În plus, nouă nu trebuie să ne plătească nici beneficii.

Într-o dimineaţă, peste cîteva săptămîni, în vreme ce îşi lua micul dejun împreună cu Tom, Maggie îi spuse:

– Nici nu-mi vine să cred că ai învăţat atît de repede.

Tom o sărută pe soţia lui, apoi şi pe Tru.

– Îmi pare tare bine că ai venit la noi. Îi era tare dor de cei trei muşchetari.

Tru nu putea decît să admire legătura aceasta dintre cei doi soţi. Erau drăguţi şi plini de umor. Se potriveau perfect.

Pe măsură ce treceau zilele, Tru se obişnui tot mai mult cu noua ei muncă şi era bucuroasă că lua asupra ei o parte din greutatea care-i revenea viitoarei mame. În felul acesta, Maggie se mai putea odihni.

Săptămînile trecură în zbor. Cel puţin, aşa i se părea lui Tru. Îşi lua micul dejun în fiecare dimineaţă, în garsoniera ei, care consta dintr-o bucătărioară şi o cameră de zi. Apoi, cobora cînd considera ea că Tom plecase la lucru. Tru ştia că cei doi tineri aveau nevoie de intimitate şi insis-

tase să mănînce dimineaţa la ea, în ciuda protestelor lui Maggie.

– Tom crede că îl eviţi, dacă nu cobori să mănînci cu noi dimineaţa.

Maggie se încruntă nemulţumită, în timp ce intrau în biroul mare, din spatele casei. Înainte ca Tom şi Maggie să renoveze această aripă, aici fusese camerele servitorilor.

– Prostii, Maggie! Mă vede destul, zise Tru, înainte de a începe să se uite la mesajele pe care le primiseră pînă atunci.

– Cred că e, încă, îngrijorat pentru tine... Bănuiesc asta, pentru că i-am povestit despre Thane...

– Maggie! zise Tru.

Dar nu era supărată cu adevărat pentru că prietena ei îi povestise lui Tom despre relaţia ei nefericită. În felul acesta, nu mai trebuia să-i explice anumite lucruri.

– Ştii cum e Tom, continuă Maggie. Vrea să se ocupe el de toate. Tăcu o clipă, apoi continuă.

– În seara aceasta a invitat un prieten de-al lui, necăsătorit, la cină.

Tru se supără în sinea ei, dar nu se manifestă, pentru că nu voia să pară nerecunoscătoare, cînd Tom vădea intenţii atît de bune. În seara aceea, se strădui din răsputeri să pară relaxată, dar, de cîte ori se uita la Len Doran, îl vedea pe Thane.

Tom mai încercă să-i prezinte pe cîte cineva de vreo două ori, dar de fiecare dată păţea acelaşi lucru. Thane Stoner apărea ca un oaspete tăcut şi nevăzut de ceilalţi. Lui Tru i se părea chiar că vorbeşte cu el. Încercase zadarnic să facă abstracţie de existenţa lui, pînă la divorţ. Amintirile o năpădeau de fiecare dată.

Timpul trecea şi erau fericiţi toţi trei. Maggie devenea tot mai voluminoasă, iar Tru şi Tom aveau grijă de ea cu multă dragoste.

– Sînt în luna a opta şi mă simt ca un elefant, le spuse Maggie, într-o seară de vară, după cină.

Tru nu-i dădu voie să se mai scoale de pe scaun şi să spele vasele.

– Arăţi, mai degrabă, ca un hipopotam! zise ea, întorcîndu-se din uşa de la bucătărie.

O studie şi soţul ei, din cap pînă în picioare şi rosti:

– Eu aş zice ca un rinocer!

– Sînteţi îngrozitori! ţipă Maggie.

După vreo patru zile de la data pe care i-o prognozase medicul, Tru o duse pe prietena ei la spital, cu taxiul, după ce-l anunţă pe Tom şi pe doctorul Winstead. Stabiliră să se întîlnească toţi la maternitate.

În modul cel mai uşor cu putinţă, Margaret Ellen Mason veni pe lume, spre încîntarea mamei,

tatălui şi viitoarei ei naşe. După două zile, se întoarseră acasă împreună cu asistenta pe care o angajaseră pentru a se îngriji de fetiţă. Dar Tru se dovedi dornică să facă tot ce trebuia, aşa că renunţară la ea după o săptămînă.

Totul mergea perfect. Maggie şi Tru obişnuiau să aducă leagănul în birou şi, în timp ce bebeluşul dormea, îşi continuau munca. Tru insistă ca prietena ei să nu facă prea mare lucru, aşa că aduse un pat pliant, pe care o obliga să se odihnească.

– Nu te epuiza, Maggie! Poţi supraveghea afacerea şi din pat.

– Nu e nevoie să te supraveghez! Ştii deja mai multe ca mine.

– Atunci, întinde-te şi închide ochii.

Luna septembrie veni curînd şi frunzele se îngălbeniră, zilele se scurtară. Se făcuse ceva mai frig. Dar casa mare, cu alee de cărămidă, era călduroasă şi plăcută.

– Mel e tare frumoasă, decretă Tom într-o seară, pe cînd stătea întins pe spate, cu fetiţa pe piept.

– De ce îi scurtezi numele? îl întrebă Maggie. O să-mi vină şi mie să-i zic aşa.

– Păi, Margaret Ellen e prea lung pentru o domnişorică mititică. Şi-ajunge o Maggie în casă!

– Aşa să-i rămînă numele: Mel! rîse Tru, uitîndu-se la prietena ei care se strîmba.

Naşele ar trebui să ţină cu mamele!

Tru îşi lăsă ceaşca cu cafea pe măsuţă şi se uită la cei doi prieteni ai ei. Se simţea tare bine alături de ei.

– Sînt de acord cu Tom, zise ea, lăsîndu-se în genunchi şi giugiulindu-şi fina, surîzătoare. Finuţa mea e tare drăgălaşă.

– Spui asta, pentru că e blondă ca tine şi ca Tom.

– Bineînţeles! chicoti Tru.

Tom se ridică, ţinîndu-şi fetiţa în braţe.

– Tru, zise el serios. Am întrebat-o pe Maggie dacă vrea să vină cu mine la o conferinţă, în Bermude. E numai pentru trei zile. Ea e de părere că ţi-am cere prea mult, dacă te-am ruga să ai grijă de Mel.

Tru se uită la prietena ei.

– Ce-i cu prostia asta? Aş fi încîntată! Mănîncă din biberon, aşa că nu-i nici o problemă! Am avut grijă de ea alături de tine, încă de cînd ai adus-o acasă. Aşa că te rog să pleci! Dacă intervine ceva, ceea ce nu cred, am s-o rog pe doamna Diaz să mă ajute.

Tru ştia că venea femeia să facă curăţenie în fiecare dimineaţă, aşa că n-avea de ce să se în-

grijoreze.

– Deci, nu e nici o problemă.

– Eşti o drăguţă, zise Maggie şi ochii i se umplură de lacrimi.

Tom se ridică în picioare.

– Mă duc s-o culc pe Mel, dar mă întorc imediat. Maggie şi cu mine vrem să discutăm ceva cu tine, Tru.

Tru se uită la prietena ei, întrebătoare, dar Maggie dădu din cap.

– Să aşteptăm mai bine pînă cînd se întoarce Tom. El e avocatul familiei.

Bărbatul se întoarse şi se aşeză lîngă soţia lui. Se uită la Tru.

– Am întocmit actele, în aşa fel încît să fii tu tutorele lui Mel, în cazul în care ni se întîmplă ceva mie şi lui Maggie. Am stipulat să dispui de tot ce avem, pînă la majoratul fetiţei. Sper că n-ai nimic împotrivă.

– N-am, dar aş prefera să nu vorbiţi astfel, zise ea, cutremurîndu-se. Îmi dă fiori.

– E o formalitate, Tru. Dar ne vom simţi mai bine ştiind acest lucru.

Maggie îşi sărută soţul pe obraz.

– Nici unul din noi nu are rude, Tru. Am discutat despre asta încă înainte de a veni tu la New York.

Tom aprobă, zîmbindu-i lui Tru.

– Şi-acum tăcere! Să nu se-audă musca! zise el, deschizînd o servietă pe care o adusese cînd se întorsese din camera fetiţei.

– Am aici toate actele care te vor ajuta s-o adoptezi. Vrem ca Mel să fie bine îngrijită.

– Se pare că v-aţi gîndit la toate. Tom, eşti al naibii de practic. Pune servieta undeva şi hai mai bine să ascultăm nişte muzică.

– Uite! Vreau să ţii la tine copia acestui act. Celălalt exemplar se va afla la firmă.

– Bine, bine! Acum, putem să vorbim şi despre altceva? întrebă Tru rugătoare.

V

Peste trei săptămîni, îşi luară rămas-bun în holul casei, pentru că Tru nu voia s-o scoată pe Mel în răcoarea de afară.

În seara aceea, Tru era obosită, iar Mel simţea că intervenise o schimbare, şi mîrîise tot timpul. Cînd voi s-o culce, trebui să se joace cu ea, o schimbă de vreo două ori, apoi se aşeză în vechiul balansoar şi îi cîntă cîntece de leagăn.

Îndată ce fetiţa adormi, Tru nu se mai uită la ştirile de la ora unsprezece, ci se culcă şi ea imediat. Adormi, cum puse capul pe pernă.

A doua zi de dimineaţă, Mel se trezi să mănînce la ora şase. Tru se hotărî să o hrănească la ea în cameră, pe canapea, în timp ce se uita la ştiri.

La început, nu înţelese cuvintele comentatorului. Văzu imagini cu un avion prăbuşit, în care îşi pierduseră viaţa treizeci şi nouă de persoane. Cincizeci şi opt supravieţuiseră, în accidentul care avusese loc pe aeroportul din Bermude.

Agitaţia ei o influenţă şi pe fetiţă, pentru că lăsă biberonul din gură şi începu să plîngă.

– Nu, Doamne! Nu, Meggie şi Tom! Te rog!

Puse bebeluşul în leagăn şi telefonă la aeroport. De acolo, i se spuse că nu aveau detalii.

Ceva mai tîrziu, sosi şi doamna Diaz. Făcea curăţenie, uitîndu-se cînd la Tru, cînd la televizor şi chipul ei era tare îngrijorat. Deodată, sună soneria.

Tru deschise uşa şi văzu un poliţist împreună cu Len Doran, de la firma lui Tom. Îşi muşcă buzele, ca să nu izbucnească în plîns.

– Erau în partea din faţă a avionului, Tru, îi explică Len. Avionul a căzut şi s-a izbit cu botul în pămînt. Din cauza aceasta s-au distrus compartimentele din faţă.

– Înţeleg, spuse ea cu ochii uscaţi.

– Încă nu cunoaştem detalii, doamnă. Cum aflăm

ceva, vă punem la curent, o asigură poliţistul.

– Vă mulţumesc.

– Vrei să dau nişte telefoane pentru tine, Tru? Ştiu că eşti cea mai apropiată de familie şi poate vrei să anunţi pe cineva, spuse Len Doran, luînd-o de mînă. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru nimic. Tom a fost foarte scrupulos cu toate. Tu şi fetiţa sînteţi singurii lor moştenitori. În plus, ai devenit tutorele ei.

– Ştiu. Mi-a spus Tom.

Tru începu să verse lacrimi amare pentru prietenii ei şi pentru că Mel nu avea să-şi cunoască niciodată părinţii aceştia minunaţi.

– Voi sta cîteva zile cu dumneavoastră, senora, zise doamna Diaz. Într-o asemenea situaţie, nu e bine să rămîneţi singură.

– Îţi mulţumesc, doamnă Diaz.

Sarcina cea mai grea i se păru lui Tru să o anunţe pe Ellen despre tragedie. Noroc că era şi Randy alături de prietena ei. În momentul în care Ellen izbucni în plîns, prietenul ei îi luă receptorul din mînă.

– Stai liniştită, Tru. Am eu grijă de ea. Ce putem face pentru tine?

– Mă descurc destul de bine. Se va organiza o mică ceremonie funerară, dar nu trebuie să faceţi atîta drum pentru asta. Cei de la firma lui Tom mă

ajută foarte mult. În plus, trebuie să am grijă de fetiţă şi de afacerile noastre. Îţi mulţumesc, Randy, pentru intenţiile tale bune. Ai grijă de Ellen.

Încet-încet, statutul lui Tru se schimbă. Divorţul se terminase şi îşi reluase numele de domnişoară. Era din nou celibatară. Dar, într-un fel, aceasta nu mai avea nici o importanţă. Mel era totul în viaţa ei, acum. Auzise de la Ellen că Thane fusese văzut cu o animatoare. Foarte bine! Ea era mamă şi nu se mai gîndea la altceva.

Tru începu să se plimbe mult, deşi era frig. Dar fetiţa trebuia să ia aer. Cu afacerea se descurca destul de bine. Dar înainte de toate, se ocupa de Mel. Se uita, uneori, la ea şi îşi imagina pe Thane ca tată. Dar nu îşi făcea iluzii în această privinţă.

Len Doran venea o dată sau de două ori pe săptămînă să o întrebe dacă avea nevoie de ceva, iar Tru îi era tare recunoscătoare pentru amabilitatea de care dădea dovadă.

La două săptămîni după catastrofă, doamna Diaz fu evacuată din apartamentul ei.

– Vino să stai cu noi. Avem destul loc. Poţi să ocupi garsoniera de la etaj.

Tru se mutase în apartamentul spaţios de la parter, ca să poată avea grijă de Mel. La început, îi fu greu să doarmă în camera prietenei ei, dar ştia că trebuia să se obişnuiască.

– Vă rog să-mi ziceţi Juana, senora Tru, por favor!

– Da, am să-ţi zic Juana.

Deşi pierderea lui Thane şi a celor doi prieteni ai ei îi lăsase cearcăne adînci sub ochi, viaţa mergea înainte. Slăbise şi avea privirea tristă, dar nu lua în seamă aceste lucruri. Cînd se uita la copila ei drăgălaşă şi se gîndea la slujba pe care o avea nu-şi mai dorea nimic.

Într-o seară, pe la începutul lui decembrie, sună Len Doran.

– Vrei să luăm cina împreună, mîine seară, Tru?

Ea îşi dăduse seama că voia s-o invite de multă vreme.

– Să nu mă refuzi. Trebuie să ieşi, să te mai recreezi. O meriţi. Şi ştiu că Juana e înnebunită după fetiţă.

– Bine. Îţi mulţumesc, Len. Îmi face plăcere să ieşim puţin împreună.

– Minunat! Vin să te iau la şapte.

Tru nu mai ştia cu ce să se îmbrace, a doua zi, seara. Era tare agitată.

– Vezi ce mămică proastă ai, Mel? Şi-a pierdut controlul şi tremură, numai pentru că are o întîlnire.

Tru avea obiceiul să stea de vorbă cu Mel tot timpul, deşi ştia că n-o înţelege. Spre amuzamen-

tul ei, Juana se comporta la fel cu fetiţa.

Mel gînguri şi Tru se întoarse s-o îmbrăţişeze. Fetiţa era aşezată în leagăn şi se uita la jucăria de deasupra capului ei.

– Ai dreptate, draga mea: Ar trebui să fiu mai stăpînă pe mine. La urma-urmei, nu-i decît o cină, nu o călătorie în Tahiti!

Tru îşi aranjă părul în oglindă, apoi o sărută pe Mel pe obraz.

– Am să ies cu Len ca să mă distrez.

În timp ce Tru o gîdila pe fetiţă sub bărbie, Juana bătu la uşă.

– O, senora! În loc să vă îmbrăcaţi, vă jucaţi cu bebeluşul! zise ea, dînd din cap. Domnul Doran e în camera de zi. Duceţi-vă la el, iar eu am s-o culc pe nina.

– Bine, Juana! Noapte bună, drăgălaşo!

Spre surpriza ei, Tru chiar se distra. Cina, la un restaurant franţuzesc mic, fu excelentă.

– Mă bucur că ţi-a plăcut mîncarea, Tru. Totdeauna mi-a plăcut să vin aici.

– Nimeni nu face sosuri ca francezii! zise Tru, mestecînd şi lăsîndu-se pe spate.

Îi surîse lui Len.

– Totul a fost minunat.

– Cred c-ar trebui să te scot mai des să mîncăm împreună. Eşti cam slabă. Ai nişte oase mi-

nunate, Tru, dar se văd prea tare. E nevoie să mai pui şi ceva carne pe ele.

Len rîse, pentru că Tru se strîmbă la el.

– Cred că ai stat de vorbă cu Juana. Numai ea mă cicăleşte cu mîncarea. I-am spus că-mi place foarte mult cum găteşte, ceea ce e adevărat. De fapt m-am îngrăşat cu un kilogram, de cînd s-a mutat la noi.

– Cred c-ar trebui să mai pui vreo trei-patru pe tine.

– Cred c-ar trebui să mănînc de şase ori pe zi! Juana m-ar strînge de gît, surîse ea. Vorbind serios, nu ştiu ce m-aş face fără ea.

– E o minune pentru casă şi pentru fetiţă.

Len se gîndea la Mel ca la fiica ei. Văzînd că Tru se ocupa cum trebuie de tot, o ajuta cu tot ce putea el.

În timp ce-şi sorbea băutura, se uită la ea şi observă cît era de drăguţă.

– Din cîte-am constatat, şi cu afacerile mergi foarte bine. Nu cred c-ar trebui să faci atîtea eforturi. Ţi-ar ajunge şi asigurarea lui Tom.

Tru scutură din cap.

– Nu. Banii aceia sînt pentru studiile lui Mel şi pentru viitorul ei. M-am gîndit deja să-i investesc profitabil.

Len dădu din cap.

– E o idee bună. Dar, oricum, vei avea beneficii mari, astfel. Aşa că nu contează dacă mai cheltuieşti şi tu din ei.

– Nu ştiu ce să zic, Len. Atîta vreme cît Tom şi Maggie...

I se puse un nod în gît. Tuşi uşor.

– Au fost foarte drăguţi că mi-au dat o afacere pe mînă. Asta ar trebui să-mi ajungă. Banii sînt pentru Mel.

Len dădu din cap, apoi ceru cecul să-l semneze.

– Încăpăţînată mai eşti! Şi-acum, doamnă, hai să mergem să dansăm la *Elaine.*

Lui Tru nu-i veni să creadă că se făcuse ora unu cînd sosi acasă. Timpul zburase fără să observe. Uitase cît de mult îi plăcea să danseze.

Len îşi luă rămas-bun în faţa casei, sărutînd-o uşor pe gură. Apoi, plecă imediat.

Tru simţi o căldură plăcută, departe însă de vîrtejul nebunesc pe care îl trăise alături de Thane. Thane! De ce se gîndea la el şi în aceste clipe?

Intră la fetiţă, o controlă dacă nu făcuse pe ea, apoi o puse pe burtică, ştiind că aşa îi plăcea ei cel mai mult. De acolo, se duse în birou şi ascultă robotul. Scrise tot ce trebuia să transmită clienţilor ei a doua zi de dimineaţă.

Mai era şi un mesaj de la Ellen, care insista să sune, indiferent cît de tîrziu ar sosi acasă. Tru începu să rîdă. Ellen nu se schimbase. Totul trebuia făcut cît se poate de repede!

Uitîndu-se la ceas, îşi dădu seama că în California nu putea fi mai mult de zece şi jumătate, aşa că formă numărul de telefon al prietenei ei.

– Tru! Unde ai fost! Dar n-are importanţă! Mă căsătoresc cu Randy. Vom sărbători evenimentul în ajunul Crăciunului. Să nu spui c-am înnebunit! Ştim şi noi asta!

– Era şi timpul să-l scoţi în lume! chicoti Tru.

– Dar nu mă pot mărita, decît dacă vii şi tu aici, să-mi fii domnişoară de onoare. Nu accept nici un refuz! I-am spus şi lui Randy că mă căsătoresc cu el numai cu această condiţie.

– Eşti nebună! rîse Tru din nou.

Dar, deodată, intră în panică. Cum să se întoarcă în California? Cum să dea piept cu toate problemele pe care le lăsase acolo?

– Tru! Nu mă poţi dezamăgi! Să nu spui că nu vii!

Tru inspiră adînc.

– Doar ştii că nu ţi-aş da voie să te măriţi, fără ca eu să fiu acolo, să-ţi dau girul.

– Şi ai să-ţi aduci şi... fiica?

Ellen era una dintre puţinele persoane care

cunoştea adevărul despre Mel şi că Tru era pe cale să o adopte. Era, cu siguranţă, dornică să vadă fetiţa, singura amintire reală a prietenei lor dragi, Maggie.

– E o idee bună. Sînt sigură că toţi din familia ta sînt dornici să o vadă.

– O, te rog să o aduci, Tru! Sînt o mulţime de oameni care vor să-ţi vadă fetiţa şi care abia aşteaptă să aibă grijă de ea, cînd mă vei conduce la altar.

– Chiar aşa?

– Ştii foarte bine ce vreau să zic. Vii, şi o aduci şi pe Mel, nu-i aşa?

– Voi încerca.

– Nu e nevoie să-ţi iei bilet. Am rezervat deja loc la avion.

– Prietena mea mă cam manipulează, rîse Tru, încercînd să-şi stăpînească avalanşa emoţiilor care o copleşeau.

Se întorcea acasă, în California. Şi Thane era acolo!

– Ce figură cruntă ai! Acum, nu trebuie să omori pe toţi acei care rostesc numele lui Tru! zise Andy Sandilin.

La urma-urmei nu întrebase decît dacă mai vorbise cu ea. Îşi amesteca băutura din faţa lui cu paiul. Nu prea avea chef să bea. Thane era la al treilea pahar de whisky cu apă. Deşi era mai rezistent ca oricine, nu-i stătea în obicei să bea atît de mult, mai ales în timpul mesei de prînz.

Acum îi părea rău că îi spusese despre convorbirea dintre Ellen şi Tru.

Thane i-o mai retezase o dată, cînd adusese vorba de ea. Din acest punct de vedere, se închisese într-o carapace. Andy nu-l mai văzuse niciodată în această stare.

– Sîntem la masă, amice. Nu la o discuţie de principiu! zise Thane tăios, uimit de durerea pe care o mai simţea, încă, la auzul numelui lui Tru. Am venit numai pentru că nu ne-am văzut cam de mult. Dar să nu crezi c-ai să mă determini să acţionez, într-un fel sau altul!

– Da, într-adevăr! Au trecut opt luni de cînd nu ne-am văzut! îl întrerupse Andy brusc.

Thane ridică din umeri.

– Am fost ocupat să-mi cîştig pîinea cea de toate zilele.

– Ai putea cumpăra un stat întreg cu ceea ce-ai pus la ciorap! Aşa că nu mă duce tu, pe mine! îl înfruntă Andy pe prietenul lui.

– Ellen n-a primit nici un răspuns de la tine, la

invitaţia pe care ţi-au trimis-o ea şi Randy, la nunta lor. Vrea să vii şi tu neapărat. Ai s-o dezamăgeşti, Thane?

– Asta cam sună a şantaj, Andrew, zise Thane sorbind din pahar şi uitîndu-se semeţ la prietenul lui. Mai vrei să bei ceva?

– Nu, mai degrabă aş mînca ceva.

– Cum vrei.

Andy îşi bău cocktelul şi mîncă friptura de căprioară pe care o comandaseră, dar observă că Thane abia se atinsese de mîncarea lui, cu toate că, de obicei, avea un apetit de invidiat. Prietenul lui arăta cam rău: trăsăturile i se aspriseră, ochii parcă nu mai aveau strălucirea de altădată. Slăbise şi îi apăruseră riduri în jurul gurii, iar tîmplele i se albiseră. Şi, ceea ce era mai grav, în timpul mesei fusese mohorît şi fără chef. De felul lui, era ironic şi spumos, dar acum, nu contenise cu sarcasmul amar. Andy simţea că va trebui să-i spună Ellenei că Thane nu va veni la nuntă. Şi, ca să fie sincer, era mai bine aşa.

Oricum, nu i se păru momentul potrivit să-i spună că va fi şi Tru acolo şi că avea o fiică.

– Cînd ne mai vedem? întrebă Andy, după ce plătiră.

Uitîndu-se la Thane, îl apucă tristeţea. Dar acesta îi aruncă o privire amuzată:

– Ce-ai zice de seara de Crăciun, la nuntă?

– Thane, zise Andy strîngîndu-i mîna. Ellen va fi încîntată.

– Bun. Spune-i toate cele bune, din partea mea.

Thane se întoarse brusc şi porni spre maşina lui.

Andy deschise gura să-l strige şi să-i spună că va veni şi Tru, dar îl opri ceva.

În maşină, în timp ce străbătea oraşul, Thane îşi dădu seama că nu are nici o tragere de inimă să meargă la nunta Ellenei, deşi ţinea la ea. Dar, numai gîndul că va întîlni acolo pe toată lumea care fusese prezentă în seara cînd o cunoscuse pe Tru îl făcu să simtă un gol în stomac. Chiar şi acum, cînd chipul ei îi apărea înaintea ochilor, îl apuca o durere indescriptibilă şi nedefinită. „Locuieşte la New York şi deţine, împreună cu prietena ei o firmă de informaţii şi servicii", îi raportase Billy. Lui nu-i putea pieri din minte imaginea ei de atunci, cînd se agăţase de gîtul acelui bărbat şi se uitase fericită în ochii lui. În ultimele zile, numai la asta se gîndise, de sute de ori.

Pînă la urmă, se hotărîse să nu ia legătura cu ea. Tru îi arătase foarte clar că nu îl voia în viaţa ei.

– Şi nici eu n-am nevoie de ea! strigă el, lovind volanul cu pumnul, înainte de a coti spre intrarea

garajului subteran.

O va scoate din viaţa lui, chiar de-ar fi să moară! Iar întîlnirea pe care o avea în seara aceea cu Clarinda Koles, un manechin superb, cu perspective de a se lansa în cinematografie, îl va ajuta, cu siguranţă, în acest sens.

Şase

Avionul spre California fu aglomerat, dar zborul decursese în cele mai bune condiţii. Exista posibilitatea ca Thane să vină şi el la nuntă, dar, dacă a auzit că va fi şi ea acolo, cu siguranţă că nu va face acest lucru. Cu siguranţă că Andy îl anunţase despre sosirea ei.

Cu toate că relaţia lor nu durase prea mult, simţea că îl cunoaşte pe Thane. Interpretase fuga

ei ca pe o înşelăciune şi acum o ura, cu siguranţă.

Gîndurile îi fură întrerupte de Mel, care îşi voia biberonul. După ce o hrăni, fetiţa adormi puţin, apoi se trezi iritată şi neliniştită.

– Vă rugăm să ne permiteţi s-o schimbăm noi, doamnă Wayland.

Tru ridică privirea uimită spre două însoţitoare de zbor, care întinseră mîinile s-o ia pe Mel. Avionul nu decolase nici de o oră.

– Nu e nevoie să...

– Ne-ar face mare plăcere. Pe lîngă asta, sînt o mulţime de pasageri care ar dori s-o vadă îmbrăcată în costumaş roşu, de catifea!

Tru zîmbi.

– Mă predau! Se pare că ar fi foarte potrivit s-o îmbrăcaţi aşa, de călătorie.

– E aşa drăguţă cu fundiţa aceea roşie, în păr! ciripi cealaltă stewardesă.

Lui Tru îi veni să rîdă cînd le văzu cum o iau pe Mel în braţe, fără s-o mai bage în seamă pe ea. Se opriră de nenumărate ori să le-o arate călătorilor dornici s-o giugiulească. Fiica ei avea mare succes!

Mai tîrziu, Mel adormi buştean pe locul ei, dar Tru era prea năpădită de gînduri ca să poată închide ochii.

Cînd avionul se lăsă în zbor spre pista aeroportului din Los Angeles, Tru simţi că i se scurge sîngele din trup. Pe hublou văzu soarele strălucind pe lîngă aripă. Dar în sufletul ei simţi o răceală de gheaţă.

Aşteptă pînă ieşiră toţi pasagerii şi abia apoi luă bebeluşul, punga cu scutece şi geanta pe care o cărase cu ea, în avion.

Unul dintre însoţitorii de zbor i-o luă pe Mel din braţe.

– Am s-o duc eu, doamnă Wayland. Vă aşteaptă cineva?

– Da.

În timp ce Tru se apropia, pe scara rulantă, de culoarul principal, o auzi pe Ellen strigînd-o.

– Tru, sînt aici!

Prietena ei alergă spre ea, fluturîndu-şi amîndouă mîinile.

– O, Tru, eşti, în sfîrşit, acasă! Mi-a fost aşa dor de tine!

Tru îşi îmbrăţişă prietena cu lacrimi fierbinţi pe obraz.

– Cred c-a răsfăţat-o prea mult toată lumea, îi spuse Tru lui Clare Sandilin, cumnata Ellenei, dar

pare să-i priască. Trebuie să-i dau raportul amănunţit, în fiecare zi, Juanei, iar dacă ei i se pare că lucrurile nu merg cum ar trebui, sînt sigură că se urcă în primul avion şi vine aici.

Tru se uită spre grupul mare de oameni care venise în casa familiei Sandilin. În ziua aceea, se dădea o petrecere în cinstea părinţilor lui Randy, care sosiseră atunci, din Minnesota, pentru nuntă.

Clare rîse.

– Nici nu-i de mirare! Bebeluşul tău e tare drăguţ, Tru. De cînd ai adus-o aici, Andy şi cu mine am hotărît c-ar fi timpul să întemeiem, cu adevărat, o familie.

Clare ridică din umeri, văzînd-o pe Tru sceptică.

– Sigur, ne gîndim şi noi, de la o vreme, la treaba asta, dar Mel ne-a făcut să ne hotărîm. Mi-a plăcea să spun că şi mama fetiţei arată tot aşa bine. Nu face figura asta! Ai slăbit şi-ai făcut cearcăne, de-atîta muncă.

Clare îi zîmbi unui musafir care trecu pe lîngă ele. Stăteau amîndouă într-un şezlong dublu, lîngă bazinul care fusese acoperit cu o cupolă de plexiglas.

– Afacerea aceea îmi ia foarte mult timp, zise ea evaziv, nevrînd să vorbească despre nopţile nedormite şi despre gîndurile ei despre Thane.

Totdeauna mi-a plăcut încăperea aceasta. Şi ce idee minunată au avut, să acopere piscina cu plexiglas!

– Aşa e. Şi faptul că dau o petrecere în cinstea părinţilor lui Randy, cu două zile înainte de nuntă, mi se pare o idee şi mai grozavă, nu-i aşa? zise Clare sarcastic. Observ că vrei să schimbăm subiectul.

– Îmi pare rău, Clare, zise Tru. Dar nu pot să vorbesc... chiar despre tot!

– Înţeleg... mai mult decît îţi închipui, spuse Clare atingîndu-i braţul uşor. Dar nu te ascunde prea mult de prietenii tăi. Aaaa, uite-o pe soacra-mea, care îmi face semne disperate să mă duc acolo, să admir iar bebeluşul. Ce subtilă e!

Clare o sărută pe Tru pe obraz şi plecă.

Tru se lăsă în şezlong şi se uită la cei îngrămădiţi în jurul lui Mel. Curînd avea s-o culce. Ea însăşi se simţea cumplit de obosită. Nu-i strica nici ei să tragă un pui de somn.

Alergase de colo-colo, de trei zile, de cînd venise la Los Angeles şi se simţea epuizată. Toată lumea fusese deosebit de drăguţă cu ea. Parcă nici nu se simţea bine, văzînd atîta compasiune în ochii lor.

Astăzi cunoscuse şi mai mulţi oameni, majoritatea rude de-ale lui Randy.

Tru deschise ochii jenată, întrebîndu-se unde era Mel şi cît dormise.

– Chiar cînd am intrat, închideai ochii. Ai dormit vreo cinci minute.

Tru se albi, văzîndu-l pe Thane Stoner în faţa ei. Fu uluită de cum îi citea gîndurile, deşi trecuseră atîtea luni de cînd se despărţiseră.

O mai ului şi înfăţişarea lui neglijentă şi total schimbată: părea deprimat şi fără chef, el, care o anihilase cu personalitatea lui, cu un an în urmă. O, hainele îi erau la fel: elegante, comandate la cele mai mari case de modă. Dar nu mai avea strălucirea de altădată.

– Ce faci aici? Unde e Mel?

– Am fost invitat. Nici măcar nu le-am salutat pe gazde. Dar par ocupate cu un copilaş. Cine e Mel?

Cuvintele lui Thane păreau pietre aruncate spre ea. În timp ce vorbea, observa cît era ea de fragilă şi de vulnerabilă. Îi venea s-o zdrobească!

Tru îşi dădu părul la o parte din ochi şi se ridică în picioare. Inspiră adînc, uitîndu-se la el, auzindu-şi sîngele năvalnic. Cu toate că nu era în cea mai bună formă, rămăsese, totuşi, cel mai

frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.

– Mel e fiica mea.

Aruncă bomba şi se răsuci pe călcîie, îndreptîndu-se spre locul unde se afla fetiţa.

Thane rămase uitîndu-se în gol, la locul pe care stătuse ea. I se părură cele mai lungi secunde din viaţa lui.

– Căţea!

Aproape că scuipă aceste cuvinte, zguduit de mînie. Fu năpădit de fiori de gheaţă şi de flăcări, totodată. Respiraţia îi deveni şuierătoare.

Pînă la urmă se uită, ca un automat, spre îngrămădeala aceea de oameni din jurul fetiţei. Era foarte drăguţă, blondă şi cu aceeaşi piele ca a lui Tru. Oare, avea şi ochi de safir ai mamei ei?

– Thane, dragă! Uită-te la copilă! Nu-i aşa că e superbă? zise Clara Sandili întinzîndu-i copila.

Doamna Sandilin nu văzuse gestul protector al lui Tru, cînd Thane ridică fetiţa, dar el îşi dădu seama imediat de mişcarea ei. Nu se uită la nimeni în jurul lui. Atenţia i se concentră numai asupra lui Tru şi a bebeluşului.

– Te salut, mititico! tună vocea lui.

Fetiţa gînguri fericită. Thane surîse şi observă, deodată, că Mel avea ochii căprui. Parcă semănau mai mult cu ai lui, decît cu ai lui Tru.

Întoarse capul brusc spre ea.

– Ce s-a întîmplat?

Tru simţi alarma. Fără să se gîndească, îi smulse fetiţa din braţe şi o strînse la pieptul ei. Observă privirile contrariate ale celorlalţi, dar nu-i păsa. Thane era o ameninţare pentru fetiţa ei! Simţămîntul ei matern, puternic, îi spunea asta.

– Uşurel, mămico! îngînă Thane, făcîndu-i pe ceilalţi să chicotească şi risipind tensiunea care se crease.

– Ar... trebui s-o culc puţin.

Fără să mai spună nimic, Tru se întoarse şi porni spre dormitor.

Doamna Sandilin se îngrijise de tot ce trebuia. Îi făcuse, chiar rost de un leagăn. Tru le era recunoscătoare bătrînilor Sandilin. Fuseseră mereu ca nişte părinţi pentru ea. Deşi erau ocupaţi cu nunta, insistaseră ca ea şi Mel să stea cu ei. Cînd se opusese şi le spusese că va sta la un hotel, sărise toată lumea, inclusiv Ellen, cu gura. Trebuise să recunoască faptul că era mult mai uşor cînd aveai şi o bucătărie lîngă dormitor.

O schimbă pe Mel şi îi dădu biberonul, cînd simţi că a intrat cineva în cameră. Tru se îndreptă şi se întoarse.

– Tu erai! Ce vrei? Du-te afară, că vin şi eu imediat!

– N-am venit să te văd pe tine. Am venit s-o

văd pe fiica mea.

Şocată, o clipă nu putu să rostească nici un cuvînt.

– Poftim? Eşti nebun?

– Crezi că nu mi-am dat seama că are ochii tatălui ei?

– Nu-mi pasă ce-ai observat tu! Da, are ochii tatălui ei, dar...

– Voi avea grijă să crească mare cu numele tatălui ei! scrîşni Thane din dinţi.

– Ia ascultă, înfumuratule! Nu încerca să faci pe durul cu mine!

Tru simţea că explodează.

– Ce tot faci acolo? Ai s-o deranjezi pe fetiţă!

– Doarme, spuse Thane, uitîndu-se la Tru, care se zbătea să scape din braţele lui.

Deodată, îi simţi trupul lipit de al lui. Îl stîrnea şi acum. La naiba!

– Cum ai îndrăznit să-mi ascunzi copilul?

Tru se smuci, vrînd să-şi elibereze mîinile şi să-l lovească.

– Egoistule! Mel nu e fetiţa ta!

– Şi, totuşi, zici că-i a ta.

– Nu mă mai tot întrerupe! Nu mă laşi să termin nici o propoziţie! Bineînţeles că-i a mea. A mea şi numai a mea!

Thane o smuci şi părul îi flutură într-o parte.

– Asta s-o crezi tu! E a mea şi-am s-o spun tuturor! Să te ia naiba!

Tru îşi dădu părul pe spate şi îşi puse mîinile în şolduri.

– Pe tine să te ia naiba, Thane Stoner! Crezi că te poţi juca aşa cum vrei tu cu fiica mea?

– Tu eşti cea care te joci! Tu vrei să mă îmbrobodeşti!

– Din nou mă întrerupi!

Tru îşi dădea seama că ridicase vocea, dar nu-i păsa.

Nici unul din ei nu observă cînd se deschise uşa.

– Hei! Ce se petrece aici? Musafirii s-au oprit din discuţii şi stau să asculte cum vă certaţi!

Se întoarseră amîndoi şi îl văzură pe Andy în cadrul uşii.

– Ieşi afară de-aici, Andy! Avem de reglat nişte conturi!

Thane strînse pumnii.

– Îmi pare rău, bătrîne. Dar mama şi tata mi-au spus să intervin, aşa că n-am să ies de aici!

– O, Andy, îmi pare rău! spuse Tru, simţind cum se înroşeşte pînă în vîrful urechilor. Thane, te rog să pleci!

– Voi pleca! Dar să nu crezi c-ai terminat cu mine, Tru!

Thane trecu furtunos pe lîngă prietenul lui, clocotind de mînie.

– Ei, fir-ar să fie! Ce s-a întîmplat, Tru?

– Nimic, Andy. Şi-a făcut numărul cu King-Kong! încercă Tru să zîmbească, dar mintea îi era deja aiurea.

Va trebui să plece din California cît mai repede posibil. În nici un caz nu mai voia să rămînă pînă după Anul Nou, aşa cum îi propuseseră prietenii ei. Cu cît se depărta mai repede de Thane Stoner, cu atît mai bine era pentru ea şi pentru Mel.

Dimineaţa nunţii fu senină şi caldă. Crăciunul sosise strălucitor în California, încălzind sufletele tuturor celor care erau invitaţi la celebrarea căsătoriei lui Ellen.

Deşi nunta fusese planificată pentru după-amiază, casa se însufleţi încă de dimineaţă. La micul dejun, Mel era în centrul atenţiei. Ellen se simţea cuprinsă de exaltare şi de deprimare totodată.

– O, Mellie, cum poţi să stai acolo, în scăunelul tău şi să dai din picioruşe, în vreme ce mătuşica ta nu mai ştie ce-i de capul ei?

– Nu cred că lui Randy i-ar place să te audă

vorbind aşa. Şi, dă-mi voie să hrănesc copilul. Te-ai umplut de fulgi de porumb!

Tru voia să rîdă puţin de prietena ei disperată. Nu era obişnuită s-o vadă trecînd aşa, de la o stare la alta.

– Nu te mai agita aşa! Totul e aranjat cum trebuie.

Tru îi şterse bărbia lui Mel şi o luă în poală, apoi îi dădu biberonul.

– Şi dacă Randy se răzgîndeşte?

– N-ai nici o şansă!

Tru se aplecă şi o sărută pe prietena ei pe obraz. Nici una din ele nu auzi uşa din faţă.

– Doamne-Dumnezeule! exclamă Ellen, uitîndu-se pe deasupra capului lui Tru. Thane, nu te aşteptam în dimineaţa aceasta! Sper să nu începeţi să vă ciondăniţi din nou. Toate cristalurile, pe care le-am primit cadou, se află în sufragerie, surîse Ellen.

– Bună, surioară! Eşti agitată?

– Ce te face să spui asta, Thane? Vai de mine? Ia uite cît e ceasul! Trebuie să fac duş, să-mi vopsesc unghiile şi cîte altele!

Ellen o zbughi înainte ca Tru s-o mai poată opri.

– Bună dimineaţa, Tru.

– Bună dimineaţa.

Tru puse sticla pe măsuţă şi o ridică pe fetiţă pe umăr.

Mel eructă uşor, fluturîndu-şi genele. Trebuia să-şi facă somnul de dimineaţă.

– N-am auzit niciodată un bebeluş făcînd aşa, deşi ştiam că e normal, după ce îşi bea laptele, zise el încîntat.

Respiraţia lui îi atinse ceafa. O văzu tresărind şi se enervă din nou.

– Nu te comporta de parcă aş avea de gînd să fac cine ştie ce mitocănie! Nu-mi place deloc!

Tru se întoarse pe scaun şi se uită la el.

– Şi ce-ai vrea? Nici mie nu mi-a plăcut cum te-ai comportat ieri!

Thane o privi intens.

– Iartă-mă!

Ea se ridică în picioare. Dacă nu o ducea acum pe Mel la culcare, nu se mai putea pregăti pentru nuntă. Era sigură că Mel, care fusese mai agitată ca oricînd, va dormi destul, ca să aibă vreme să facă duş şi să se aranjeze. Îi mai promisese şi lui Ellen că-i va face părul.

– Iartă-mă! Trebuie s-o culc, apoi să mă pregătesc şi eu.

Nici măcar nu se uită la Thane cînd străbătu încăperea cu Mel în braţe şi ieşi.

O puse pe fetiţă în leagăn şi simţi că nu e

singură. Se ridică.

– Ieşi, te rog, de aici! şuieră ea printre dinţi.

– Ziceai că ai treabă, spuse Thane senin. N-am să-ţi stau în cale. Mă uit un pic la ea, apoi plec.

Tru stătu, o clipă, indecisă.

– Să nu crezi că am intenţia să răpesc bebeluşul, cîtă vreme faci tu duş, rînji el. Asta nu înseamnă că nu te voi da în judecată, dacă nu cădem la o înţelegere. Acum du-te şi fă baie! Oricum, plec după cîteva minute.

– Nu ştiu ce tot vorbeşti acolo! Ştiu însă că locul tău nu e aici. Nu faci parte din nuntă.

Voia să-l lovească, dar inima îi bătea nebuneşte, numai pentru că îl simţea aproape.

– Am tot dreptul să-mi văd fiica, zise el semeţ.

– Eşti nebun! Nu-i a ta, e a mea!

– Nu mă aiuri, Gertrude! Nu-ţi merge! Nu mai ţine!

Tru se dădu un pas înapoi, înspăimîntată de expresia lui sălbatică.

– Sssst! Ai s-o trezeşti! îi spuse ea.

– Fă-ţi duşul! îi porunci Thane.

Cîtă vreme îşi şamponă părul şi îşi săpuni trupul, prin minte nu-i răsunară decît cuvintele lui. Cum putuse să creadă aşa ceva? Mel era a ei şi numai a ei. Să-l ia naiba cu concluziile lui pripite!

Cînd ieşi din baie, frecîndu-şi părul cu proso-

pul, Mel dormea încă, iar Thane plecase. Răsuflă uşurată şi îşi propuse să şi-l scoată din minte. Începu să se îmbrace şi să se machieze.

Ellen era un pachet de nervi cu o oră înainte de ceremonie, deşi o asigurase toată lumea că Randy nu avea de gînd să-şi părăsească mireasa. De altfel, o trimisese de două ori pe mama lui să-i susţină moralul.

În clipa hotărîtoare, în spatele bisericii, Ellen se calmă. În schimb, Tru simţi că o lăsau puterile.

O conduse pe Ellen spre altar. În clipa aceea, îl zări pe Thane care se uita la ea. Cînd trecu pe lîngă el, Thane se aplecă aproape imperceptibil şi-i şopti fără să audă nimeni:

– N-am să te mai las niciodată să-mi scapi!

Cuvintele lui răsunară în urechile ei ca un tunet. Tru se fîstîci. Cînd îl privi, chipul lui îşi reluase expresia politicoasă şi imperturbabilă. Katherine Vogt, prietena cea mai bună a mamei Ellenei, stătea în faţa lui Thane, ţinînd-o pe Mel în braţe. Îl văzu cum atinge uşor mînuţa fetiţei, pe umărul femeii. Tru fu sigură că-i transmitea, în felul acesta, un mesaj, în legătură cu Mel. O trecu un fior. Parcă se scursese toată vlaga din ea. Îi venea să se întoarcă şi să nu-l lase să se mai atingă de fetiţă, dar nu fu în stare. Trecu de strane şi îi văzu pe Randy şi pe fratele Ellenei aşteptîndu-le, zîm-

bind.

Ceremonia se petrecu ca prin ceaţă, pentru Tru. După ce se termină totul, se retraseră cu toţii, iar ginerele şi mireasa rămaseră mînă în mînă, uitîndu-se unul la altul plini de extaz, în timp ce îi salutau, la uşă, pe toţi oaspeţii lor.

Oamenii îi sărutau pe ei şi pe Andy, fratele ginerelui, şi pe Tru. Era atîta lume, încît Tru zîmbea ameţită, murmurînd tot felul de cuvinte care i se păreau potrivite într-o asemenea ocazie.

– Nu pe obraz, draga mea! zise Thane, apoi o trase spre el şi o sărută adînc, pe gură, mîngîind-o pe spate.

Tru îl împinse şi încercă să-şi recapete respiraţia. Vru să-i arunce în faţă tot ce credea despre el.

– Şi eu cred c-a fost minunat, iubito! murmură Thane, mergînd mai departe şi strîngînd mîna lui Andy, în vreme ce acesta se uita uluit la ei. Andy, sînt mulţumit cum arăţi în această postură, mai ales că, în curînd, îmi vei face şi mie acest serviciu.

Thane se uită spre Tru, care fierbea încă. Ea se străduia să-i zîmbească unei cucoane, dar, în acelaşi timp, îl privea şi pe el.

– Ţi-ar place ca Andy să facă parte şi din nunta noastră, nu-i aşa, iubito?

– Tu...

Tru se străduí să găsească cele mai jignitoare epitete în mintea ei, dar, înainte să le poată da glas, musafira o luă de mînă.

– E un anunţ de căsătorie, Thane? reuşi Andy să-l întrebe printre mulţumirile pe care le adresa oaspeţilor.

Dădu din cap zîmbindu-i prietenului său care ieşise din rînd şi se sprijinea de o coloană gotică, uitîndu-se impertinent la Tru.

– A, s-o las pe ea să facă acest anunţ, zise el şi ţîşni de acolo spre părinţii tinerilor căsătoriţi, în vreme ce ea fierbea.

– Tru, ai de gînd să te căsătoreşti cu el? o întrebă Andy, după ce trecu şi ultimul oaspete.

– Nu fi absurd! O, uite-le pe Katherine şi pe Mel! Iartă-mă, trebuie să iau fetiţa.

Înainte să facă un pas spre ea, doamna Vogt îi făcu semn.

– Nu-ţi face griji, doamnă Wayland! Domnul Stoner s-a oferit să ne ducă pe mine şi pe fetiţă la recepţie. Ne vedem acolo.

Femeia se întoarse şi îi dădu bebeluşul lui Thane, care reuşi să-i arunce lui Tru un zîmbet maliţios.

– Odată şi-odată, tot o să i se înfunde lui! Practic, mi-a răpit copilul! scrîşni Tru.

Andy se uită după cei trei care părăsiseră biserica prin uşile mari de stejar.

– Nu te mai supăra! Ne întîlnim cu ei la recepţie. E şi el îndrăgostit de Mel, ca toată lumea. Ea e mica noastră surioară.

– E un cretin!

– Şi adversarii lui de afaceri îl caracterizează cam la fel! chicoti Andy, în timp ce o conducea pe Tru spre maşina care escorta limuzina mirilor.

Tru era ca un resort tensionat. Cînd Andy vru s-o ajute să coboare din automobil, sări fără să-l mai aştepte şi se uită neliniştită prin parcare, ca să repereze maşina lui Thane. Simţi că i se înmoaie picioarele, cînd nu-l văzu.

– După noi te uiţi?

Tru se răsuci. Se mai linişti, cînd îl zări pe Thane cu fetiţa în braţe.

– O ţin eu!

Tru întinse mîinile spre Mel, care îi zîmbi fericită.

– Nu fi proastă! zise Thane, retrăgîndu-se. Trebuie să faci fotografii, să primeşti oaspeţii şi să stai în capul mesei.

Avea un ton autoritar, aşa că ei îi veni să îl strîngă de gît. Îşi muşcă, însă buzele, încercînd să evite o scenă la petrecerea Ellenei. Sclipirea sarcastică din ochii lui, precum şi maxilarul încleştat

nu prevesteau nimic bun.

– Vezi-ţi de treabă, draga mea! Voi avea eu grijă de bebeluşul tău, spuse Thane pe un ton mieros.

– Ce dulce e! gînguri o cucoană exaltată, uitîndu-se la Thane care o gîdila pe Mel sub bărbie. Are ochii dumitale.

Se întoarse apoi spre Tru:

– Ce norocoasă sînteţi să aveţi un astfel de soţ!

– O, asta face toată ziua: are grijă de copii, zise Tru printre dinţi.

După aceea, se aplecă şi o sărută pe Mel pe obraz.

Thane se aplecă şi el.

– Sărută-mă şi pe mine, mami!

– Înapoi, dacă nu vrei să-ţi trag una peste gură, fără să mai ţin cont de nimic! zise ea, cu dinţii încleştaţi.

– De ce vorbeşti aşa, draga mea? zise Thane dulce. Dar n-am să te opresc. Uite, îi duc fetiţa doamnei Vogt şi noi facem cîteva runde aici, în faţa tuturor.

– Primitivule! şuieră Tru şi plecă de lîngă el, spre Andrew.

– O, surioară! Sper că sclipirea aceea din ochii tăi nu e pentru mine! Ultima oară cînd te-am văzut

aşa, m-am trezit cu faţa în noroi!

– Cred c-am să-l omor pe cel mai bun prieten al tău, Andy!

– Ooo! Nu-mi da amănunte, te rog! Nu suport sîngele, spuse el luînd-o de braţ şi făcîndu-i cu ochiul.

Nici cînd se făcură fotografiile, nici cînd trecură oaspeţii, Tru nu se putuse concentra asupra momentului prezent. După masă, mirele şi mireasa începură dansul. După ei, dansară Tru cu Andy, urmaţi de părinţii tinerilor căsătoriţi. În sfîrşit, urmară oaspeţii.

Cînd Tru se eliberă de toate sarcinile ei de soră de mireasă, se apropie de Mel care stătea culcată într-un pătuţ portabil, nu departe de masa principală. O ridică. Fetiţa clipi, căscînd.

– Ce face fetiţa mea somnoroasă? Hai, că te duc îndată în casă!

– Nu e nevoie, Tru. O duc eu, înapoi, la familia Sandilin şi o culc, zise Katherine. Am aranjat deja. Aşa că sărut-o pe Mel şi spune-i noapte bună.

Tru ştia că nu prea se făcea să plece de la petrecere, deşi îi venea s-o ia pe Mel şi să prindă primul avion spre New York.. Totuşi, se simţea uşurată că Thane nu mai ţinea copilul în braţe, aşa că o ajută pe doamna Vogt să îmbrace fetiţa, apoi le conduse spre uşă.

Thane o luă în braţe, cînd se întoarse.

– Dansăm?

– Nu, îi spuse Tru înţepată.

– Draga mea, te rog să te relaxezi! Eşti tensionată ca un resort! Ştiu că-ţi place să dansezi.

Thane o sărută pe păr.

– Nu cu tine.

Îl apucă furia, dar se stăpîni.

– Trebuie să te obişnuieşti cu asta, dragă! De acum înainte, voi fi permanent în viaţa ta. Te vei căsători cu mine, sau, dacă nu, trăim împreună. În orice caz, Mel îmi va purta numele şi mă va moşteni total. Asta, dacă nu vom mai avea şi alţi copii.

– Încetează! Nu mă mărit cu tine!

– Bine. Atunci trăim împreună.

– Şi nici n-am de gînd să trăiesc cu tine. Peste două zile, mă urc în avion şi plec la New York.

– Pot şi eu să mă mut la New York. Mare parte din afacerile noastre îşi au sediul acolo. Avem unul şi în *Stoner-Wilde Building.*

Tru se uită lung la el. Îi venea să-i tragă una, să-i şteargă zîmbetul acela de pe buze. Să-l ia naiba! Era proprietarul unui zgîrie-nori din Manhattan. Se abţinu cît putu să nu-i tragă un şut unde îl durea!

– Eu am afacerile mele şi...

– Şi eu, la fel!

Tru izbucni.

– Nu mă întrerupe!

– Draga mea, ţi s-a înroşit faţa. Vrei să-ţi aduc ceva rece de băut?

– Nu vreau nimic de la tine! Ah! Nu face asta!

El începu s-o zguduie, ameţind-o.

– Îmi place la New York.

Thane o trase spre el, simţindu-i înfiorarea trupului. La naiba! De ce îl respingea aşa?

– Eu mi-am aranjat viaţa!

– Şi eu. Numai că sînt ceva mai flexibil. Am înţeles de la Ellen că locuieşti într-o vilă. Ar fi foarte bună pentru amîndoi.

– Nu.

– Cum doreşti! Atunci, o să caut un apartament. Cele de pe strada Şaptezeci sînt foarte bune. Ce zici?

– Nu.

– Bine. Atunci, ce părere ai de Connecticut? Am putea face naveta.

– Vreau să zic că nu te vreau în casa mea, se opri ea din dans, dîndu-se un pas înapoi.

Nu-l văzuse niciodată atît de tensionat. Ochii îi străluceau şi gura îi era încleştată.

Îi cuprinse talia cu mîinile, o strînse şi o ridică pe vîrfuri.

– N-ai să mă poţi scoate din viaţa ta, doamnă, pînă cînd Mel nu va fi stăpînă pe ea însăşi. Pînă cînd va pleca la facultate.

– La facultate? zise ea slab.

Thane se uită la ea cercetător.

– Bineînţeles! Vreau ca fiica mea să meargă la Harvard!

– La Harvard?

– Nu mai tot repeta ce spun eu, ca un papagal!

Tru se scutură, să risipească ceaţa care simţea că o cuprinsese.

– Ia nu mă mai jigni, neruşinatule! Poate vrei să-ţi trag una!

Erau amîndoi atît de concentraţi, încît nu-i mai băgau în seamă pe cei din jur.

– Pentru numele lui Dumnezeu, copii! Se uită toată lumea la voi! zise doamna Sandilin, apropiindu-se de ei. Sper ca Mel să nu crească într-un mediu atît de tensionat!

– Nu el e tatăl fetiţei mele!

– Şi nu va trăi într-un mediu tensionat, rostiră Thane şi Tru într-un glas.

Doamna Sandilin rîse tare.

– Sînteţi amîndoi foarte încruntaţi, zise ea, sărutîndu-i pe obraz. Acum, vă rog să vă reveniţi. Mirele şi mireasa vor pleca în curînd.

Thane îşi semeţi capul, într-un salut batjocoritor.

– Eu sînt gata. Alegeţi dumneavoastră momentul.

Tru se depărtă de el. Nu se gîndea decît la ideea lui de a veni cu ea, la New York, să trăiască în vila aceea. Lucrul acesta i se părea bizar şi înspăimîntător, dar teribil de tentant, în acelaşi timp. În sufletul ei se ducea o luptă acerbă. Îl dorea pe Thane, dar îi era frică de moarte să trăiască alături de el. Viaţa ei începusă să prindă contur fără el, şi nu voia să mai treacă prin purgatoriul prin care trecuse, cînd plecase la New York. Ieşirea din greutăţi fusese experienţa ei cea mai dură. Dar învăţase multe din asta. Cînd se gîndea cît de mult suferise, alunga ideea ca ea şi Thane să trăiască din nou împreună şi apoi să se despartă iar. Aşa ceva nu trebuie să se mai întîmple! Mel şi mămica ei aveau să se întoarcă la New York singure. Vor găsi o cale să fie fericite şi fără el. Se va mulţumi cu fetiţa şi cu afacerea pe vare o avea.

– Tru! Unde te duci? Se fac din nou fotografii! o strigă Clare.

– Poftim? Bine! Mă întorc imediat. Vreau doar să mă răcoresc puţin.

Intră la toaleta doamnelor şi îşi tamponă faţa cu prosopul ud, ca să se calmeze. Apoi, se fardă şi îşi dădu cu ruj pe buze. Se parfumă la înche-

ieturile mîinilor cu un parfum subtil şi răcoritor.

Simţindu-se ceva mai stăpînă pe sine, ieşi să facă fotografii şi s-o ajute pe Ellen să se schimbe în hainele cu care avea să fugă.

Cînd mireasa insistă ca toate fetele să se alinieze pentru prinderea buchetului, Tru vru să se facă nevăzută, dar toată lumea insistă să participe şi ea.

Tru îşi găsi un colţişor mai ferit, pe lîngă scara în spirală, în aşa fel, încît să nu existe nici o posibilitate de a prinde buchetul. pentru ea, căsătoria nu mai avea nici un sens.

Deodată, buchetul apăru spre ea, în aer. Instinctiv, Tru ridică mîinile şi prinse buchetul.

– Doamne! mormăi ea.

N-ar fi trebuit s-o subestimeze aşa pe Ellen.

Thane se apropie de ea, zîmbind. Se aplecă şi o sărută prelung, spre încîntarea celor prezenţi, care începură să aplaude. Ignorîndu-i strădania de a se elibera, el ridică privirea spre cei din jur.

– Vă mulţumim pentru aplauze! Tru şi cu mine considerăm buchetul acesta ca pe un semn bun, odată ce ne vom căsători curînd.

– Încetează!

Protestele ei nu se mai auzeau în vuietul aplauzelor şi al rîsetelor. Îi văzu pe Ellen şi pe Randy îndreptîndu-se spre ieşire.

– Draga mea, nu face figuri! Ai să strici ieşirea mirilor!

Tru rămase nemişcată, străduindu-se să zîmbească. Oaspeţii începură să arunce cu boabe de orez. Cîteva, îi nimeriră şi pe ei doi.

După plecarea lui Ellen şi a lui Randy, părinţii fetei se apropiară de ei.

– Vrem să ştiţi că sîntem foarte fericiţi pentru voi, dragă Tru. Ştim că tu şi Thane veţi avea o viaţă minunată împreună.

– Mulţumesc, doamnă Sandilin, zise Tru slab.

Veniră şi alţii să-i felicite şi să le strîngă mîinile.

– Eşti tare şmecheră, Tru! N-ai scos o vorbă despre asta, cînd am discutat atunci, la petrecerea dată în onoarea părinţilor lui Randy, îi surîse Clare. Bănuiesc că Ellen ştia ceva, nu-i aşa?

Tru voia să le spună tuturor că greşesc şi că nu avea de gînd să se căsătorească cu Thane Stoner, dar îşi simţea fălcile încleştate.

– Ştie să ţină un secret, zise Thane, petrecîndu-i braţul în jurul taliei.

Ea vru să se desprindă, dar el o strînse şi mai tare.

Andrew se uita de la unul la celălalt, scrutînd-o, mai ales, pe Tru, cu privirea.

– Cînd e nunta?

Începu să rînjească în clipa cînd o văzu că ea

îi aruncă o privirea mînioasă.

– Curînd. Dar nu înainte de a ne întoarce la New York, răspunse Thane degajat.

– Noi?

Clare şi Tru rostiră aceste cuvinte deodată.

Thane se uită la Tru, simţind o plăcere diabolică, pentru că reuşise s-o scoată din ţîţîni. Îşi dădea seama că se străduia din răsputeri să-i ţină piept şi să-l îndepărteze, că nu avea nici o intenţie de a-l lua la New York cu ea, iar lucrul acesta îl înfuria. Îi venea s-o închidă într-un turn. Simţea nevoia să domine, să posede. Ea îl înfuria şi îl frustra, dar nu avea intenţia s-o lase să plece. Viaţa fără ea fusese pustie. Chiar dacă aveau să se certe în fiecare zi, tot era mai bine decît s-o ştie departe de el.

Atunci cînd o văzuse la New York sărutîndu-se cu un alt bărbat, parcă i se prăbuşise cerul peste el. Abia în ultima lună îşi mai revenise şi începuse să se comporte cît de cît normal. Dacă ea n-ar fi venit la nunta Ellenei, s-ar fi dus el, la New York, să o întîlnească, deşi asta ar fi însemnat să renunţe la orice strop de mîndrie care îi mai rămăsese.

Dar acum, Gertrude Wayland, în curînd Stoner, încercase pentru ultima oară să fugă. De îndată ce îi va fi soţie, va face el în aşa fel, încît să

nu-i mai vină să plece. De asemenea, va face tot ce-i va sta în putinţă să-i dispară cearcănele acelea din jurul ochilor.

Doamna şi domnul Sandilin se întoarseră la ei, după ce-şi luară rămas-bun de la nişte băspeţi. Radiau de fericire.

– Tru, draga mea. Avem o idee minunată! De fapt, nu pot spune că a fost numai a noastră! De fapt, Thane a fost cel care a propus-o întîi...

– Nu cred că-mi dau prea bine seama ce vreţi să ziceţi, spuse Tru, simţind cum el o strînge şi mai tare.

– Noi plecăm şi vă vom lăsa casa pe mînă, două zile, cît mai ai tu de stat aici. După cîte ne-a spus Thane, munceşti foarte mult la New York şi ai avea nevoie să te odihneşti.

– Thane nu m-a văzut niciodată muncind, la New York!

– Ce-ai zis, draga mea? O, n-are importanţă! John şi cu mine am hotărît să plecăm înapoi la Las Vegas, cu Katherine, imediat după Crăciun, spuse ea, sărutînd-o pe Tru pe obraz. Martha va face totul pentru tine. Nu va trebui decît să stai lîngă bazin, să te bronzezi, să dormi sau să înoţi.

Doamna Sandilin se încruntă o clipă.

– Cred că nu te va deranja, dacă ai s-o ajuţi puţin pe Martha, la gătit.

– Dar, doamnă Sandilin, nu vreau să vă dau afară din propria dumneavoastră casă, acum, în vacanţă!

– Nu fi ridicolă, copila mea! Pentru noi e foarte plăcut să plecăm. Katherine ne bate la cap s-o vizităm de ani de zile, iar nouă ne place Las Vegas-ul foarte mult. În afară de aceasta, avem nevoie de o scurtă vacanţă. Cum ţi-ai planificat să te întorci vineri, vei putea să te relaxezi şi tu două zile.

– Şi nu trebuie să-ţi faci probleme cu biletele de avion.

Thane observă că avea o sclipire suspicioasă în ochi, cînd se întoarse să se uite la el.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că le poţi anula. Vei călători cu supersonicul companiei noastre.

Auzi rîsetele celorlalţi, de parcă se aflau la mare depărtare.

– Nu e nevoie să faci un asemenea efort, într-o perioadă atît de aglomerată a anului, îi aruncă ea printre dinţi. Intenţionez să plec cu avionul la care am bilete. Apoi, zborurile particulare sînt cam periculoase acum, cu atîtea furtuni şi cu traficul aerian intens.

Rosti toate acestea pe un ton repezit.

– Draga mea, trebuie să ai încredere în mine. Nu vreau decît să am grijă de tine şi de Mel. Sînt un pilot foarte bun.

Thane îi zîmbi, dar îi venea s-o pocnească.

– Nu vreau să-mi anulez biletele! bombăni Tru.

– Bine. Vom discuta această problemă mai tîrziu.

Tru se uită şi-i văzu sclipirea metalică din ochi. Vocea lui nu prevestea nimic bun. Era foarte iritat.

Din fericire, chiar în momentul acela, soţii Sandilin plecară să-şi ia rămas-bun de la alţi prieteni de-ai lor. Fură însoţiţi de Andrew şi de Tru.

Pe măsură ce petrecerea se apropia de sfîrşit, Tru simţea că nu va mai fi în stare să surîdă. Tot ce voia să facă era să fugă de Thane Stoner cît mai repede şi cît mai departe posibil.

În sfîrşit, totul se termină. Tru îşi strînse lucrurile. Faţa o durea, iar trupul îi era obosit. Îşi luă la revedere de la soţii Sandilin şi îl căută pe Andrew, presupunînd că îl va găsi în parcare. Se simţi ceva mai bine, gîndindu-se că se va întoarce lîngă Mel şi se va culca şi ea. Mîine dimineaţă se va gîndi şi la problema ei cu Thane Stoner.

– Nu te duce acolo. Andrew şi Clare au plecat.

Mergi cu mine.

Thane o luă de braţ şi o conduse spre automobilul său *Ferrari.*

– Au! Mă doare!

Tru o luă aproape la fugă.

– Atunci, nu mai fugi de mine! Toată ziua n-ai făcut altceva, iar mie nu-mi place deloc!

O împinse pe scaunul de lîngă şofer. Tru se uită lung la el, cînd urcă alături de ea.

– Nu sînt obişnuită să fiu brutalizată, zise ea, frecîndu-şi braţul.

Thane scrîşni din dinţi.

– Nici n-aş face-o, dacă n-ai încerca tot felul de tertipuri, rosti el, aruncîndu-i o privire tăioasă. Pentru că veni vorba, nici mie nu-mi place cum te-ai purtat cu mine!

– Cum m-am purtat cu tine?! Dar tu, că ai îndrăznit să-mi joci farsa cu căsătoria? Şi asta, în faţa întregii lumi!

– Ne vom căsători, Gertrude!

– Mă cheamă Tru!

– Şi, în curînd, vei fi Tru Stoner. Nu voi permite ca fiica mea să fie crescută de un singur părinte, cînd poate avea doi!

– Îţi spun pentru ultima oară: nu e fiica ta!

– Nu-mi plac minciunile!

– Nici mie!

Thane se întoarse către ea.

– Tru, scoate-ţi asta din minte! Voi veni în Manhattan cu tine. Vom trăi împreună, ca soţ şi soţie. Sper. Dar dacă nu vrei, atunci, vom păcătui. Aşa că nu mai încerca nimic. Data viitoare nu voi mai avea atîta răbdare cu tine.

– Tu şi răbdarea!

– Nu fi copil!

Thane porni maşina. Roţile scîrţîiră şi ieşiră din parcare.

– Ai de gînd să mă biciuieşti?

– Nu te bosumfla.

– Nu... mă bosumflu.

Tru îşi încleştă mîna pe bord, cînd automobilul ţîşni pe bulevard. Trebuia să facă eforturi disperate să nu urle la el. Thane Stoner era cel mai iritant bărbat din lume!

Thane îi aruncă o privire rapidă. Observă că obrazul îi tremura uşor. Micşoră viteza.

– Uite ce-i, Tru. În felul acesta, nu ajungem nicăieri. Am face mai bine să acceptăm totul aşa cum e.

Se întinse şi îi luă mîinile încleştate.

– Nu am de gînd să te rănesc nici pe tine, nici pe Mel. Îmi iubesc fiica, iar pe tine, încă te doresc.

– Thane, de ce refuzi să vezi lucrurile aşa cum sînt? Mel nu e...

– Am căzut de acord să amînăm discuţia aceasta, o vreme. Ce-ar fi s-o luăm pe-ndelete?

– Thane, e atît de complicat!

Începea să cedeze? Oare, dragostea pentru el nu se va stinge niciodată? Iubirea nu era, însă, un panaceu. Descoperise aceasta, cînd plecase din California, la New York.

– Facem un armistiţiu, pentru moment? o întrebă el, zîmbind.

Tru dădu din cap. Nu mai era în stare să-şi controleze propria-i voce. Thane intra din nou în viaţa ei! Simţea că se apropie vertiginos de el şi, deşi se putea opri, nu voia, parcă, s-o facă.

– Le-am spus soţilor Sandilin că vreau să stau cu tine, în casa lor cîtă vreme sînt plecaţi. Iar ei mi-au acordat permisiunea.

Tru se răsuci în scaun, uitîndu-se la el şi vrînd să-i vorbească. Deschise gura, dar Thane îi duse degetul la buze.

– Lasă-mă să termin. Nu vreau să te zoresc, în vreun fel. Vom dormi în dormitoare separate. Nu vreau decît să stau cît mai mult alături de tine şi de Mel.

– O, Thane! zise ea, într-un tîrziu. N-o să meargă. Sînt atîtea probleme!

Thane ridică din umeri.

– Majoritatea cuplurilor au probleme.

Tru îşi drese vocea.

– N-am nevoie de aşa ceva. Se va risipi totul la cea mai mică adiere de vînt.

Thane depăşi o maşină şi intră din nou pe banda a doua.

– Îţi închipui că sînt genul care fuge de greutăţi?

Cuvintele lui era încărcate de sarcasm.

– Nu.

– Bun. Nici eu nu te văd aşa, deşi ai făcut-o o dată, în trecut.

Thane îi luă mîna şi îi atinse palma cu limba.

– Thane, nu face asta.

– De ce? Mi-a fost al naibii de dor de tine!

Iritarea lui o făcu, deodată, să rîdă.

– Parcă eşti un copil!

– Atunci, ar trebui să-ţi fie ruşine. Eşti singura persoană din lume care are asupra mea o asemenea influenţă.

Cînd ajunseră acasă, găsiră pe toată lumea agitîndu-se.

Cora Sandilin îi întîmpină cu obrajii aprinşi şi cu ochii strălucitori.

– O, în sfîrşit, aţi venit! Ne-am jucat cu Mel, pînă acum. E aşa drăguţă, Tru! Insist să vii cu ea pe la noi, cel puţin de două ori pe an. Soţul meu se pricepe la limbajul copiilor!

– Îţi promit c-am s-o mai aduc aici.

– Iar eu te asigur că aşa va fi. Părinţii mei au auzit de Mel şi vor şi ei s-o vadă. Îi vom vizita, înainte de a porni spre Est.

Tru mîrîi.

– Ce idee minunată!

Doamna Sandilin întoarse capul, pentru că o striga cineva.

– Vin imediat, Katherine! Iertaţi-mă, copii!

Tru ridică privirea spre Thane şi rosti cu voce tremurîndă:

– Părinţii tăi?

El aprobă şi o sărută pe frunte.

– Da. Ca să nu mai vorbim de restul familiei.

– O, Thane! Oare, ce-ţi trece prin minte? Mel nu e...

– Vom discuta acest subiect mai tîrziu. Îţi promit că nu te vei simţi intimidată de mama şi de tatăl meu.

Tru nu putu decît să închidă ochii şi să dea din cap. Nu avea putere să lupte cu omul acesta. Era prea puternic pentru ea.

– Va fi bine, ai să vezi! o asigură Thane.

Seara de Crăciun fu plăcută şi caldă. Fetiţa se culcă mai tîrziu ca de obicei, încîntată de lumini şi

de jucării.

– Nu ştiam că i se pregătesc atîtea, îi spuse Tru doamnei Sandilin, care se înroşise toată.

– Ne-am comportat cam prosteşte, ştiu. Dar a trecut atîta vreme de cînd în casa aceasta n-a mai locuit nici un bebeluş, încît John şi cu mine am sărit puţin peste cal.

Thane veni după cină, spunînd că mîncase cu părinţii lui şi că fusese la biserică. Cînd ceilalţi se duseră la culcare, el se apropie de Tru.

– Am ceva pentru tine.

– Eu nu ţi-am luat nimic.

– Greşeşti! Cadoul meu sînteţi tu şi Mel.

Thane îi ridică mîna stîngă şi scoase un inel din buzunar. Îi puse pe deget un inel cu diamant, apoi i-l sărută.

– Acum, am oficializat totul, Tru. Sîntem logodiţi.

Şapte

Thane veni la masa de Crăciun a doua zi.

– Cora zice că pleacă astăzi la Katherine. I-am spus că te voi duce la părinţii mei.

El se uită la mîna ei.

– Unde ţi-e inelul?

Trù se uită şi ea uimită.

– O, l-am scos cînd am făcut duş şi am uitat să-l pun. E în geanta mea de călătorie. Apropo de

inel, Thane...

– Vreau să porţi inelul acela! Unde e Mel?

Plecă de lîngă ea. Tru se uită după el, oftînd.

Mai tîrziu, cînd soţii Sandilin şi Katherine plecară, casa se cufundă într-o linişte ciudată. Mel dormea. Tru nu ştia unde plecase Thane. Îi auzise maşina şi spera să nu se mai întoarcă. Dar după ce făcu ordine în bucătărie şi cînd încercă să citească o carte, se simţi, deodată, foarte singură. În faţa ochilor, nu avea decît chipul lui Thane. Trebuia să recunoască: îi era greu fără el.

– Bună.

Tru se întoarse şi îl văzu aproape de ea.

– Credeam că... nu te mai întorci.

Fără să se gîndească, se ridică şi se aruncă în braţele lui. Începu să plîngă cu suspine. El îi sărută faţa şi părul.

– Iartă-mă!

Vulnerabilitatea aceasta a ei îl şocă. Şi-o imaginase mereu rîzînd de el şi de dragostea lui. Cînd Ellen îi spusese de moartea lui Maggie, îi păruse rău, dar îşi dăduse seamă că Tru locuia cu ei. Nici Billy nu investigase destul. Acum, ştia că greşise în privinţa ei. Îi fusese dor de el, deşi nu recunoscuse şi se simţise tare singură. Ce greu îi fusese într-un oraş mare ca New York-ul! Şi mai trebuise să aibă grijă şi de Mel! Imagi-

nîndu-şi toate acestea, fu cuprins de o durere sfîşietoare. O strînse şi mai tare la piept.

– Trebuia să fiu alături de tine, să te ocrotesc!

Murmură aceste cuvinte mai mult pentru sine, decît pentru ea.

În braţele lui, ea încerca să fie tare, să se stăpînească, dar îi fu imposibil. El o încălzea, îi dădea curaj, îi trezea în suflet simţăminte pe care le credea de mult uitate. Ştia că va fi frămîntată de aceleaşi gînduri despre el, dar acum îşi dădea seama că avea nevoie de bărbatul acesta.

– Iubito!

Thane îi simţi trupul tresărind din nou, cînd îi ridică bărbia să se uite la ea.

– Ce este? Ce idee ţi-a mai venit?

O clipă, fusese descumpănit de dorinţa pe care o citi în ochii ei. Apoi, murmură:

– Tru, iubita mea! Nu te mai ascunde de mine. Te doresc din tot sufletul, dragostea mea! Şi ochii tăi spun multe.

Se aşeză pe un şezlong, cu ea în braţe. Îi atingea uşor pielea cu limba.

– Ai cea mai fină piele din lume. Îmi place nespus să te sărut.

Ea închise ochii. Simţea că lumea se învîrteşte în jurul ei, în timp ce Thane o săruta pătimaş. Reacţionă aşa cum o făcea altădată. Chinul aces-

ta dulce o făcea să se simtă cu adevărat acasă, în California, numai pentru că era în braţele lui.

Thane se depărtă puţin de ea, respirînd şuierător, uluit de rapiditatea cu care ea îl incitase. În anul cît fusese despărţit de ea, nu ţinuse post. De fapt, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să o uite. Se întîlnise cu tot felul de femei, dar zadarnic! Nici una nu era ca Tru.

– Vreau să fac dragoste cu tine. Dacă ai ceva împotrivă, te rog să mi-o spui.

Din clipa în care începuse să o mîngîie, ştia că nu se mai putea opri.

– Thane!

Cînd îi rosti numele, o trecu un fior.

– Vreau să mă iubeşti... şi... vreau să te iubesc şi eu.

Thane rîse.

– Am înţeles.

O lăsă din braţe şi se uită la ea, dorind-o din tot sufletul. Voia s-o facă să se simtă bine, să fie numai a lui. Se temperă puţin. Trebuia să aibă răbdare cu ea.

– Numai cînd mă uit la tine, simt că înnebunesc, doamna mea!

Îi mîngîie sînii şi se uită în ochii ei, să prindă orice reacţie din ei.

– Vreau să mi te dăruieşti, Tru! murmură el,

sărutînd-o pe gît.

Apoi, îşi ridică din nou privirile spre ea.

– N-ar fi bine să intrăm în casă?

Tru se simţea ameţită de dorinţă. Trecuse atîta vreme!

– De ce, iubito? O auzim pe Mel şi de aici.

– Dar vecinii?

Mîinile lui porniră spre abdomen, dîndu-i la o parte bluza de pe sîni.

Cînd îi văzu sînii albi, cu sfîrcurile rozalii, simţi că se îneacă de dorinţă.

– Gardul acesta e destul de înalt, iubito, îi spuse el, mîngîindu-i în continuare sînii. Nici măcar nu se văd acoperişurile caselor din jur.

Îi ajunse cu gura pînă la slipul ei şi îi prinse elasticul între dinţi.

– Intrăm imediat.

– Bine.

Tru îşi simţea picioarele şi braţele ca de plumb şi totuşi, parcă plutea. Parcă visa. Şi, totuşi, era adevărat! Dragostea, pe care şi-o reprimase atîta, izbucnea acum ca o furtună. Îi încolăci gîtul cu braţele, uitîndu-se la el cu pleoape grele.

– Thane! murmură ea fericită, trecîndu-i degetele peste faţă, ca un orb, voind, parcă, să se convingă că era adevărat. Nici nu-mi vine să cred.

Tru se opri. Nu voia să-i mărturisească în cîte

nopţi visase că e în braţele lui, de cîte ori nu se trezise dimineaţa cu obrajii plini de lacrimi, cutremurată de suspine. Iubirea aceasta pentru el o îmbolnăvise fizic. Începu să-i mîngîie trupul cu mîini înfrigurate.

Deodată, îşi dădu seama că Thane rămăsese nemişcat, lăsîndu-se în voia ei. Îi plăcea să-l vadă aşa. El simţi că explodează. Nu se mai putu abţine. Pasiunea lui se transformă în exaltare; nu exista altă dragoste pentru el, în afară de Tru. O strînse tare la piept.

– Eşti o drăguţă!

– Şi tu la fel!

Thane rîse răguşit.

– Doamna mea nebună!

– Chiar mă simt puţin nebună, zise ea.

– Tru, îngeraşul meu! Nu vreau nici o haină între noi.

Thane se dădu într-o parte şi îşi scoase cămaşa şi pantalonii, apoi, îi dădu repede bikinii jos.

Nu-şi dorea decît să ajungă în dormitor. Pasiunea îi topea pe amîndoi.

Thane o luă de talie şi o apropie de trupul lui.

– Vreau să fie aşa tot timpul, iubito!

Tru îl simţi cît era de excitat şi vru să se unească cu el.

– Încă nu, iubito.

Thane o pătrunse cu limba, iar ea simţi un şoc electric. Trupul i se cutremură, ca paralizat. Îi apucă umerii şi îl trase în sus.

– Aşteaptă, iubito! Vreau să te iubesc mai mult!

– Nu mai pot, Thane!

– O, dragostea mea! Mă faci să iau foc!

Se uniră în ritmul acela ancestral, copleşiţi de pasiune.

Cînd coborîră din culmile extazului, trupurile le erau pline de rouă. Thane se întoarse şi o sărută pe frunte.

– Numai tu îmi poţi face asta!

– Şi eu simt acelaşi lucru, spuse Tru surîzînd. Mă simt atît de...

Fură întrerupţi de un plînset binecunoscut.

– O, e Mel!

– Hai că s-a trezit la timp!

Thane se dădu jos din şezlong şi îşi luă pantalonii.

– Lasă-mă s-o aduc eu. Dacă văd că se sperie de mine, n-o ating!

Nu-i mai aşteptă răspunsul. Plecă spre camera fetiţei.

Tru îşi puse ochelarii de soare, aşteptîndu-se

să audă ţipătul nemulţumit al fetiţei. Dar Thane apăru cu ea în braţe, surîzînd. Mel se uita uşor uimită la el, dar nu neliniştită.

– E udă toată, Tru. Unde-i sînt lucrurile? zise el, uitîndu-se la fetiţă. Sînt sigur că pot s-o schimb.

Tru începu să rîdă.

– Lasă c-o schimb eu! Bună, iubito! Ai dormit bine?

Tru o luă în braţe. Mel începu să gîngurească.

– Nu s-a speriat de tine?

– Nu. Cred c-a fost fericită c-am luat-o din leagăn.

După ce o schimbară şi o îmbrăcară într-un costumaş de baie de bumbac, Thane rămase cu ea în braţe în mijlocul camerei, giugiulindu-o. Bebeluşul se uita la el cu ochii mari.

Spre surprinderea ei, Thane nu se plictisi să se joace cu Mel, iar cînd vru să-i dea de mîncare, el se oferi să-i facă acest serviciu.

Scutură înciudată din cap, hotărîtă să nu-i mai atribuie atîtea calităţi. Şi aşa era destul de prinsă în mrejele lui.

Tru observă că el nu-şi luase ochii de la ea cîtă vreme îşi hrănise copila.

– A, Tru! Sîntem aşteptaţi la ai mei, în seara aceasta. Le-am promis că vii şi tu.

– Thane, nu pot. N-are cine să aibă grijă de

fetiţă.

Acţiona prea repede. Deodată, prin mintea ei trecu un gînd înfiorător.

– Sper că nu le-ai spus că Mel e a ta!

Tru îşi ţinu respiraţia, pînă auzi răspunsul.

– Nu, dar vor vedea cu propriii lor ochi, îi răspunse el pe un ton blînd, dar hotărît.

Încercînd să-şi păstreze cumpătul, se concentră asupra fetiţei. Aşeză sticla în apropierea mesei, o ridică pe fetiţă să eructeze, apoi o puse pe burtică într-un ţarc, într-o zonă umbroasă a terasei.

– Thane, majoritatea oamenilor sînt tentaţi să găsească asemănări cu bebeluşii. Asta nu înseamnă că sînt ai lor. Iar Mel nu e fiica ta.

– Nu mă mai bate la cap! M-am cam săturat de refrenul ăsta!

– Atunci, nu mai aduce vorba despre acest subiect!

Se priviră ca doi boxeri în ring.

– Şi-apoi, ştii foarte bine că nu ai nevoie de cineva care să aibă grijă de fetiţă, pentru că o vom lua cu noi.

Thane îi aruncă o privire tăioasă.

Se întoarse în casă să-şi pună costumul de baie. Nu era chip să stea o oră în preajma lui, fără să intervină o ciondăneală. Şi asta, chiar dacă

făcuseră dragoste!

Thane luă un slip împrumut din magazie şi veni şi el să înoate. Nici unul nu rosti nici un cuvînt.

Pe măsură ce se apropia seara, ea îşi simţea nervii din ce în ce mai încordaţi. Deşi o privise de cîteva ori doar, îi simţea ochii aprinşi, ca pe nişte cărbuni. Aşteptă ca el să plece, din moment în moment.

Mai tîrziu, cînd o îmbrăca pe Mel, ca să plece în vizită la părinţii lui, îşi simţi mîinile tremurînd, cînd îi încheia nasturii fetiţei.

– Doar nu ne ducem la ghilotină, Mellie!

Bebeluşul gînguri.

După ce termină cu fetiţa, nu ştiu cu ce să se îmbrace ea însăşi. Singurul costum de vară pe care îl avea la ea i se părea nepotrivit. Toate visurile ei de a-şi cumpăra o nouă garderobă la New York se spulberase în clipa cînd luase asupra ei sarcina de a avea grijă de Mel. Devenise foarte cumpătată cu banii, cînd era vorba de ea.

Pînă la urmă, hotărî că-i stătea bine în costumaşul de in turcoaz. Îşi prinse părul blond într-un coc poate puţin cam sobru. Oricum, era prea tîrziu să-şi mai schimbe pieptănătura.

Îi surîse timid fetiţei, care stătea întinsă pe pat şi se uita la o rază de soare de pe tavan, apoi se apropie de ea şi o ridică.

– Şi-acum, gata, Mel! Plecăm!

În timp ce Tru se ridica, se auzi o bătaie puternică în uşa dormitorului şi Thane intră, trîntind-o la perete.

– Să nu spui nimic! M-ai zăpăcit atîta, încît am crezut că te foloseşti de cine ştie ce alt tertip, ca să fugi iar de mine!

Tru se uită la el lung, cu fetiţa în braţe.

– Nu e nici un tertip de-al meu. Şi, te rog, nu mai da niciodată buzna, aşa, la mine în cameră!

– N-am nici un motiv să te mai cred!

– Nu sînt marioneta ta! i-o întoarse ea, tăios.

Mel scînci. Cei doi adulţi se uitară la ea, apoi, unul la celălalt. Printr-o înţelegere tacită, se calmară şi ieşiră din încăpere. Thane luă copilul în braţe, uitîndu-se la Tru, care încuia poarta din faţă.

– De unde ai cumpărat asta? întrebă Tru, arătînd spre scăunelul pluşat, special pentru bebeluşi, aşezat pe locul din spate al *Rolls Royce*-ului cu care venise el.

– De la magazin.

Thane o aşeză cu atenţie, atrăgîndu-i fetiţei atenţia asupra jucăriei pe care i-o atîrnase deasupra.

Ce doi rămaseră tăcuţi pe locurile din faţă, pînă cînd ajunseră la o casă uriaşă, pe ţărmul Pacificului.

– Ooo!

– Ai zis ceva?

– Da, nu e mare lucru, dar e acasă! murmură Tru.

– Foarte nostim!

Thane îşi parcă maşina în faţa uşii. Tru coborî şi se uita cum Thane o ia pe Mel din spate.

– În sfîrşit! V-am aşteptat!

Tru se răsuci pe călcîie, în direcţia vocii aceleia blînde şi văzu o femeie cu părul alb, în uşă. În spatele ei, apăru o replică mai în vîrstă a lui Thane.

Tru îi luă copila din braţe şi încercă să le zîmbească celor doi bătrîni.

– Intră, draga mea! O, ce copil drăguţ! Nu-i aşa, Cranston?

– Chiar aşa! La fel ca maică-sa! Încîntat să te cunosc, draga mea. Eu sînt Cranston Stoner, iar ea e soţia mea, Lydia. Bun venit în casa noastră.

– Mamă, tată, ea e Tru Wayland şi fetiţa ei, Mel, le spuse el părinţilor lui, ţinînd-o după umeri, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-i scape. Sînt sigur că i-ar plăcea să-i ziceţi Tru, nu-i aşa, draga mea?

– Sigur că da!

Tru evită să îl privească în ochi. Oare ce urmărea?

– Pot să ţin fetiţa în braţe, Tru? o întrebă doamna Stoner, cînd intrară în încăperea mare, din spatele

casei, cu pereţi de sticlă.

La cîţiva paşi se afla un teren de tenis şi o piscină.

– Uneori, e cam timidă cu străinii.

I-o întinse pe Mel femeii.

Prin atitudinea ei, Mel o contrazise pe mama ei imediat. Începu să zîmbească şi să gîngurească. Îşi întinse mînuţele, făcîndu-i pe părinţii lui Thane să radieze de fericire.

– Vezi? Toţi cei din familia Stoner au farmec! îi şopti Thane lui Tru la ureche.

– Nu-i chiar aşa! îi strecură Tru, printre dinţi.

– Iubito, ai grijă! Ai să-mi răneşti sentimentele!

Rîsul lui plăcut îi dădu fiori. Thane îşi trecu uşor mîna peste fesele ei. Tru se smuci fără să vrea. Bărbatul acesta ar trebui pus în cuşcă! Reprezenta un adevărat pericol public! Tru fierbea. Se apropie de cei doi, care stăteau pe o canapea tapisată, cu bebeluşul între ei.

Lydia Stoner se uită la Tru, surîzînd.

– E tare frumoasă, Tru. Iar noi sîntem foarte fericiţi că te-ai întors în California. Thane ne-a povestit atîtea despre tine! Şi despre Mel.

Lydia o luă de mînă.

– Sîntem extrem de fericiţi pentru tine şi pentru Thane.

– Da?

Îşi ţinea mîna moale în cea a femeii mai în vîrstă. Oare ce le spusese ticălosul ăsta de Thane?

Bărbatul îi înconjură talia cu braţul.

– Tru şi cu mine n-am spus încă nimănui altcuiva, decît ţie şi lui tata, pentru că nu ştim cînd vom face nunta.

Tru îşi drese vocea. Doamna Stoner o bătu uşor pe mînă.

– Înţeleg. Vreau numai să ştii cît de fericiţi sîntem.

Se uită apoi din nou la fetiţa care gîngurea.

Tru mormăi abia perceptibil.

– Nu te simţi mai bine acum, că părinţii mei sînt alături de noi?

Thane o văzu cum întoarce capul spre el şi îi admiră privirea înflăcărată şi coloana delicată a gîtului. Părul ei strîns avea o strălucire alb-aurie, care îl fermeca.

– Ascultă-mă! rosti Tru printre dinţi, uitîndu-se la el, cînd la părinţii lui care se jucau cu Mel.

– Draga mea, eu te-am ascultat întotdeauna!

– Rahat!

– Ce frumos vorbeşti! Bănuiesc că şi Mel te va imita, peste un an, doi.

Thane se aplecă şi, cînd ea vru să spună ceva, o sărută dulce şi lung. Deşi îşi simţea sîngele fierbînd, nu putu să nu observe cît era de încordată.

Afurisita!

– Ai o gură minunată, iubito!

Cuvintele lui păreau o mîngîiere.

– Încetează! Ne văd părinţii tăi.

Îi văzuse pe soţii Stoner cum se uitau la ei semnificativ.

– Nu-ţi face griji, draga mea. Sîntem o familie foarte deschisă, zise Lydia Stoner amabilă.

– Ooo!

Tru încercă să-şi elibereze mîinile, să-l împingă pe Thane, dar îi fu imposibil.

Chiar atunci, în încăpere intră un servitor, cu o haină albă, care anunţă că masa este gata.

– Julio, ea e doamna Wayland şi fetiţa ei, Mel.

Doamna Stoner se ridică în picioare. Începu să vorbească repede în spaniolă. Apoi, se întoarse spre Tru.

– Julio, unchiul şi mătuşa lui sînt la noi în familie de mai mulţi ani. În timp ce mîncăm, vor avea ei grijă de copilă, dacă nu te deranjează. Altfel, vom pune un leagăn pentru ea, în sufragerie.

Tru profită de întrerupere şi se eliberă din braţele lui Thane. Se uită la tînărul servitor, apoi la fiica ei.

– Ce-ar fi s-o lăsăm pe Mel să hotărască? îi sugeră Tru lui Julio, într-o spaniolă aproximativă.

Băiatul se aplecă asupra leagănului, iar Mel întinse mînuţele să-l apuce de obraz.

– Cred că nu e nici o problemă, spuse Tru, zîmbindu-i fetiţei. Mă duc să-i aduc scutecele.

– Nu vă deranjaţi, senora. Am pregătit totul.

În ciuda emoţiilor pe care le avea, cina aceasta nu fu un chin, aşa cum îşi închipuise ea înainte. Soţii Stoner făcură tot posibilul ca ea să se simtă bine, aşa că, foarte curînd, începu să converseze fără probleme.

Thane se uita la ei şi la Tru, mulţumit că lucrurile decurgeau bine. Oricum, chiar dacă părinţii lui ar fi urît-o pe Tru, lui tot nu i-ar fi păsat. S-ar fi însurat cu ea şi fără voia lor. Nimeni nu-l mai putea despărţi acum de ea.

În ultimul an, îşi dăduse seama că mai bine se certa cu ea cincizeci de ani de acum încolo, decît să nu-i fie alături. Se voia în mrejele ei. Acceptînd acest lucru, nu vedea cale de întoarcere.

Tru fu conştientă de privirile lui atente, tot timpul cît ţinu cina. Răspundea încet tuturor întrebărilor discrete pe care i le puneau părinţii lui.

– Da, serviciul de informaţii te cam solicită, dar am avantajul că lucrez acasă şi pot fi cu fetiţa mea tot timpul. În felul acesta, treburile merg foarte bine.

Doamna Stoner ridică din sprîncene.

– Credeam că vei rămîne în California, Tru.

– O, nu. Mel şi cu mine ne întoarcem acasă, mîine...

– Iar eu voi pleca împreună cu ele, mamă. Am făcut deja demersul să-mi mut birourile acolo. Credeam că ţi-a spus tăta.

– Nu mi-a spus, zise Lydia, aruncîndu-i o privire tăioasă domnului Stoner, care ridică din umeri.

– Nici eu n-am ştiut, spuse Tru.

Thane se sprijini pe speteaza scaunului, cu furculiţa în mînă.

– Iubito, ţi-am spus că nu mai vreau să stăm separaţi.

Tru deschise gura, dar cuvintele refuzau să-i vină în minte. Privirea de chihlimbar al lui Thane se întuneca ameninţător.

– Credeam că vei veni ceva mai tîrziu la New York... şi doar să ne vizitezi.

Vocea îi era aproape şoptită şi coborîse privirea.

– Ei, uite că nu va fi aşa! decretă Thane.

– Înţeleg.

Mama lui se uită la el, simţind că între cei doi se duce o luptă tăcută a voinţelor.

– Am fost sigur că vei înţelege, draga mea Lydia, zise Cranston Stoner, surîzîndu-i fiului său mînios.

Cînd ajunseră la desert, Tru se simţea epuizată de atîta încordare. Thane era înciudat, pentru că ea evitase să vorbească despre ei doi. Abia aştepta să-i spună că s-a comportat sub orice critică.

După ce terminară, nu mai rămaseră acolo prea mult.

– Mel trebuie să doarmă foarte bine în noaptea aceasta. Avem avion după-amiază şi ajungem cam tîrziu la New York.

– Înţeleg, draga mea. Sperăm că vei mai veni.

– Sigur că va mai veni! Vom veni toţi trei.

Vorbele lui Thane o iritară şi mai mult. El îi luă fetiţa din braţe, împreună cu sacoşa şi o conduse spre uşă.

Fetiţa dormită tot drumul spre casă.

– N-ai probleme cu ea, în călătorie!

– Aşa e, zise Tru, uitîndu-se la el.

– O iubeşti foarte mult, nu-i aşa?

– Ea e viaţa mea.

Thane simţi o durere atît de ascuţită, încît i se tăie respiraţia.

– Dar viaţa ta nu constă numai în asta! Să nu-mi spui că e vorba numai de afacerea ta cu informaţiile! rosti Thane tăios.

– Nici n-am avut de gînd!

Tru trase adînc aer în piept.

– Thane, cred că ar fi mai bine ca eu şi Mel să ne întoarcem singure la New York. Lasă-mă să termin, te rog, adăugă ea, văzînd că el avea de gînd să o întrerupă. Nu vreau ca Mel să trăiască alături de doi oameni care se ceartă toată ziua. Dacă ne depărtăm puţin, ne putem gîndi la situaţia noastră mai bine.

Numai că Tru se simţea foarte rău că-i spunea toate acestea. De fapt, ar fi vrut din tot sufletul ca el să vină cu ea.

– Dacă ne despărţim o vreme, ne vom da seama de ceea ce simţim cu adevărat...

Vocea îi pieri, cînd îi văzu chipul contorsionat.

– Mă gîndeam doar că...

El lovi brusc cu pumnul în bordul maşinii.

– Ştiu la ce te gîndeai! Renunţă! Eşti ruptă total de realitate!

– Dimpotrivă! Sînt foarte realistă. Şi nu mai conduce ca un nebun, cînd ştii că fiica mea e în maşină!

Tru îşi muşcă buzele care îi tremurau.

Nu se mai auzi decît respiraţia uşoară a fetiţei. Tăcură tot drumul.

De îndată ce Mel adormi în pătuţul ei, Thane zise:

– Voi fi aici mîine la prînz. Facem bagajele şi plecăm la aeroport!

După aceste cuvinte, se răsuci pe călcîie şi plecă.

– Barbarule!

Tru îl conduse, spumegînd, pînă la uşă, apoi se uită cum pleacă cu maşina.

Avu o noapte foarte agitată. Visă că făcea dragoste cu Thane, amîndoi plini de pasiune. Se trezise de cîteva ori lac de transpiraţie.

Dimineaţă era ameţită. Mel o necăji şi ea cu micile ei mofturi de copil. După ce-i dădu să mănînce, o duse pe terasă, într-un ţărculeţ acoperit. Apoi, împachetă lucrurile şi le puse lîngă uşa din faţă. Chiar cînd duse ultima sacoşă, se auzi soneria. Se uită la ceas. Nu avea cum să fie Thane. Era doar ora zece.

– Bună, Tru. Ai cam slăbit.

Roger o măsură din cap pînă în picioare.

Fără să-i răspundă, încercă să-i trîntească uşa în nas. Dar Roger puse piciorul în prag şi intră. Avea pe chip o duritate triumfătoare.

– Lasă trucurile, Tru!

– Ieşi afară de-aici!

– Nu înainte de a-ţi spune de ce-am venit!

Trecu pe lîngă ea şi intră în camera de zi.

– Frumoasă casă! rosti el, uitîndu-se în jur. Într-o zi, vom avea, eu şi Heidi una la fel.

– Foarte bine! Acum, ieşi afară!

Roger se răsuci spre ea şi zise:

– Stai jos şi ascultă-mă!

– Stau în picioare. Pot să mă feresc de tine mai bine aşa!

– Faci pe deşteapta, ca altădată!

Roger se apropie de masă şi luă o vază.

– Frumoasă, nimic de zis.

– Las-o jos!

– Bine! zise el, uitîndu-se la ea. Prietena ta, Ellen, mi-a spus că vei veni la nunta ei şi că ai o fetiţă.

– Atunci, probabil că ţi-a mai spus şi că e fetiţa lui Maggie.

– Nu vinde castraveţi la grădinar! Ştiu că ai rămas gravidă cu Stoner şi-ai plecat la New York, să naşti. Iar el n-a ştiut nimic, nu-i aşa? L-ai păcălit! Nu cred că i-ar plăcea ca toate acestea să fie date publicităţii!

I se încreţi pielea pe ea, de scîrbă. Cum de se putuse căsători cu un bărbat ca acesta?

– Poate vrei să te faci de rîs. Am toate actele în legătură cu identitatea fetiţei, aşa că las-o baltă!

Roger se înroşi ca racul.

– Mie să nu-mi vorbeşti aşa!

– Îţi vorbesc cum vreau! Şi să nu-ţi treacă prin minte să mă loveşti din nou, pentru că nu-ţi mai merge!

Roger se uită în ochii ei.

– Crezi că durul de Stoner va mai avea ocazia să mă pocnească încă o dată? Chem poliţia, dacă mai încearcă!

Tru întrebă fără să vrea:

– Thane te-a bătut?

– Vorbeşti de parcă n-ai şti!

Tru îşi duse mîna la gură, ca să nu rîdă.

– N-am ştiu. Dar mi-ar fi plăcut să văd asta. Apropo, va fi aici în mai puţin de o oră. Aşa că, poate, nu-i timpul pierdut!

– Nu mă tem de el! zise Roger, uitîndu-se peste umăr.

– Îmi dau seama, rosti Tru rece. Pleacă de aici, Roger. Nu ţine! Mel e adoptată de mine legal. Dacă mai apari, va trebui să-mi iau măsuri de precauţie.

– Nu ţi-am spus încă totul, Tru.

– Pleacă!

Tru îl duse pînă la uşă, încuie şi puse lanţul. Se sprijini de perete şi înghiţi în sec. Ce-i mai putea face Roger? Ea şi Mel vor fi curînd la New York.

Thane sosi pe la ora douăsprezece fără un sfert. Văzu că Tru era obosită şi tulburată. Bagajele erau gata, lîngă uşă. Fără să rostească un cuvînt, o îmbrăţişă şi zise:

– Ne certăm cam mult. Trebuie să schimbăm

această situaţie.

– Şi eu vreau.

– Bine. Atunci, ne vom strădui împreună. la fetiţa. Eu duc lucrurile în maşină. Mi-am trimis totul la New York, ca să nu mai avem şi grija asta.

– Numai să nu ţi se piardă lucrurile!

Thane ridică din umeri.

– Sînt magazine şi-acolo!

Mel nu mai era chiar aşa veselă ca în ziua precedentă. Tru încercă s-o scoată din ale ei.

Pe aeroport era forfotă mare. Oamenii se grăbeau care încotro, ciocnindu-se, aproape, unii de alţii. Chiar avîndu-l pe Thane alături, i se păru obositor.

Cînd ajunseră în avion, Tru răsuflă uşurată.

– Hai s-o punem pe locul de la fereastră. Putem să discutăm mai bine aşa.

Tru aprobă zîmbind.

– De ce rîzi?

– De tine. Eşti foarte impresionant cînd ridici sprînceana!

– Iubito, aş prefera să te impresionez prin altele!

Thane era perfect conştient că însoţitorul de zbor îl văzu cînd o sărută pe Tru, dar îi făcea

mare plăcere s-o scoată din sărite. Ea se lăsă pe spetează încercînd să-şi recapete respiraţia.

Cînd avionul începu să decoleze, Tru se uită pe hublou. Imaginile treceau rapid prin faţa ochilor ei. Mel şi ea se duceau la New York. Oare, se vor mai întoarce în California vreodată? Thane era alături de ele. Se simţea năpădită de fericire. Motoarele avionului păreau că îngînă o melodie.

Da, viaţa ei va fi mai frumoasă. Thane era alături de ea. O clipă, îi apăru în faţă imaginea lui Roger. Dar ea o alungă imediat. Nu le mai putea face nici un rău acum.

Opt

La început, îi fu cam greu să trăiască cu Thane la New York. Se lovea de el la tot pasul, de parcă vila ei nu era decît o chichineaţă.

Juana îl privise cu neîncredere vreo cinci minute. Apoi, reuşise s-o cucerească cu totul. Stăteau la masa din bucătărie şi rîdeau ca doi prieteni vechi.

Tru se ocupa de o problemă pe care o avea firma *DENTURES WHILE U WAIT INC.* cu un client.

– A, bine că v-am găsit, domnule Liguorian! Domnul Emmett v-a căutat pe data de cincisprezece, nu pe treisprezece, aşa cum credea. Dacă vreţi, vă trimit o copie a mesajului. Nu-i nici un deranj. O fac cu plăcere. Vă mulţumim că aveţi încredere în serviciile noastre.

Tru puse receptorul jos şi îşi culcă fruntea pe birou. Tresări, cînd se simţi cuprinsă de două braţe puternice.

– De cînd ne-am întors din California, parc-am trăi în gară! zise Thane, aşezîndu-se pe un scaun, cu Tru în poală. Da' ştiu că ai de lucru!

– Cum de te-ai întors acasă aşa devreme?

Tru îşi înăbuşi un căscat. El începu să o mângâie uşor pe spate.

– Acasă... Îmi place cuvîntul acesta, draga mea. În sfîrşit, ţi-ai revenit!

– Nu cred că mai ai nevoie şi de părerea mea. Mel şi Juana îţi ciugulesc din palmă. Nu ţi-ajunge? încercă ea să fie tăioasă.

Adevărul era că începuse să se obişnuiască să trăiască alături de el.

– Sună telefonul toată ziua, cînd sînt acasă. Îmi închipui ce e cînd sînt la birou!

Îi luă degetul mic şi i-l strînse cu buzele, uitîndu-se la ea.

– Dacă ţi-e greu, pot să te ajut.

Tru se relaxă. Ştia, oricum, că nu putea scăpa din braţele lui. Ce frumos era bărbatul acesta! Deşi făcea totul bine şi era sigur pe el, nu părea înfumurat.

– Îţi mulţumesc. Poate am să te solicit, într-o zi. E o perioadă mai dificilă.

Thane dădu din cap.

– Poate vrei să te ajut în fiecare seară.

Tru rîse, încercînd să se dea jos din poala lui, observînd că îl excitase.

– Tu, cu companiile tale multimilionare!

– Vrei să zici, miliardarule, îi replică Thane dur, uitîndu-se amuzat la ea, cum voia să-i scape din braţe. Da, iubito, m-ai excitat. Dar nu te las pînă nu îmi promiţi că vii sus cu mine să facem un duş împreună.

– Nu pot. Dacă vine Juana şi...

– Îi spun să nu urce.

– N-ai să-i spui nimic!

Se gîndi cu oroare la ceea ce ar putea crede Juana, văzînd-o că urcă împreună cu Thane, la etajul trei, unde îşi avea el apartamentul. Cu binecunoscuta lui uşurinţă de a se descurca, chemase un decorator şi, în cîteva zile, transformase

podul într-un apartament confortabil, format dintr-un dormitor, o cameră de zi, bucătărie şi o baie. Tru rămăsese uluită.

Thane o sărută dulce pe buze.

– Dacă nu vrei să vii cu mine sus, cobor eu, după ce se culcă Juana, şi facem duşul la tine.

– Oricum, n-am cum să te împiedic, murmură Tru, ameţită de ochii aceia care căpătaseră sclipiri de bronz.

– Aşa e. Şi sînt sigur că Juana ştie tot, ridică el din umeri. De ce nu vrei să te măriţi cu mine? În felul acesta, nu mai contează ce crede Juana, nu-i aşa?

– Da, poate.

Thane se încruntă o clipă, apoi, îşi reveni.

– Nu mi-ai răspuns, dacă vrei sau nu să te ajut, în fiecare seară.

– Îţi mulţumesc, dar am angajat chiar astăzi două femei.

– Bine, atunci.

Thane se ridică, lăsînd-o din braţe.

– Mă duc să fac un duş... singur. I-am promis Juanei că o ajut diseară la bucătărie. Mel ne va ajuta.

Thane o sărută pe gură dulce şi prelung.

Abia se abţinu să nu-l cheme înapoi, cînd el se depărtă. Devenise mult prea important în viaţa ei.

După ce se culcă toată lumea, el cobora la ea şi făceau dragoste. Reuşea să o umple de pasiune de fiecare dată. Nu putea să-l îndepărteze. Făcea parte din fiinţa ei.

În timpul cinei, Thane le povesti nişte lucruri amuzante, care i se întîmplaseră în ziua aceea. Din cînd în cînd, o gîdila pe Mel sub bărbie, făcînd-o să rîdă. Cînd o luase în braţe, Tru observă uluitoarea asemănare între ochii fetiţei şi ai lui. Era clar că între cei doi se crease o afinitate.

– E o muchacha fericită, senora Tru, şopti Juana, cînd aduse desertul.

– Da, aprobă ea, fără însă să recunoască meritul lui Thane în această privinţă.

Ca de obicei, după cină, intrară în biroul mare din spatele bucătăriei. Mel se juca în ţărculeţul ei, consumîndu-şi excesul de energie, înainte de culcare. Thane se apucase să studieze nişte documente, dar se mai ocupa din cînd în cînd şi de fetiţă. Juana tricota, iar Tru răspundea la telefoane, uitîndu-se rîzînd la strîmbăturile lui Thane, care o amuzau atîta pe fetiţă.

Curînd, pentru Mel sosi ora culcării. Thane le urmă pe cele două femei în camera fetiţei.

– E atît de frumoasă! şopti Thane, aplecîndu-se asupra leagănului şi luîndu-i delicat pumnul mic în

mînă.

– Da, şopti Tru alături de el. Este.

– Exact cum v-am spus, senora Tru, zise Juana a doua zi de dimineaţă, puţin după ora opt. Thane plecase la lucru şi ea primise deja o mulţime de apeluri.

– Astăzi trebuie să mă duc s-o văd pe verişoara mea.

Juana se îmbrăcă cu paltonul şi îşi puse mănuşile îmblănite în mîini.

– A sosit şi taxiul. Credeţi că vă veţi descurca singură?

– Nu-i nici o problemă.

Tru o conduse pe bătrînă spre ieşire. Astăzi, la ora patru, îmi vine una din secretare. Du-te şi simte-te bine la verişoara ta.

– Nu-mi place deloc că vă las singură cu toate, dar...

Tru ştia că îi era greu să se despartă de fetiţă.

Pe la mijlocul dimineţii avu cîteva clipe libere, aşa că se jucă puţin cu fetiţa şi călcă nişte rufe care se uscaseră. Spălătoria se afla chiar lîngă birou, deci nu-i fu greu să facă toate acestea.

Tocmai primise un mesaj de la *DENTURES*

WHILE U WAIT, cînd sună cineva la uşă. Tru închise aparatul, se uită să vadă dacă Mel era bine şi se duse pe hol.

Se uită la persoana care apăruse prin vizor. Dar bărbatul stătea cu spatele, aşa că nu-l recunoscu. Deschise uşa, fără să desfacă lanţul. O lovi un val de aer tăios de afară.

– Da?

– Bună, Tru. Lasă-mă să intru, altfel îngheţ aici.

– Roger! Ce mai vrei?

– Nu discut, pînă nu-mi dai drumul!

Tru vru să-i spună să plece, apoi ridică din umeri şi desfăcu lanţul.

Roger nu mai constituia un pericol pentru ea. De ce să nu-l trateze civilizat?

– Îţi dau cinci minute. Pe urmă, trebuie să pleci. Sînt foarte ocupată.

– Faci carieră, nu-i aşa?

Roger îşi scutură haina de zăpadă, apoi o atîrnă de cuierul de alamă din hol. Tru se încruntă.

– Nu te simţi ca la tine acasă! Spune ce vrei şi pleacă!

– Nu te interesează de ce am venit la New York?

– Nu.

Roger se făcu roşu de mînie.

– Ei, bine, o să te intereseze imediat! Heidi şi

cu mine ne dorim un cuibuşor la New York, unde să stăm cînd vrem să vedem un spectacol sau să facem ceva cumpărături, zîmbi Roger, văzînd-o că se schimbă la faţă. Văd că ţi-am atras atenţia.

– Nu ştiu unde vrei să ajungi, Roger. Dar, sînt foarte obosită, aşa că spune odată!

Tru se uită mînioasă la el. Roger fusese întotdeauna pompos şi crezuse că interesează pe toată lumea ce spunea el. Un plictisitor!

Roger se uită în jur.

– Cred că-ar fi bine să intrăm în camera de zi.

– Eu nu. Nu vei sta chiar aşa mult.

– Mie să nu-mi vorbeşti aşa!

– Asta e casa mea. Vorbesc cum îmi place! Acum spune ce ai de spus şi pleacă!

Faţa lui se schimbă de mînie.

– Sursele mele îmi spun că trăieşti cu domnul Stoner.

Tru se apropie de uşă.

– Rău am făcut că ţi-am dat drumul înăuntru!

– Încă n-am terminat! fornăi Roger, întinzînd degetul spre ea. Odată ce ai făcut copilul acesta cînd mai erai, încă, soţia mea, am să te dau în judecată!

Tru se dădu înapoi împleticindu-se, uluită de ceea ce auzea.

Roger se uită în jurul lui.

– Casa aceasta o să-i placă lui Heidi. Cred că putem să negociem cît la sută din afacere îmi revine mie.

Se uită la Tru, făcîndu-i plăcere că o vede atît de şocată.

– Dacă nu vrei să împarţi lucrurile cu mine, te dau în judecată. Nu va fi greu de demonstrat că nu eşti o mamă potrivită.

– Eşti nebun! îi zise Tru cu o voce răguşită. Mel este moştenitoarea întregii afaceri, precum şi a casei. Nimic din toate acestea nu pot fi ale tale!

– Îmi pare rău, Tru, dragă, dar am discutat lucrurile acestea pe îndelete cu avocatul meu şi se pare că am mari şanse de cîştig. Verifică documentele divorţului nostru şi ai să vezi că nu eram, încă, despărţiţi, cînd ai luat copilul în custodie.

– Văd c-ai învăţat bine lecţia, zise Tru cu vocea tremurînd.

– Aşa e!

Roger îşi luă o scamă de pe mînecă şi păru foarte mulţumit de el însuşi.

– Şi-ai făcut drumul pînă la New York numai pentru asta? Eşti un prost! N-are să-ţi meargă! Tru îl înfruntă cu pumnii strînşi, încercînd să-şi ascundă teama care o năpădise.

– Am venit aici pentru afaceri, îi răspunse el

pompos.

– Atunci, vezi-ţi de treabă şi pleacă! N-ai nici o şansă să pui mîna pe Mel sau pe ceea ce-i aparţine.

Tru ridică bărbia, înfruntîndu-l. Chiar în clipa aceea, copila începu să plîngă.

– Pleacă odată! Sînt ocupată!

– Ţine cont de ceea ce ţi-am spus, Tru! zise el, întorcîndu-se spre ea. Altfel, ai să pierzi copilul acesta. Te-ai întors din California cu un amant. Eu şi Heidi sîntem căsătoriţi. Avem toate şansele să putem lua copilul. Crezi că ne va fi greu să demonstrăm că nu eşti o mamă potrivită! Şi-atunci, ai să pierzi totul! Poate vrei să semnezi actele pentru vilă chiar acum. Dacă nu, nu-ţi dau mai mult de o lună, pînă te scot de-aici!

Îndrăzneala bărbatului, care îi fusese soţ cîndva, o uluia. Întinse mîna spre clanţă, venindu-i să-i dea brînci afară, dar o auzi pe Mel plîngînd. Nu putea să renunţe la copilaşul acesta pentru nimic în lume! În mintea ei, nu exista nici un dubiu că Roger o va da în judecată.

– Mai lasă-mă să mă gîndesc la toate acestea. Acum, îmi plînge fetiţa.

– De ce nu vrei să semnezi actele chiar acum? Va fi mai uşor pentru amîndoi.

– Pleacă, altfel nu ştiu ce-ţi fac! Chem poliţia

să te aresteze pentru violare de domiciliu.

Abia îl mai vedea de mînie. Roger se uită la ea ca turbat.

– Te sun mîine, să-mi spui ce hotărîre ai luat. Dacă nu e cea care trebuie, îl sun imediat pe avocatul meu.

– Şobolanule!

Roger se apropie amenințător de ea, făcînd-o să se dea un pas înapoi. Se uită repede în jur după o armă.

– Ai grijă cum vorbeşti! Ai să regreți!

Îl dădu afară şi trînti uşa în urma lui! Mîinile îi tremurau. Transpirase. Mintea îi era golită de orice gînd. Mel striga iar, aşa că se grăbi să se ducă la ea. O schimbă, îi dădu să mănînce, ca un robot. O duse în țărculeț şi se întoarse la treabă. Răspunse mesajelor şi întrebărilor clienților, luîndu-şi notițe.

După vreo trei ore de activitate intensă, după ce-o culcă pe Mel direct în țărculeț, Tru se duse şi puse ceainicul pe foc. Nu-şi amintea nimic din ceea ce făcuse de cînd plecase Roger.

– Mel, draga mea! Nu pot să te părăsesc, oricît aş încerca! răsună vocea Juanei.

Se întorsese acasă chiar înainte de ora la care obişnuia să vină şi Thane.

– Îmi pare rău, senora Tru, că am întîrziat atîta,

dar autobuzele...

Juana se încruntă.

– Ce s-a întîmplat? Nu vă simţiţi bine?

Juana îi puse mîna pe frunte.

– Odihniţi-vă puţin. Voi avea eu grijă de toate.

Tru nu se împotrivi. Era prea secătuită.

Intră în camera ei şi îşi dădu jos hainele de pe ea. Intră sub pătură numai în sutien şi în slip. Dacă reuşea să închidă puţin ochii, poate găsea o soluţie.

Thane se uita cum doarme, încovrigată, ca un copil. Nici n-apucase bine să intre, că Juana îl întîmpinase vorbindu-i repede în spaniolă, frîngîndu-şi mîinile de grija pentru senora, care acum se odihnea.

– E bolnavă? întrebase Thane.

Juana ridicase din umeri.

– Nu are febră, dar cred că i-a frînt inima ceva.

Thane dăduse din cap, apoi urcase imediat în dormitorul mare, cu ferestre victoriene, care dădeau în stradă. Observă într-o secundă draperiile aurii în ton cu cuvertura de pat, cu covoarele.

Văzu cearcănele vineţii din jurul ochilor ei. Genele lungi nu reuşeau să le ascundă. Îşi ţinea

mîinile sub bărbie, într-o poziţie de apărare.

Simţi un nod în gît, văzînd-o cît era de vulnerabilă. Cu toată bravada ei, avea şi părţi slabe, de care nu-şi dădea seama decît cineva care o cunoştea foarte bine.

Îşi jură că va doborî, într-o bună zi, toate barierele pe care şi le ridicase în jurul sufletului ei. Atunci va fi convins că a cucerit-o cu adevărat. Dădu din cap uitîndu-se la ea. Nu va mai lăsa pe nimeni să o rănească de acum înainte. Chiar dacă încerca să se ascundă, el tot o va feri de necazuri.

Thane îşi lăsă servieta jos şi începu să se dezbrace încet. Îşi împachetă hainele şi le puse pe un scaun. Se vîrî gol în pat şi o luă în braţe.

Ea murmură ceva în somn. Thane începu să-i şoptească vorbe dulci, de dragoste.

– Fii liniştită, draga mea! Sînt lîngă tine!

Thane nu mai putu de bucurie, cînd o simţi că-i pune un braţ în jurul taliei şi se lipeşte de el.

– Aşa, iubito! Vino mai aproape.

Ea adormi din nou, profund.

Aproape că adormise şi el, cînd auzi un ciocănit uşor la uşă. Abia avu timp să-şi acopere trupul, cînd Juana întredeschise uşa şi se uită în ochii lui Thane, zîmbind înţelegătoare.

– E bine că a adormit, senor Thane. Să ştiţi că

am culcat fetiţa. Dacă aveţi nevoie de mine, sînt în apartamentul meu. Friptura e în cuptor.

– Mulţumesc, Juana.

– Nu, eu vă mulţumesc. Cred că senora Tru are nevoie de dumneavoastră acum.

Se încruntă.

– Astăzi, cînd m-am întors, era foarte necăjită. A supărat-o ceva foarte rău.

Bătrîna ridică din umeri şi închise uşa încetişor.

Thane se uită la Tru. Îi atinse buzele cu degetele şi-i simţi respiraţia uşoară. Ea tremură, deschise ochii, apoi îi închise din nou. Se trezi.

– Bună. S-a făcut dimineaţă?

Thane o sărută cu pasiune.

– Nu. E abia trecut de ora opt. Dar mă înnebuneşti de mai bine de o oră.

Tru îşi scoase mîna de sub pătură şi se uită la ceas.

– Ia uite cît e ceasul! Trebuie s-o culc pe Mel.

– S-a ocupat Juana de tot. Mi-a spus că ne-a lăsat şi mîncarea pregătită, cînd vrei să coborîm.

– Aşa ţi-a spus ţie?

El o privi amuzat şi o sărută pe nas.

– Juana crede că îţi face bine să fii cu mine. Şi eu zic la fel. Vreau să ne căsătorim. Ce zici?

În faţa ei apăru chipul lui Roger.

– Ce zici, Tru. Eşti albă ca varul.

– Nimic. Sînt întotdeauna puţin cam ameţită, cînd mă trezesc.

Tru clipi, gîndindu-se la fostul ei soţ. Ştia că Thane îl putea învinge pe Roger într-o confruntare făţişă. Dar fostul ei soţ era un ticălos viclean şi laş. Iar dacă îi povestea despre ultimele ameninţări pe care i le spusese, Thane s-ar fi înfuriat rău şi l-ar fi sunat imediat pe avocatul său. L-ar fi găsit pe Roger şi în gaură de şarpe şi i-ar fi spart capul. Nu, pentru moment, mai bine tăcea...

– Hei, doamnă! Uită-te la mine!

Vocea lui Thane era uşor amuzată, dar şi iritată, totodată. Nu-i plăcea s-o vadă gîndindu-se la cine ştie ce, pierdută în visare. Făcea asta cam des.

– Juana mi-a spus că păreai tare necăjită, astăzi, cînd s-a întors ea acasă.

Vorbele lui o făcură să se cutremure. Îşi smulse privirea din ochii lui şi gura i se strînse.

– Cît de repede crezi că ne putem căsători? Nu vreau să plecăm din New York. I-ar Mel va trebui să fie cu noi, orice-ar fi!

Thane fu şocat de vehemenţa cu care vorbea. Disperarea i se citea pe fiecare trăsătură a feţei.

– Ce s-a întîmplat, Tru? Ce-mi ascunzi?

– Vrei sau nu să te căsătoreşti cu mine?

Zîmbea atrăgător şi rugător totodată.

– Te vreau oricum! zise el serios, dîndu-şi însă seama că îi ascundea multe. Şi va fi o căsătorie adevărată, Tru! N-ai să fugi de mine, în ultimul moment şi nici n-ai să-mi mai ascunzi nimic! Spune-mi că n-am dreptate!

O ridică în două mîini.

– Aflu eu ce te frămîntă, draga mea! Fii sigură de asta!

– Toată lumea are secrete, reuşi ea să spună.

– Dar nu şi noi doi, iubito! Pe lîngă asta, n-ai să mai ai timp de secrete, pentru că vom face dragoste tot timpul! Dacă vreau, îmi iau un an liber, ca să mă concentrez asupra acestui lucru!

Thane se uită fix la ea. Tru oftă.

– Asta-i cea mai dulce ameninţare din lume!

– Şi, cînd ne căsătorim? Mîine?

Tru făcu ochii mari. Deschise gura. Thane începu să rîdă.

– Hai s-o facem vineri. Asta înseamnă că ai două zile la dispoziţie să te pregăteşti.

– Putem? întrebă ea slab.

– Da.

Dădu din cap.

– Atunci, rămîne pe vineri.

Thane o sărută pe gît.

– Mîine, Juana poate să aibă grijă de Mel, iar

noi ne ducem după verighete.

Tru ridică mîna şi se uită la inelul ei cu diamant.

– Arată tare frumos pe degetul tău.

Tru începu să rîdă.

– La tine, la birou, toate merg ca pe roate şi poţi să-ţi permiţi să lipseşti cînd vrei?

– Da. Totul merge ca pe roate.

– Ţi-e foame?

– Da.

Thane rîse, văzînd-o că se înroşeşte toată.

– Şi mie mi-e foame de tine!

– Nu mai rîde de mine!

Tru îl împinse şi fugi la baie. Trînti uşa şi o încuie în urma ei.

Thane sări imediat în picioare.

– Hei, nu-i cinstit! Lasă-mă să intru! Vreau să fac un duş cu tine!

– Fă-l singur! strigă Tru şi izbucni în rîs.

Nu auzi zgomotele de la uşă, cîteva momente mai tîrziu. Tocmai îşi epila picioarele, cînd văzu uşa deschizîndu-se. Doar o încuiase!

Cînd uşa grea ieşi din ţiţîni, îl văzu pe Thane. Aparatul de ras îi căzu din mînă.

– Ce naiba faci?

– Bună! Cred că intimitatea e importantă pentru toată lumea. Dar nu-mi place deloc să mi se

închidă uşa în nas. De-aia am intrat, să-ţi spun!

Thane sprijini uşa de perete şi ridică aparatul de ras de jos, zîmbindu-i şmecher, ca un copil.

– Mi-ar face mare plăcere să-ţi rad eu picioarele. Îmi dai voie?

– Ai reuşit... să scoţi din ţîţîni... o uşă mare de stejar... numai ca să-mi spui...

Îşi reveni şi îl întrebă:

– Cum ai s-o pui la loc?

– Uşor. Acum, dacă ai văzut cîtă osteneală mi-am dat ca să intru aici, mă laşi să vin lîngă tine?

Tru simţea cum se topeşte. Dacă continua să o privească astfel, avea să-i sară de gît, să-i mărturisească totul.

– Poate. Mai întîi, pune uşa la loc şi lasă-mă să fac duş!

Expresia de dezamăgire de pe chipul lui o umplu de remuşcări.

– Apoi, să deschizi zăvorul şi să vii lîngă mine!

Tru fu cuprinsă de bucurie, cînd îi văzu zîmbetul senzual. Tremurînd, intră în cadă şi trase perdeaua pentru duş.

– Iată-mă! îi surîse el.

Tru se uită descumpănită.

– Cum ai reuşit să pui uşa la loc aşa repede? Doar n-o să se prăbuşească peste noi, nu-i aşa?

Thane îi aruncă o privire sumbră.

– Cînd eram student, am lucrat în construcţii două veri. Am ajutat la montarea unor uşi de oţel mai mari ca asta!

– Iartă-mă! Nu ştiam că stau de vorbă cu King Kong!

– Doamnă, îţi rîzi de mine! E timpul să te pedepsesc!

O prinse cu mîinile şi o lipi de trupul lui.

– Asta-i pedeapsa? zise ea.

El îi simţea bătăile inimii.

– Îţi place, iubito?

– Numai cu tine!

Thane o lăsă jos şi o pătrunse. Ochii ei se făcură mari de plăcere. Culoarea deveni mai intensă. Închise apoi ochii, abandonîndu-se. Thane îi mîngîia trupul uşor.

– E tare excitant să fac dragoste cu tine aşa.

Tru dădu din cap, fără să deschidă ochii. Gura i se uscase şi nu putea rosti nici un cuvînt.

Ritmul mişcărilor lor îi copleşi. Gemeau împreună. Nimic nu mai exista pe pămînt, în afară de ei. Tru ţipă cu gura lipită de pieptul lui, cînd atinseră punctul culminant împreună.

– N-am ştiut niciodată... că poate exista o asemenea plăcere, Thane.

Tru îşi lipi obrazul de pielea lui umedă.

– Şi pentru mine e ceva nou, iubito!

– Nu cred!

– Ba da!

Se spălară unul pe altul, ochi în ochi. Se sărutară adesea şi se mîngîiară. Cînd, în sfîrşit, Thane o ajută să iasă din cadă, o cuprinse protector în braţe. Şi cînd o şterse cu prosopul o făcu într-un fel foarte tandru. Nu mai era nevoie de cuvinte.

– Te iubesc, îi zise Thane firesc.

– Poftim?

– M-ai auzit foarte bine.

Tru se simţea copleşită de bucurie din cap pînă în picioare. Nu mai fusese niciodată atît de uşoară.

Thane o urmă în dormitor. Trupul ei suplu şi fin se mişcă graţios. Mersul ei avea o putere de fascinaţie uimitoare. Îşi aminti de prima lui vizită făcută la Louvru şi de cum i se tăiase respiraţia cînd se oprise în faţa Mona Lisei. Cam acelaşi lucru simţea şi acum, cînd se uita la picioarele şi la şoldurile ei.

Cînd ea se întoarse să-şi ia halatul, îi surprinse privirea şi începu să rîdă.

– N-ai să mai mănînci niciodată, dacă continui să mă priveşti aşa!

Thane închise ochii, dînd din cap.

– Ştiu. Nici mie nu-mi vine să cred. Îmi vine să

fac dragoste cu tine. Nici la douăzeci de ani nu am avut un asemenea apetit sexual.

– Bietul de tine!

– Îmbracă-te, sireno!

Tru îi surîse.

– Mă întorc imediat.

Îşi puse pantalonii şi îşi luă celelalte lucruri de pe scaun. Apoi ieşi.

Tru nu-şi luă ochii de la uşă, cîtă vreme se îmbrăcă într-un costum de casă din velur, cu mîneci bufante şi cu guler pe gît.

Cînd îi auzi paşii, trase adînc aer în piept.

– Uite, m-am îmbrăcat. Nici n-aş putea fi mai acoperită ca acum! rîse ea.

Thane îşi trase un pulover peste cap.

– Tu ai arăta sexy şi în haină de călugăriţă, aşa că să nu-ţi închipui că m-am răcorit! Hai, femeie, să mîncăm! Mor de foame.

În bucătărie, încălziră mîncarea, pe care le-o făcuse Juana, şi scoaseră din frigider o salată de spanac, gata făcută.

– Ciorbă de peşte franţuzească, făcută de o bucătăreasă spaniolă! Nici că se putea ceva mai bun!

Thane mestecă o bucăţică de carne de peşte, savurîndu-i gustul plăcut.

– E una dintre mîncărurile mele preferate. Şi lui

Maggie îi plăcea foarte mult...

Continuară să mănînce în liniște. Tru își amintì de amenințările pe care i le făcuse Roger, în ziua aceea. Și dacă reușea să-și pună în aplicare planurile ticăloase? Tru trebuia să o ocrotească pe Mel cu orice preț. Nu trebuia decît să-și imagineze că Mel ar fi stat în preajma lui Roger, ca să se cutremure.

– Iar te-ascunzi de mine, Tru!

– Știu, și sînt atîtea pe care ar trebui să ți le spun! Dar mai bine aștept pînă ne căsătorim. După aceea, îți spun totul.

– Majoritatea relațiilor reușite se bazează pe onestitate, nu-i așa? zise Thane cu voce egală.

– Așa e.

– Eu am încredere în tine. Tu nu?

– Ba da!

Thane se uită la ea cum își strînge buzele, îndurerată de aceste cuvinte.

– Oare de ce am simțămîntul că ai foarte puțină încredere în mine?

Tru își ridică bărbia.

– Nu știu.

Thane îi văzu durerea pe față.

– N-am să te forțez, Tru. În cîteva zile, ne căsătorim. Pot să mai aștept.

– Mulțumesc.

Îşi simţea bărbia tremurînd, în timp ce se străduia să nu dea drumul lacrimilor.

Făcură ordine tăcuţi, apoi spălară vasele. Juana nu va mai trebui să curăţe după ei, a doua zi dimineaţă.

Tru întinse prosopul pe care îl folosise, se uită în jur, dar evită să se uite la el. Ieşi din bucătărie şi îl auzi stingînd lumina. Thane o urmă. Şi îmbrăcată, îi trezea aceleaşi simţăminte, ca atunci cînd era goală.

Tru se întoarse în faţa uşii dormitorului şi deschise gura să zică ceva.

– Las-o baltă, iubito! Vin cu tine.

– Mă gîndeam că eşti obosit.

– Dormim împreună, zise el, pe un ton care nu admitea replică. Mă duc întîi să văd ce face Mel.

– Merg şi eu cu tine.

– Bine.

Porniră pe coridor spre camera fetiţei, lovindu-se uşor cu trupurile, fără însă să se ia de mînă.

Tru se aplecă asupra leagănului, controlînd fetiţa dacă s-a udat. Apoi, o schimbă repede, ca să nu-i strice somnul.

Thane se uita cum i se schimba expresia. Sentimentul matern îi dădea o strălucire aparte. I se tăie respiraţia:

– Madona, murmură el.

Tru aranjă păturica în jurul trupului fetiţei, apoi se întoarse spre Thane.

– Ce-ai zis?

– Vorbeam cu mine însumi.

Thane se aplecă şi o bătu uşor pe funduleţ pe Mel. În drum spre dormitor, el o luă de talie.

– Îmi plac copiii. Cred că ar trebui să mai avem cîţiva. Ce zici de asta?

Tru îşi simţi trupul inundat de căldură.

– Cred că ar fi minunat să formăm o familie.

– Ce-ar fi să începem chiar acum?

– Chiar acum?

Thane se uită la faţa ei ridicată, în timp ce intrau în dormitor.

– Ai vreun motiv pentru care să nu vrei să facem copii imediat?

– Păi, mai e şi afacerea mea...

– Acum ai secretare care te ajută.

– Aşa e.

– Altceva?

– Poate ar trebui să ne cunoaştem ceva mai bine, înainte de a avea copii.

– Iar eu cred că vîrstele copiilor trebuie să fie apropiate, ca să aibă ceva în comun.

– E adevărat.

Tru se uită la el drăgăstos.

– Bun. Deci, sîntem de acord. Vom începe să

ne formăm familia, chiar în noaptea aceasta.

Înainte să-l poată opri sau să rostească un cuvînt, Thane îi desfăcu fermoarul şi îi trase costumul de pe ea. O sărută şi o puse pe pat.

– Tare mult îmi place să fac asta.

Apoi, gura lui se lipi de a ei, tăindu-i respiraţia.

În momentul acela, Tru nu-şi mai putea explica de ce voise să-l respingă atîta vreme. Uitase cu totul motivele.

Nouă

În ziua căsătoriei sale, Tru se trezi ameţită. Încă nu-şi dădea seama cum decurseseră evenimentele. Se uită uimită la umeraşul cu rochia de mătase crem pe care o alesese împreună cu Thane de la magazinele *Bergdorf Goodman.* Pe corsaj şi la tiv, se vedeau floricele mici, cît unghia fetiţei ei, de culoare portocalie.

Oftă, cînd se dădu jos din pat. Curînd, va veni

şi florarul cu buchetele de flori, portocalii, naturale, pe care Juana avea să i le pună în păr.

– Parcă visez, îşi zise Tru în şoaptă. Se întîmplă totul atît de repede!

O lacrimă i se prelinse pe obraz.

– Şi nici măcar nu o am pe Ellen, să-mi fie soră de mireasă! Ce nebunie!

Îşi şterse obrajii şi se pregăti să facă duş şi să se îmbrace. Curînd, se lăsă biciuită de stropii fierbinţi de apă, alungînd orice gînd şi bucurîndu-se de atingerea aceasta dulce.

Thane se strîmbă uitîndu-se la costumul de mătase închisă la culoare, pe care avea să îl poarte. Cînd îşi luă cravata, observă că-i tremura mîna. Dorinţa lui îl cam epuizase în ultimele cinci zile. Acum, în nici două ore, va fi căsătorit cu ea. Deşi Thane nu era atît de prost să creadă că toate problemele lor vor dispărea după căsătorie, trebuia, totuşi, să înceapă cu asta. Odată devenită Gertrude Stoner, o putea ocroti mult mai bine. Încetul cu încetul, va căpăta încredere în el.

Telefonul sună chiar lîngă braţul lui, făcîndu-l să tresară. Trase adînc aer în piept.

– Da?

– Sînt Ellen. Sîntem în drum spre biserică. Îmi vine să mor de emoţie!

– Să nu faci asta! Tru m-a bătut toată ziua la cap că e o prostie să te chem tocmai din California, atît de repede.

Se auzi un zgomot de partea cealaltă a firului. Ellen le spunea şi celorlalţi cuvintele lui Thane.

– Hei, bobocule! Miresica ta ştie că ai atîţia bani, încît poţi să cumperi toată Nevada şi să-ţi rămînă şi ceva mărunţiş?

Andy chicoti.

– Ce nostim! Mai bine vino la biserică şi fii lîngă mine!

– N-aş lipsi la o asemenea ceremonie, nici dacă aş avea tot trupul în ghips. Parcă aud suspinele doamnelor cu inima frîntă, de pe Coasta de Vest.

– Pe curînd.

Thane puse receptorul jos, surîzînd. Avusese un noroc chior că reuşise să aducă pe toată lumea cu avionul, la New York. Ellen cu ai săi stăteau la acelaşi hotel cu părinţii săi. Sosiseră cu o seară în urmă. De cîteva ori, era gata-gata să se dea de gol faţă de Tru, dar rezistase, pînă la urmă, tentaţiei. Voia ca acesta să fie cadoul lui de nuntă.

Vremea ţinu cu ei. Era soare şi frumos, cerul

strălucea albastru, iar zăpada părea un voal de steluţe. Era frig, dar senin, iar oraşul părea înmuiat în aur.

Mai tîrziu, după ce se îmbrăcaseră amîndoi, Thane o privi pe Tru cum se uita afară prin vitraliul uşii de la intrare. O auzea pe Juana cum stă de vorbă cu fetiţa în bucătărie. Îi dădea o mică gustare, înainte de a pleca la biserică.

Biserica! Fusese surprinsă cînd Thane îi spusese că se vor căsători la biserică şi nu într-o primărie, cum credea ea.

– Arăţi superb! Ca o prinţesă a vikingilor! Te doresc!

Şoaptele acestea ajunseră pînă la ea, străbătură mătasea rochiei şi îi pătrunseră în sînge. Îl vedea, deşi stătea cu spatele la el. O făcea să i se înmoaie picioarele. Pasiunea şi focul, pe care el i le trezea, putea să ardă un zgîrie-nori! Toate dorurile şi pasiunile ei se revărsau asupra acestui bărbat.

Se învîrti în faţa lui şi fusta i se înfoie.

– Mă simt, mai degrabă, ca o ţigancă, nu ca o mireasă.

Thane ridică braţele.

– Dansează, ţigăncuşa mea!

Tru pluti pe lîngă el, ridicînd şi ea mîinile, simţind cum i se risipeşte orice urmă de deprimare.

– Avem timp?

– O ţigancă are întotdeauna timp să danseze. Ăsta e destinul ei.

– Crezi chiar aşa mult în destin?

– Da, de cînd te-am întîlnit pe tine.

Thane începu să fredoneze o arie din *Zigeuner.*

– Ai venit şi cu muzica?

– Cum poţi să pui o asemenea întrebare? Crezi că ai de-a face cu un amator? Orice mireasă are nevoie de muzică, cînd dansează în dimineaţa nunţii ei.

– Nici măcar nu ştiam că miresele dansează în dimineaţa nunţii lor.

– Ai dus o viaţă cam retrasă, pînă acum. Căsătoria o să-ţi lărgească orizonturile.

Tru nu-şi putea ţine rîsul, în timp ce el o învîrtea în hol, bătînd ritmul în podea.

– Ce s-a întîmplat?

Juana ieşise din bucătărie, cu Mel în braţe, rîzînd cînd Thane îi transmise bezele, trecînd pe lîngă ea.

– Să vă fie ruşine, senor Thane! Nu e voie să vedeţi mireasa, înainte de ceremonie!

Juana încerca să fie serioasă, dar izbucni şi ea în rîs, la fel ca Tru.

– Opreşte-te! Nu mai pot respira!

Tru se agăţă de gîtul lui. Thane o învîrti prin

aer şi fusta îi flutură.

– Asta e, iubito! Începi să înveţi. Ţine-te de mine! Asta vreau să faci toată viaţa.

Thane o sărută repede şi o lăsă uşor jos.

– Şi-acum să mergem, doamnelor! Trebuie să ajungem la biserică.

Se încruntă, în glumă, la Juana.

– Nu e uşor să urneşti trei femei frumoase.

O sărută pe fetiţă.

– Şi Mel a mea arată aşa de bine în rochiţa albastră de catifea!

– O, senor Thane, sînteţi aşa un macho hombre!

Juana o îmbrăcă pe fetiţă în paltonaş.

– Unde te duci, Tru? Ţi-am adus eu haina.

Thane scoase o haină lungă de samur dintr-o cutie de pe scaunul din hol.

Tru rămase cu ochii pironiţi la faldurile unduitoare ale blănii.

– N-am văzut niciodată ceva atît de frumos! E superbă, Thane!

– Te rog să te îmbraci astăzi cu ea, dragostea mea!

Tru se întoarse şi el îi puse haina pe umeri. Trase adînc aer în piept.

– Mă simt o... păcătoasă!

Thane îşi drese glasul şi o sărută pe gît, înainte de a se întoarce spre Juana.

– Lasă-mă să iau eu copila. Cred că a sosit deja maşina.

Tru rămase cu gura căscată, cînd văzu Rolls Royce-ul cu şofer, din faţa casei.

– Vai de mine! Trăim pe picior mare!

– Trebuie să-ţi tot amintesc că astăzi e ziua nunţii tale?

– Nu.

O clipă, Tru se gîndi la Ellen şi la scrisoarea lungă pe care i-o scrisese, în care îi spusese că se căsătoreşte şi cît de rău îi pare că nu e şi ea acolo. Dar alungă aceste gînduri şi îi zîmbi lui Thane.

Juana se uită în jurul ei, surîzînd.

– Ce maşină macho!

Thane rîse tare şi o sărută pe Mel. El se aşeză, împreună cu Tru, pe locul din spate.

Urmau să se căsătorească în bisericuţa de după *Colt,* din inima Manhattan-ului. Nu era departe, dar, după cîteva minute, lui Tru i se păru că se află în limuzina aceea de zile întregi. Respiraţia i se acceleră şi îşi mişcă nervoasă degetele.

Thane îi observă agitaţia şi îşi puse mîna peste ale ei.

– Juana, vrei s-o ţii puţin pe Mel?

– Bineînţeles, senor Thane!

Juana o luă în braţe pe fetiţă.

– Totul e bine. Nu trebuie să fii îngrijorată.

– Ştiu, îi surîse ea slab. Mă port ca o proastă!

Îşi ridică privirea spre el.

– Sînt fericită că mă căsătoresc cu tine şi n-am nici un motiv să fiu neliniştită.

– Şi totuşi eşti!

– Da.

Thane o sărută pe păr.

– Şi eu sînt tot aşa.

Uimită, Tru se uită în ochii lui şi-i observă văpaia.

– Chiar?

– Da. Eşti singura femeie cu care am vrut să mă căsătoresc. Dar e ca şi cum m-aş arunca în necunoscut.

– Tot aşa gîndesc şi eu. N-am nici un motiv să cred în căsătorie.

– Asta, din cauza experienţei tale nefericite.

Tru îşi lăsă capul pe umărul lui. Limuzina făcu o curbă şi se opri. Tru se aplecă şi se uită prin parbriz la biserica veche de piatră şi la turla ei acoperită cu olane.

Thane coborî din maşină, ajutîndu-le pe doamne să iasă. Intrară prin spate. Tru clipi. Nu vedea aproape nimic în semiîntunericul de acolo, după strălucirea soarelui de afară.

– Surpriză! şopti Ellen, apropiindu-se de Tru şi

sărindu-i de gît. Chiar ai crezut că te las să faci asta, fără mine?

– Ellen... Randy...Andrew?

Tru nu mai ştia ce să facă de bucurie. În clipa aceea, se apropiară şi soţii Sandilin.

– N-am ştiut nimic!

Se întoarse spre Thane.

– Ce minunată...

Îşi duse mîna la gură. Nu voia să plîngă în ziua nunţii ei.

– Thane, îţi mulţumesc. Te iubesc!

Ea îl simţi încremenit de emoţie, cînd îi atinse trupul. Se întinse să îl sărute.

– Draga mea, şopti el.

Sora lui îl trase de mînecă.

– Pleacă de-aici, Linda!

– Sălbaticule! Fă-mi cunoştinţă cu mireasa ta. Tata şi mama sînt convinşi că e singura femeie din lume care te poate îmblînzi. Trebuie să fie o amazoană!

– Linda, cum de nu te strînge Damon de gît? o întrebă Thane pe sora lui, gata să facă el acest lucru, pentru că intervenise într-un moment foarte important, între el şi Tru.

– Mai facem lupte, atunci cînd e cazul şi cînd pot, îi spuse Damon Struthers cumnatului său. Dar, probabil, nu te refereai la asta, nu-i aşa, şme-

cherule? Încîntat de cunoştinţă, Tru!

– Şi eu la fel.

Se întoarse spre Thane.

– Şmecherule? Aceasta ţi-era porecla, cînd jucai fotbal?

Thane zîmbi şi dădu din cap.

– Eu, una, mă simt jignită că nu mi-aţi dat voie să organizez o petrecere, în cinstea miresei.

Linda Struthers îi aruncă o privire tăioasă fratelui ei.

– Fii rezonabilă, Linda, zise doamna Stoner, sărutînd-o pe Tru.

– Niciodată nu te-aş lăsa să-i faci una ca asta soţiei mele! Cu toate prietenele acelea ale tale, ca nişte animale...

– Maimuţoiule!

Linda rosti aceste cuvinte pe un ton blînd.

– Aaa, uite şi fetiţa! E drăguţă!

– Nu-i aşa? Te tentează, şopti Damon.

– Poate.

Linda o studie pe Tru.

– Ai o haină senzaţională!

Thane o îmbrăţişă pe Tru şi o ajută să-şi scoată haina.

– Despărţiţi-vă, voi, doi! Vine preotul! îi informă doamna Sandilin rîzînd. Hai, Juana. Să mergem cu fetiţa în stranã.

– Si, am să vin cu dumneavoastră, îi răspunse Juana, cu ochii sclipind de emoţie.

– Apropie-te, băiete. Dacă-mi amintesc eu bine, trebuie s-o luăm pe-aici.

Andrew îl luă pe Thane de lîngă Tru şi îl conduse spre altar.

– Draga mea, sper că nu te superi dacă voi acorda eu mîna ta. Vreau atît de mult s-o fac!

– O, doamnă Sandilin! Mi-ar face mare plăcere!

Ellen fu încîntată de rochia lui Tru. Se uita la ea întruna.

– N-am fost atît de emoţionată nici la propria mea nuntă. Randy, dacă vezi că fac prostii, ciupeşte-mă!

– O să-i faci praf, draga mea!

Randy îşi sărută soţia şi pe Tru, apoi se aşeză lîngă ceilalţi.

Cînd orga începu primele acorduri din *Lohengrin,* Tru şi domnul Sandilin o urmară pe Ellen în faţa altarului.

Cuvintele sacre ale preotului răsunară în biserica imensă. Cînd Thane îi puse verigheta pe deget, o clipă, Tru nu-şi putu dezlipi privirea de la el. Preotul tuşi uşor, pentru a o determina să facă acelaşi lucru cu soţul ei.

– Sîntem căsătoriţi, iubito! şopti Thane, cînd se

aplecă să o sărute. Acum, eşti a mea şi n-am să te mai las niciodată să pleci!

– Te rog, aşa să faci!

Tru îi surîse fermecător, apoi se întoarse spre prietenii ei.

Thane îi îndrumă pe toţi către limuzinele care aşteptau în faţă. Porniră spre un club privat, numit *The Windsor,* pe care îl închiriase pentru masa de nuntă.

– Şi unde intenţionaţi să vă faceţi luna de miere? întrebă Ellen curioasă, cînd se aşezară la masa rotundă de la club.

– Nu facem, încă, această călătorie, îi răspunse Thane.

– Te rog s-o duci în Hawaii, Thane. La casa noastră de pe plajă, la Maui. Pe Mel o poţi lăsa la noi, zise doamna Sandilin.

– Trebuie, Thane! Mama n-a vorbit decît de Mel, de la nunta mea, zise Ellen dîndu-şi ochii peste cap.

– Mel e vinovată de multe! îi surîse Andrew lui Clare, care roşii frumos. Soţia mea voia să fie o femeie cu carieră, înainte de a o cunoaşte pe mititica voastră. Peste vreo şapte luni, vom avea propriul nostru copil.

Tru se uită cum toată lumea îi felicita pe Clare şi pe Andrew. Se rîdea şi se vorbea mult. Tru se

simţea ca în propria ei familie. Soţii Sandilin îi fuseseră părinţi, cu adevărat. Şi-acum... soţii Stoner. Toate spaimele pe care le avusese în legătură cu ei se risipiseră acum, văzîndu-i amabili şi fericiţi. Îi plăceau foarte mult socrii ei şi simţea că se va înţelege grozav cu Linda şi cu soţul ei.

Totuşi, în faţă îi apăru imaginea lui Roger. Dacă n-ar fi fost asta, ziua ar fi fost perfectă.

– Vrei să dansăm, doamnă Stoner?

– Asta sînt eu, nu-i aşa? şopti Tru.

– Da... pentru totdeauna.

Trioul pe care Thane îl angajase pentru după-amiaza aceea interpreta *Cîntec de nuntă hawaian.*

– Cred că nu-i rău la Maui... poate, peste o lună. Ce zici?

– Crezi că putem pleca? întrebă ea.

– Bineînţeles. Oamenii mei sînt foarte buni, iar Juana se descurcă de minune, acum.

– Aşa e.

Tru simţea că i se înmoaie picioarele.

– Ei bine?

– Cred că e minunat.

– Iubito!

Tru îşi sprijini capul de pieptul lui mare şi închise ochii. Ar fi putut dansa cu Thane o veşnicie.

– Eşti fericită, draga mea?

Tru dădu din cap.

– Foarte. De cîte ori sînt alături de familia Ellenei, îmi amintesc cît de mult înseamnă ei pentru mine.

Ridică privirea spre el.

– A fost foarte drăguţ din partea ta.

Thane ameţise de fericire, pentru că Tru nu-şi mai lua ochii de la el. Îl privea cald, cu dăruire, exact cum îşi dorise el. Dacă mai era, totuşi, o umbră în ochii ei, i-o va spulbera de îndată ce vor rămîne singuri.

– Pot să-ţi iau mireasa? interveni tatăl lui Thane.

– Abia am început! se plînse el.

– Thane! îl mustră ea rîzînd.

Cranston Stoner i-o luă din braţe şi alunecară împreună pe ringul de dans.

– Cred că-i vine să-mi tragă una în nas! îi spuse el amuzat lui Tru. Şi mie mi-ar fi venit să-i fac la fel, dacă s-ar fi băgat peste mine, cînd dansam cu Lyddie.

– A, deci îl provocaţi! îi zise ea surîzînd socrului ei.

– Da, şi îmi face mare plăcere. Thane are o fire foarte independentă. De cînd avea trei ani e aşa. Nu i-a stat nimic în cale. Pînă te-a întîlnit pe tine.

O sărută pe Tru pe frunte.

– Thane n-a cunoscut niciodată umilinţa. Doamne, ce bine că te-a întîlnit! I-ai făcut foarte mult

bine, chiar şi cînd ai plecat în Est, după ce v-aţi cunoscut. Eram siguri că va veni să stea cu tine, la New York.

Bătrînul se încruntă.

– Nu ne-a spus de ce s-a întors atunci atît de repede. Nici de ce a devenit morocănos, după aceea. O vreme, a fost imposibil şi nu te puteai apropia de el.

Cranston zîmbi.

– Aaa, uite că vrea şi Andrew să danseze cu tine!

– Domnule Stoner...

– Spune-mi Cranston, draga mea.

– Bine, mulţumesc.

Tru îi aruncă o privire scurtă lui Andrew şi zise repede:

– N-am ştiut că Thane a venit după mine la New York. Poate avea de rezolvat ceva afaceri. După ce-am plecat eu din California, nu l-am mai văzut decît peste un an, la nunta Ellenei.

– Serios? întrebă domnul Stoner, încruntîndu-şi sprîncenele. Păi, dacă nu v-aţi întîlnit atunci, de ce s-a chinuit atîta după ce s-a întors?

Andrew îl bătu uşor pe domnul Stoner pe umăr.

– Să vă fie ruşine, domnule, c-aţi pus stăpînire pe mireasă!

– Ai dreptate, Andrew. E rîndul tău.

– Aşteaptă! îl chemă ea înapoi, pe bătrîn.

– Mă simt jignit. Îl preferi pe tatăl lui Thane mie.

– Încetează, Andrew! Îmi spunea ceva în legătură cu Thane... şi anume că a venit la New York, la scurtă vreme după ce am plecat eu din California.

Andrew se cutremură.

– Mai bine să nu ştii cum a fost Thane atunci. Parcă era nebun! Chefuia toată noaptea, apoi se întorcea acasă, se schimba şi pleca la birou. Uneori, lucra cîte douăsprezece ore pe zi. Îi evita pe vechii lui prieteni. A fost oribil.

Tru simţi cum i se scurge sîngele din ea.

– Fabulezi!

Andrew dădu din cap şi zîmbi trist.

– E prietenul meu de ani de zile, dar în lunile acelea... Începuse să bea şi, n-ai să mă crezi, rezistă mult la băutură. Apoi, începuse să se întîlnească cu tot felul de femei.

– Serios?

Tru fu cuprinsă de gelozie.

– Ai grijă că ţi-ai înfipt unghiile în braţul meu! chicoti Andrew. Voi doi chiar că vă potriviţi. Sînteţi ca două bombe.

– Da, murmură Tru.

Gîndul că Thane fusese înconjurat de o pleiada de femei o năucea. Chiar dacă ea fusese

cea care fugise de el, o deranja că se consolase atît de uşor.

– Îmi vine să-l omor! mormăi ea, dar se sperie de propriile ei cuvinte şi se uită la chipul amuzat al lui Andrew.

– Ooo! Fereşte-mă de oameni din aceştia sîngeroşi!

– Pot să-mi iau soţia înapoi?

În spatele lui Andrew apăruse chipul frumos al lui Thane.

– Bineînţeles! Dar dă-mi un avans de cîteva minute, pentru că ştiu ce se va întîmpla, cînd ai să afli că i-am povestit soţiei tale cîte ceva din trecutul tău întunecat.

Andrew începu să rîdă, văzîndu-l pe Thane deconcertat, apoi se întoarse la masă.

– Ce ţi-a povestit?

– Ai venit să mă cauţi la New York, după ce-am plecat din California?

Tru îl luă de gît. Thane o strînse la piept.

– Cum de-ai aflat?

– Ai venit?

– Da.

Tru rămase cu gura căscată.

– Nu mi-ai spus niciodată.

– Nu m-ai întrebat niciodată.

– De ce-ai venit?

– Cred că e destul de clar.

Tru se opri brusc.

– M-ai spionat!

– Te-am văzut o singură dată, îi răspunse Thane sălbatic. Mai bine lasă acest subiect! O văd pe sora mea apropiindu-se, iar tu arăţi de parcă ţi s-ar fi întîmplat o mare nenorocire.

Tru se uită la el, simţindu-şi genunchii ca de vată.

– Ce i-ai spus Thane? întrebă Linda tărăgănat. E albă ca varul.

Thane îi rînji surorii sale, dar nu spuse nimic.

– Emoţii, ca la nuntă! reuşi Tru să îngaime.

– Măi, să fie!

Linda se uită intens, de la unul la altul.

– Hai să mergem la toaletă să ne mai aranjăm puţin, Tru.

– Bine.

– Te previn, Lin. Să nu-i împuiezi capul cu prostii, zise Thane cu voce răguşită.

– Thane, pe măsură ce îmbătrîneşti, devii tot mai plictisitor, rosti sora lui tăios şi plecă împreună cu Tru.

Mireasa îşi răcori faţa cu apă rece, dar, într-un fel, nu scăpă de febra care o cuprinsese. Pînă acum, fusese nespus de fericită. Dar, deodată, nu mai ştia ce să creadă. Thane venise la New York.

Dar nu luase legătura cu ea. Oare, de ce? Încrederea ei în el începu să se clatine. Se simţea trădată şi vulnerabilă.

– Ce s-a întîmplat? o atacă Linda de cum intrară.

– Nimic. A fost o zi cam lungă, asta-i tot.

– Uite ce e, Tru. Ştiu că-l iubeşti pe fratele meu. Am văzut asta, după cum ţi-ai rostit jurămîntul. Dar, care-i necazul?

Tru se uită la cealaltă femeie prin oglindă şi dădu din cap.

– S-a întîmplat ceva. Ce? Mie poţi să-mi spui.

Linda o luă de braţ şi o întoarse spre ea.

– Da, dar e ceva ce numai eu pot rezolva, zise Tru zîmbind şi sărutînd-o pe Linda pe obraz. Ceea ce-ai văzut la biserică e adevărat. Îl iubesc pe fratele tău.

– Bun. Mama şi tata mi-au spus că e nebun după tine.

Tru rîse nervos şi-i întinse mîna.

– Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să-mi revin. Aveam nevoie de sprijinul tău.

– Uneori, trebuie să fugi de bărbaţi, ca să-ţi aduni gîndurile.

Tru rîse din suflet, cînd se deschise uşa.

– O, aici eraţi, fetelor! E timpul să ieşiţi, le surîse doamna Stoner.

Tru le urmă pe Linda şi pe soacra ei în salon. Tremura încă, dar se simţea mult mai bine.

– Mîine vom lua prînzul cu toţii, înainte de a ne întoarce în California, zise Thane, care apăruse lîngă ele.

– Bine.

– Iar eu voi pleca la verişoara mea, în seara aceasta, senora Tru. Domnul şi doamna Sandilin doresc s-o ia pe Mel cu ei, la hotel. E bine, nu?

– S-o ia pe Mel?

Tru simţi un gol în stomac.

– Nu trebuie să le-o dai pe Mel, dacă nu vrei, zise Thane. Totuşi, cred că s-au gîndit să ne lase singuri, o vreme.

– O, să nu ne refuzi, Tru.

Linda rîse uitîndu-se drept în ochi ei, ca şi cum ar fi vrut să-i facă un semn.

– Te rugăm, Tru. Vrem s-o mai răsfăţăm un pic!

Doamna Sandilin îi surîse conspirativ doamnei Stoner.

– Bine, dar trebuie...

– Nu vă faceţi griji, senora Tru. Le voi spune tot ce trebuie să facă.

Thane o luă pe Juana de umeri.

– Amîndoi am fi mai fericiţi, dacă te-ai duce la hotel, împreună cu familia noastră. Ai loc, împre-

ună cu părinţii mei.

– Senor, nu pot să...

Juana întinse mîinile surprinsă.

– Ne-ar face mare plăcere, Juana. Ne-ai putea povesti mai multe despre Mel.

Juana se uită la Tru, care aprobă din cap.

– Du-te, Juana. Telefonează-i verişoarei tale şi spune-i că vii altă dată.

Juana avea ochii aprinşi de bucurie.

Încet-încet, petrecerea luă sfîrşit. Oaspeţii se urcară în limuzine şi porniră spre hotel.

Tru stătea alături de Thane şi se uita pe fereastra maşinii. El făcea acelaşi lucru. Evitau să se privească. Nu îşi spuseră nici un cuvînt. Cînd ajunseră, el îi dădu şoferului un bacşiş mare şi o ajută să coboare din limuzină.

Tru rămase în urma lui, ca să-i permită să deschidă uşa mare, din faţă. Apoi o luă în braţe. Ea se sperie.

– Ai uitat că mireasa trebuie trecută pragul?

– Cred că da.

– Eu n-am uitat.

Odată intraţi în hol, o lăsă jos şi o sărută uşor pe gură.

– Ţi-e foame?

– După atîtea gustări şi mîncăruri? Nu. Cred că nu mai mănînc o săptămînă.

Thane surîdea uşor.

– Atunci, hai să ne schimbăm. Eu am să fac focul în cămin şi ascultăm puţin muzică. Dacă ni se face foame, dăm iama în frigider. Cum ţi se pare?

– Bun. Vin şi eu, după ce mă schimb.

Tru urcă la ea şi intră direct în baie, unde dădu drumul la apă, în cadă, înainte de a se dezbrăca. Încăperea se umplu de abur. Îşi dădu jos florile din păr şi rochia de pe ea. Rămase doar în bikini şi în ciorapi cu jartieră.

Se privi în oglindă.

– Eşti tare frumoasă, nevastă!

Tru se răsuci pe călcîie şi îl văzu pe Thane în tocul uşii, cu hainele în braţe. Se uită lung la teancul de cămăşi şi de pantaloni pe care el le aruncă pe pat.

– Bănuiesc că vom sta în acelaşi dormitor, nu-i aşa?

– Bineînţeles, dar...

– Mi-am adus cîteva lucruri, pentru moment...

– Fie cum vrei tu, zise Tru.

Thane se uită la ea dorind-o din tot sufletul.

– Ai să răceşti, zise el simplu.

– Voiam să fac o baie.

– Vin şi eu.

Se uită la ea cum închide uşa.

– Nu vrei să scot din nou uşa din ţîţîni, nu-i aşa?

– Nu.

– Bine.

Lui Tru îi venea să fugă de el, dar n-avea unde. Simţise lucrul acesta din clipa în care vorbise cu Cranston şi cu Andrew. Intră în cadă. Faptul că nu trebuia să se grăbească, o făcu să închidă ochii.

Uşa băii se dădu în lături. Simţi curentul, apoi îi auzi vocea:

– Şi-acum, scumpa mea soţie, spune-mi de ce te-a îngheţat aşa nunta noastră?

Zece

Tru se cufundă în apa fierbinte, simţind pericolul în aer.

– Nu înţeleg ce vrei să spui!

– Nu te preface! rosti el tăios. După ce-ai dansat cu tatăl meu şi cu Andrew, parcă ameţiseşi. Erai albă ca varul. Asta, numai pentru că ai descoperit că am fost la New York?

– Oare n-ar fi mai bine să discutăm în cameră?

– Iar te eschivezi, mormăi Thane, intrînd şi el în cadă şi cufundîndu-se în apa parfumată. Vrei să ne înecăm în parfum?

– Cine te-a pus să intri?

– Gertrude!

Tru sări, împrăştiind stropi de apă peste tot.

– Porunceşte, stăpîne!

– Spune-mi ce ţi s-a povestit! Tot!

Tru se uită lung la el.

– Oricum, n-ai să-mi răspunzi la întrebare.

– Ţi-am răspuns la ceea ce m-ai întrebat la club.

– De ce n-ai luat legătura cu mine, cînd ai venit atunci, la New York?

– Te-am văzut. Tu nu m-ai văzut, zise Thane încet.

– Ceea ce-mi spui e destul de vag, strigă Tru.

În ochii lui apăru o durere ascunsă. Îşi lăsă privirea şi clătină din cap.

– Ce e? şopti Tru.

Trecură cîteva clipe, în care Thane încercă să lupte cu amintirile acelea nefericite.

– Venisem la New York să te conving să te întorci cu mine, în California. Eram atît de sigur că voi reuşi, încît nu m-am obosit să-ţi telefonez înainte. Într-o dimineaţă, am venit aici cu maşina. Am parcat-o lîngă blocuri şi-am început să mă gîn-

desc la ceea ce aveam să-ţi spun. Nici nu mă gîndeam că nu vom pleca împreună de-aici, cu avionul. Atunci, s-a deschis uşa din faţă şi-au ieşit cu două persoane. Una din ele erai tu, iar cealaltă un bărbat, pe care nu îl cunoşteam. Rîdeaţi amîndoi. El te-a sărutat şi tu i-ai înconjurat gîtul cu braţele.

Thane rîse amar.

– Atunci am învăţat ce e durerea. În mine, parcă totul s-a oprit... şi-a trebuit să plec înapoi.

Tru clătină din cap.

– Eşti nebun!

– Chiar aşa?

– Da! M-ai văzut sărutîndu-l pe Tom, soţul lui Maggie.

Tru îi explică disperată. Expresia de durere de pe chipul lui se schimbă.

– Mi-am închipuit asta după cîteva luni, cînd mi-am mai revenit şi Billy mi-a furnizat alte informaţii.

– Ai trimis pe cineva să mă caute?

Thane dădu din cap.

– Şi n-ai venit niciodată la uşa mea, să mă întrebi despre bărbatul cu care m-am sărutat pe scări, nu-i aşa?

– Aşa e.

O cuprinse furia. Îşi închipuise că-şi găsise pe

altcineva! Ce impresie avusese despre ea!

– Andy mi-a spus că ai fost imposibil, după ce-ai plecat de la New York.

Tru aruncă aceste vorbe, ca pe o mănuşă, să vadă cum reacţionează.

Ochii îi luară foc. Pentru o clipă, îi fu frică să n-o lovească, aşa că ridică pumnii să se apere.

– Vrei să ne rezolvăm problema după metoda „dinte pentru dinte"?

Glasul îi era blînd, dar ochii îi fulgerau.

– Bineînţeles!

Tru clipi, cînd el îi aruncă în faţă un val de apă. Într-o clipă, o trase în poala lui.

– Ce faci? strigă ea.

– Trebuie să stăm ceva mai aproape. Nu vreau să pierzi nici un cuvînt pe care îl spun, zise el şi-i linse pavilionul urechii. Stai bine, nevastă?

– Da, răspunse ea cu glas profund.

– Nu prea eşti convinsă.

– Hai odată! îi zise ea printre dinţi.

Tru simţi cum i se încordează trupul.

– Bine.

Thane începu să o sărute pe gît şi pe gură, apăsînd-o uşor cu buzele. Se opri şi se uită în ochii ei.

– Aşa cum ţi-a spus şi Andy, a fost o perioadă cam nefericită în viaţa mea. Nu-mi amintesc aproa-

pe nimic de zborul înapoi, în California, doar că am băut mai mult şi că le-am dat întîlnire celor două însoţitoare de zbor.

Thane tresări, pentru că ea îşi înfipse unghiile în gîtul lui.

– Eram sigur că mi-ai tras clapa. Cînd am ajuns, simţeam că explodez. Din clipa aceea, viaţa mea a devenit o nebunie. Am lucrat de două ori mai mult ca de obicei. Angajaţii mei tremurau, cînd mă vedeau venind. Noaptea, chefuiam, jucam, ieşeam cu femei.

Începu să rîdă.

– O mulţime de femei.

– Şi-o mulţime de seri.

O întoarse cu faţa spre el.

– Eşti sigură că vrei să auzi toate acestea?

– Nu, dar spune-mi, totuşi.

– Într-o dimineaţă, m-am trezit la Las Vegas şi eram sigur că mă voi căsători cu femeia care stătea în pat, lîngă mine.

Se opri din povestit, pentru că o simţi încordată.

– Tu ai vrut să asculţi asta, nevastă!

– Da, aşa e.

Tru începu să-şi flecteze degetele. Gura îi era uscată.

– În clipa aceea, m-am hotărît să aflu ce se petrece cu tine, să te întîlnesc, să te zgudui şi să

descopăr adevărul. Mă săturasem să tot văd în faţa ochilor imaginea ta alături de celălalt bărbat. Aşa că, m-am trezit, am plecat din nou la Los Angeles şi mi-am revenit încet-încet la normal. Am început să-mi fac planuri cum să te recîştig.

Din noile rapoarte pe care mi le-a trimis Billy, am aflat că trăieşti singură. În perioada aceea, nu mai luam legătura cu familia Sandilin, aşa că nu am aflat despre moartea lui Maggie.

Tru se uită lung la el.

– Continuă!

Thane surîse înţelegător.

– Ce-ţi mai cloceşte mintea? Nu-ţi face griji! Eu, unul, trag mereu concluzii greşite.

– Chiar aşa?

Tru se întoarse şi îl trase de păr.

– Au! Nevastă, mă doare! Dar mă şi excită, aşa că nu te opri!

Thane îşi strecură trupul pe sub al ei şi începu să rîdă, văzînd-o că se înroşeşte.

– Te-ai supărat pentru că ţi-am povestit tot, nu-i aşa?

– În parte, da.

Tru se uită la el cum dă drumul la apa fierbinte, pentru că cea din cadă devenise călîie.

– Pretindeai că Mel e fiica ta. Chiar ai crezut asta? Spune-mi!

Thane trase adînc aer în piept.

– Pui întrebări capitale, zise el, dînd din cap. Cînd am văzut-o pe Mel, am observat că are ochii mei şi părul tău. Cred că mi-am dorit atît de mult să fie a mea, încît am vrut să fie adevărat. Şi am crezut asta, pînă cînd am reflectat mai mult.

– Şi cît timp ţi-a trebuit?

– La a doua întîlnire, eram destul de sigur că fetiţa nu era nici a ta, nici a mea.

Thane se uită la ea cum roşeşte şi mai tare.

– Şi totuşi mă băteai la cap că fetiţa e a ta.

Thane ridică din umeri.

– Să nu cumva să te-aştepţi să-mi cer scuze. Dacă ar fi necesar, aş face-o.

– Durule!

– Ai dreptate!

Îi atinse bărbia.

– Parcă tremuri.

– Apa s-a cam răcit, îi spuse ea blînd.

– Aproape la fel ca tine.

Thane se aplecă şi mai dădu drumul la apă fierbinte. Apoi, ignorîndu-i protestele, începu s-o spele.

După cîteva minute, Thane o scoase din cadă şi o şterse cu un prosop. O masă uşor cu nişte ulei cosmetic, din cap pînă în picioare.

– Să-ţi aduc neglijé-ul pe care ţi l-a dăruit sora

mea?

Tru aprobă, ştiind, oricum, că era inutil să se opună.

– Cum de ţi-ai amintit de cadoul Lindei?

– Pentru că te-am văzut imediat îmbrăcată cu el, cînd ţi l-a dat.

Thane ieşi şi se întoarse imediat, cu veşmîntul fin pe braţ.

– Vrei să te ajut să te îmbraci cu el?

Privirea lui vicleană îi străpungea, parcă, prosopul cu care se înfăşurase.

– E prea aglomerat aici, ca să ne îmbrăcăm amîndoi. Eu am să mă îmbrac în dormitor.

Tru trecu pe lîngă el, cu neglijé-ul pe braţ.

– Laşo!

Tru ridică bărbia, cînd el o atinse uşor peste fese. Era încă zguduită de ceea ce aflase. Stătu o clipă, descumpănită, în mijlocul băii. Pînă la urmă oftă, şi îşi lăsă prosopul să cadă.

Îşi răsuci părul într-un coc şi îşi trase cămaşa de noapte peste trup. Fu cuprinsă de un fior, cînd simţi atingerea materialului mătăsos, pe piele. Uitîndu-se în oglindă, îşi vîrî picioarele în nişte papuci cu tocuri înalte, pe care îi primise împreună cu neglijé-ul.

– Eşti o nevastă tare frumoasă.

Tru se întoarse cu faţa spre el, simţind atin-

gerea moale a mătăsii, care i se lipi de trup.

Thane stătea sprijinit de tocul uşii. Părul ud avea o strălucire întunecată. Halatul vişiniu îi ajungea pînă la genunchi. Prin deschizătura de la piept i se vedea părul cîrlionţat şi aspru.

Lui Tru i se părea un pirat sofisticat. Dorind să-i vadă din nou sclipirea din ochii lui de chihlimbar, îl întrebă:

– Îţi place?

– Eşti elegantă, sexy, superbă... Ce şi-ar putea dori, mai mult, un bărbat?

Tru se uită în ochii lui, fără să respire. Poate acum era momentul să-i spună despre Roger. Dar parcă nu-i venea s-o facă, în noaptea nunţii sale. Simţi un gust amar în gură, amintindu-şi de fostul ei soţ. Înghiţi în sec şi şi-l alungă din minte.

– Parcă eşti un tîlhar frumos!

Thane îşi ridică sprîncenele.

– Iar tu eşti gagica mea! şopti el.

– Cred că da.

Thane se apropie de ea cu braţele deschise.

– Dacă n-ai nici o obiecţie, te iau!

– N-am nici o obiecţie!

– Iubito! Soţia mea dragă!

Thane murmură aceste cuvinte ca pe un jurămînt solemn, ca şi cum numai rostirea lor l-ar fi uşurat.

– Nu-mi place deloc că trebuie să-ţi scot neglijé-ul acesta! Îţi stă atît de bine! Totuşi, îţi prefer pielea.

Ea îi pipăi muşchii tari ai umerilor şi ai spatelui.

– Cred că şi tu îmi placi mai mult fără haine.

Thane se dădu un pas înapoi, cu ochii strălucind. Cuvintele ei îi făcuseră plăcere.

– Îţi sînt recunoscător.

– Şi eu, ţie.

În cîteva clipe, fură în pat, uitîndu-se unul la altul fericiţi şi fără jenă.

– Să-ţi spun ceva, Thane?

– Te rog!

– Niciodată n-am crezut că iubirea fizică poate fi atît de plăcută. Cu tine mi-am dat seama că e.

Thane rîse tare.

– Ăsta e cel mai tîmpit compliment pe care îl poate primi un bărbat.

– Aşa e. Dar e un compliment.

Zilele de după nuntă fură cele mai fericite pe care Tru le cunoscuse vreodată. Toate necazurile pe care le avusese pînă atunci dispăruseră în strălucirea pe care i-o dăruise Thane.

– Senor Thane e foarte bun pentru micuţa noastră, senora, îi spuse Juana într-o după-amiază, cînd venise s-o schimbe la birou, astfel încît Tru şi Mel să poată mînca împreună. Numai cînd îi rostesc numele, ochii fetiţei lucesc ca două stele.

Tru dădu din cap.

– La fel ca noi toţi!

Juana chicoti.

– Tanto hombria! Duceţi-vă şi mîncaţi, senora Tru.

Tru îi surîdea fetiţei, în vreme ce ea mergea cu ajutorul scăunelului special. Casa se umpluse de jucării. Thane îi aducea mereu cîte una, ca din întîmplare.

Cînd sună soneria, Tru se uită uimită împrejur. Nu aştepta pe nimeni.

– Mă duc eu să deschid, Juana. Vezi că Mel e în scăunelul mobil, o anunţă ea pe bătrînă, înainte să plece.

Se uită prin vizor, dar nu recunoscu bărbatul. Deschise uşa cu grijă.

– Sînteţi Gertrude Stoner?

– Da.

– Atunci, aceasta e pentru dumneavoastră.

Bărbatul îi dădu un plic şi coborî o treaptă.

– Sînteţi citată la tribunal. Dacă nu vă prezentaţi, veţi fi amendată sau poate, mai rău, spuse

bărbatul, apoi coborî toate scările în fugă, pînă în stradă, fără să se uite înapoi.

Paralizată, Tru îl urmări cu privirea pînă cînd dispăru după colţ. Trupul începu, deodată, să-i tremure. Roger! Îşi ţinuse promisiunea!

Tru se întoarse în bucătărie, fără să-şi ia ochii de la hîrtia din mînă. Abia o observă pe Mel. Se aşeză la masă şi sorbi din ceaiul care se răcise. Nu simţea nici un gust. Dădu la o parte sandvişul pe care îl începuse. Numai cînd se gîndea la mîncare i se întorcea stomacul pe dos.

Pînă la urmă, reuşi să se adune. Îşi ridică fetiţa adormită, o duse în dormitor şi o culcă. Apoi, se duse în biroul din spatele bucătăriei, la Juana.

– Nu e nimic special, senora Tru, dar am cîteva...

Vocea Juanei se topi. Rămase cu mesajele în mînă, fără să se mai uite la ele.

– Ce s-a întîmplat? Sînteţi bolnavă? Veniţi să staţi jos. Vă fac un ceai fierbinte.

Îi puse mîna pe fruntea transpirată.

– Aţi muncit prea mult. Trebuie să vă odihniţi puţin. Mă voi ocupa eu de mesaje.

Tru scutură din cap.

– Nu, nu sînt bolnavă, Juana. Îmi revin imediat. Ceaiul o să mă ajute.

Femeia o privi îngrijorată, apoi ieşi, ridicînd din umeri.

Tru începu să lucreze ca un robot. Răspundea la telefoane, prelua mesajele cu voce calmă, în timp ce creierul îi fierbea. Mel! Doamne! Roger putea să i-o ia! Roger era un ticălos fără inimă! Îi va distruge personalitatea fetiţei! Gîndurile i se învălmăşeau. Timpul trecea, fără ca ea să-şi dea seama. Pînă la urmă, îşi culcă fetiţa pe braţe, şi trupul începu să i se zguduie, la gîndul că va rămîne fără fetiţa ei.

– Senora Tru! Lăsaţi-mă să vă ajut.

Juana lăsă ceaşca de ceai şi o luă pe Tru în braţe. Aceasta îşi sprijini capul de sînii ei generoşi.

– O, Juana, Juana! Nu pot să-mi pierd copilul! Nu pot!

– Senora Tru, nu plîngeţi aşa! Nimeni n-o poate lua pe Mellie a noastră de la noi! Senor Thane nu va permite una ca asta!

Thane! Thane! Tru se cutremură. De ce tot amînase să-i spună despre Roger?

– De ce nu vă întindeţi puţin, senora Tru? Mă ocup eu de toate!

– Mi-am revenit, surîse Tru trist. Îţi mulţumesc că ai fost alături de mine, dragă prietenă.

Juana ieşi din încăpere, dar faţa îi rămase îngrijorată.

Tru nu ştia de cînd stătea la birou şi recep-

ţiona mesaje, cînd simţi o mînă pe umărul ei. Îşi ridică privirea şi îl zări pe Thane.

– Ai venit! Cît e ceasul? Nici nu mi-am dat seama că e atît de tîrziu!

– Nu e. M-a sunat Juana, pentru că era îngrijorată pentru tine. A zis că ai primit ceva prin poştă, care te-a supărat foarte mult.

– Nu prin poştă.

Tru înghiţi în sec, uitîndu-se la citaţia încă nedeschisă.

Thane îi urmări privirea şi luă plicul în mînă.

– Asta?

Ea aprobă. Se uită la adresa oficială de pe plic.

– Eşti citată la tribunal.

Tru dădu din cap, fără să-şi poată lua privirea de la el. I se uscase gura şi nu putea vorbi.

– O chem pe Juana să-ţi ţină locul şi noi mergem în camera de zi.

– În dormitor, murmură Tru răguşit.

Thane se încruntă.

Cînd ajunseră în dormitor, Tru se apropie de fereastă şi se uită în stradă ca o somnambulă.

– Vrei să-mi spui despre ce este vorba, sau mă laşi să deschid plicul? zise Thane, după ce închise uşa, observînd cum tresărise auzindu-l vorbind.

– Îţi voi spune eu.

Tru tuşi, dar glasul îi rămase tot răguşit.

– Dar va trebui să şi citeşti citaţia, pentru că nu ştiu cînd e înfăţişarea, în legătură cu capacitatea mea de a creşte un copil.

– Poftim?

– Roger încearcă să mi-o ia pe Mel.

– Vrei să zici să ne-o ia? rosti el cu voce înghеţată. Asta îmi ascundeai.

Trupul lui Tru se încordă ca un arc şi tresări.

– L-ai văzut în ultima vreme?

Tru dădu din cap.

– Cînd? A fost aici?

Tru se întoarse de la fereastră şi oftă prelung.

– Cu puţin înainte de a ne căsători. A venit aici şi m-a amenинţat că, dacă nu-i dau vila şi, poate, şi afacerea, mă va da în judecată şi va solicita jumătate din tot ce am. A mai zis... că va demonstra că nu sînt o mamă potrivită pentru Mel... pentru că trăiesc cu un bărbat...

Vocea i se stinse. Văzu cum Thane îşi strînge pumnii. Gura i se strîmbă, de parcă luase otravă. Ochii căpătară o culoare întunecată.

– Dacă n-ai fi primit asta, mi-ai fi spus vreodată despre această întîmplare?

O văzu dîndu-se un pas înapoi, dar nu-i păsa. Era cuprins de o furie oarbă. El se deschisese în

faţa ei fără nici o rezervă, în aşa fel, încît s-o facă să înţeleagă că nu-i ascunde nimic. Ea însă nu putuse face acelaşi lucru.

– Căsătoria noastră poate fi cam unilaterală, nu-i aşa?

– Nu. Aveam de gînd să-ţi spun.

– Chiar aşa?

Thane se depărtă de ea, îşi smulse haina de caşmir de pe el şi o aruncă de perete. Tru rămase cu ochii pironiţi la haina căzută pe duşumea.

– Uită-te la mine! tună Thane.

Ea îşi ridică privirea speriată, la el. Nu-l auzise niciodată vorbind atît de ameninţător.

Thane văzu cum îl priveşte cu ochii măriţi. Parcă i se scurgea sîngele din trup. Mîinile şi picioarele păreau degerate. Nu mai simţise o descărcare de adrenalină atît de intensă, de cînd jucase fotbal profesionist.

– Te voi înţelege, dacă mă vei părăsi... începu Tru, apoi gemu, văzîndu-l că se repede la ea.

– Nu înţelegi nimic! zise el, după ce-şi mai reveni.

Se priviră în ochi, o vreme. Tru fu prima care cedă.

Thane îşi smulse cravata şi o aruncă pe jos. Apoi, deschise plicul şi citi. Se apropie de telefon şi formă cîteva numere.

– David? Da, sînt Thane. Vreau să-ţi citesc ceva.

Tru se întoarse la fereastră. Auzea fluxul de cuvinte al soţului ei, fără să le înţeleagă. Văzu o turturea în arţarul din faţa ferestrei. Avea penele zgribulite. Deodată, se uită la scîndurica pe care punea firimituri de pîine: era goală. Chiar dacă viaţa ei se destrăma, trebuia să hrănească păsările.

– Unde te duci? o întrebă Thane, acoperind telefonul cu mîna.

– Să hrănesc păsărelele, zise ea, fără să se oprească din drum, deşi îl văzu deschizînd gura să o strige înapoi.

Unsprezece

California strălucea în razele soarelui care o orbiră, o clipă, pe Tru. Mergea în urma lui David şi a lui Thane. Ieşeau din tribunal.

Nu scosese nici un cuvînt, pînă la sfîrşitul înfăţişării, de teamă să nu îl stîrnească pe Thane. Se cutremura cînd îşi aminti privirea ucigătoare a lui Roger. Era în stare s-o omoare!

– Te previn, Thane. Nu te lua după el, îi spu-

sese ea. Dacă îl baţi, te va da din nou în judecată. Ajunge că am păstrat-o pe Mel.

Thane nu spuse nimic. O privise doar dispreţuitor. Aşa se uitase tot timpul la ea, de cînd primise citaţia. În ciuda resentimentelor sale, Thane îşi pusese în funcţiune toate relaţiile, pentru acest proces. Aranjase repede cu secretarele, pe care le angajase cu jumătate de normă, să vină tot timpul s-o ajute pe Juana, cîtă vreme lipseau ei. Îi pusese pe David şi pe Billy să pregătească totul pentru apărarea lui Tru.

Zburară spre California cu două săptămîni înainte de înfăţişare, astfel încît David să poată sta de vorbă cu Tru pe îndelete. Cazul era extrem de delicat.

Deşi în ziua procesului, Tru fusese foarte neliniştită, nu-şi pierduse cumpătul, deoarece atît David, cît şi Thane erau siguri că vor cîştiga. Se pregătiseră pentru a da răspuns la toate acuzaţiile lui Roger şi, mai mult, îl acuzară pe acesta de violare de domiciliu. Judecătorul emise, chiar, un ordin prin care îi interzicea acestuia să se apropie vreodată de Mel sau de mama ei.

– Auzi! Să-ncerce el să ne ia fetiţa! zise Thane cu voce uscată. Trebuia să-i rup gîtul!

Thane se uită lung la Roger, în vreme ce acesta cobora treptele tribunalului cu privirea în pă-

mînt.

– Şi el abia aşteaptă să faci asta! îşi admonestă David prietenul cu voce severă. Dacă îţi pierzi cumpătul, strici totul.

Avocatul se uită la Tru. Nu mai era aşa vioaie cum o ştia. Şi nici nu mai arăta la fel. Totdeauna fusese subţirică, dar acum parcă slăbise şi mai mult. Ochii îi erau încercănaţi de durere.

– De ce nu vorbeşti cu soţul tău?

– Nu e nevoie! ridică Thane din umeri. N-am de gînd să fac nimic. Pe lîngă asta, Tru şi cu mine avem alte treburi acum. Trebuie să prindem avionul spre Hawaii.

Tru făcu ochii mari, surprinsă:

– Bine de voi! Chiar aveţi nevoie de aşa ceva. Sărutaţi-o pe fetiţă din partea mea. E o frumuseţe.

David o sărută pe Tru de rămas-bun şi îi strînse mîna lui Thane.

– Maşina mea e în spate.

– Mergem?

Thane o luă de braţ, fără să mai aştepte răspuns, conducînd-o spre automobilul *Lamborghini*, pe care îl împrumutase de la cumnatul său.

Pînă la hotel, nu-şi vorbiră. Ajunşi însă în cameră, Tru se uită la el.

– Nu e cam absurd să plecăm la Maui?

Mel stătea la sora şi la cumnatul lui Thane.

– Nu cred. Clare şi Andrew abia aşteaptă să aibă grijă de fetiţă. Doar aşteaptă şi ei un copil, anul acesta. Şi-apoi, mai avem şi noi cîte ceva de pus la punct.

– Nu putem s-o facem aici?

– Împachetează-ţi lucrurile, Tru. Eu am să le telefonez părinţilor mei şi Lindei.

Zborul spre Maui decurse în cele mai bune condiţii. Deşi fu lung, nu se întîmplă nimic deosebit. În vreme ce avionul se rotea deasupra aeroportului, Tru se uită pe hublou, să vadă Capul de Diamant. Abia îşi putea stăpîni emoţiile care o copleşiseră încă de cînd decolaseră.

Se aflau pe culoarul *Cahu.* Fură întîmpinaţi de fetele care dansau în stil hawaian, urîndu-le, în felul acesta, bun-venit. Thane o conduse spre culoarul din dreapta, pentru a urca în avionul de Maui. Curînd, zburau din nou.

El îi studie profilul. Tru stătea cu mîinile în poală.

– M-am gîndit că, dacă vrei să vizitezi *Cahu,* putem oricînd lua naveta zilnic şi să stăm aici cîteva ore.

Cuvintele lui erau politicoase, dar vocea aspră.

– Mulţumesc.

Ea însă îşi dorea ca el s-o ierte şi s-o iubească, nu să facă cumpărături la *Cahu*. De săptămîni de zile se gîndea cum să facă să topească gheaţa care se ivise între ei, dar cuvintele nu aveau nici o putere. Pe lîngă aceasta, trebuise să se concentreze asupra lui Mel. Acum însă putea să vorbească. Şi-aşa, între ei, se căscase o prăpastie destul de mare. Dar, ca şi pînă acum, nu scoase nici unul un cuvînt. Curînd, trebuiră să se pregătească să coboare la Maui.

Cînd Tru văzu ceea ce Thane numise un bungalov, îi veni să rîdă. Avea patru dormitoare şi un hol imens. Priveliştea de la fereastra care dădea spre golf, părea o pictură de Gaugain. Plaja strălucea în soare. Pacificul era turcoaz şi părea ireal.

– Hai să înotăm puţin. E tare cald.

Thane se întoarse, fără să mai aştepte răspunsul ei.

Tru îşi puse un costum de baie albastru-deschis. Observă că i se vedeau coastele sub sînii la fel de plini, ca altădată. Picioarele i se subţiaseră şi păreau mai lungi. Îşi aruncă un prosop pe umeri şi se încălţă cu nişte papuci de plajă. Îl urmă pe Thane.

Era prea slabă. Uitîndu-se la ea, lui Thane începu să-i bată inima cu putere. Simţi un junghi dureros, văzînd-o că-i evită privirea. Fusese atît

de nefericită în ultimele săptămîni! Iar el era cauza principală.

– Te iubesc, zise el. Te iubesc şi te-am rănit, pentru că eu însumi m-am simţit rănit. Am vrut să apelezi la mine de cîte ori ai necazuri, dar tu n-ai avut încredere. Şi asta doare, Tru...

Ea clătină întruna din cap.

– Nu, nu, nu! Am avut încredere în tine, Thane. Crede-mă!

Cuvintele i se învălmăşeau, încercînd să se facă înţeleasă.

– Întîi... nu ţi-am spus, pentru că mi-a fost frică.

El scrîşni din dinţi.

– Şi ai fost de acord să te căsătoreşti cu mine, pentru că ţi-ai închipuit că voi fi pavăza între tine şi el, nu-i aşa?

Tru aprobă.

– În parte, e adevărat. Dar şi pentru că te iubeam. Mi-a fost teamă să nu te rănesc, tocmai pentru că te iubeam atît de mult. Ţotul din mine îţi aparţine încă din prima seară, cînd ne-am cunoscut la Ellen. Te-am iubit atunci şi te iubesc şi acum.

Trăsăturile lui Thane se îmblînziră, dar nu se atinse de ea. Tru întinse braţele implorîndu-l.

– După ce ne-am căsătorit, am vrut să uit de Roger Hubbard, aşa că n-am mai spus nimic. Cred că mi-am închipuit că va renunţa la planul lui

ticălos.

– O lichea ca el nu putea face aşa ceva! spuse Thane printre dinţi.

– Ai dreptate. Şi ar fi trebuit să-mi închipui.

– Da.

Tru se uită la el, fără să scoată un cuvînt. Era distrusă. Îi venea să-i strige că datorită lui răsărea, pentru ea, soarele, dimineaţa şi luna pe cer, în ceasurile amurgului. El reuşise s-o umple de bucurie şi de dragoste de viaţă. Fără el, întreaga ei existenţă n-ar fi decît un deşert cenuşiu.

– Zîmbeşti cam strîmb, îi spuse el solemn.

– Asta pentru că, în ultima vreme, n-am prea zîmbit. Parcă ziceai că înotăm.

Thane o chemă printr-un semn al capului. Ea trecu în faţa lui. Trupul îi tremura de emoţie, dar se mişca graţios, ca întotdeauna. Sîngele lui se înfierbîntă. Tru se aruncă voiniceşte în apă, alături de Thane. Cînd îşi dădu seama că ajunseseră la apă adîncă, se întoarse spre el şi îşi şterse urmele de sare de pe faţă.

– N-am avut puterea să mă apropii de tine pe pămînt. Am avut nevoie de ocean, ca să devin mai uşoară.

Se aruncă asupra lui şi îl cuprinse strîns. Începură să se scufunde. Îl dorea în clipa aceea mai mult ca oricînd. Thane îşi lipi gura de a ei,

suflîndu-i aer, înainte de a ieşi la suprafaţă.

– S-a întîmplat ceva? Ai un cîrcel?

– Nu, răspunse Tru senină. Vreau numai să-ţi spun ce n-am fost în stare acolo, pe plajă... Că, la bine şi la rău, sînt a ta. Şi rămîn a ta, chiar dacă mă alungi. Nu are nici o importanţă! Chiar dacă ne-ar despărţi un continent sau am fi alături, în aceeaşi încăpere, destinul meu e legat de al tău. Iar ceea ce simt pentru tine, nu se va stinge toată viaţa; şi nici în viaţa de apoi!

– Şi soarta mea e legată de a ta, zise Thane, luînd-o uşor în braţe.

Chipul îi era senin şi relaxat.

– Am crezut că te-am pierdut, suspină Tru, fără să încerce să-şi şteargă lacrimile care îi împăienjeneau privirea.

– Nu aveai cum. Îţi aparţin de la începutul lumii.

– Ce mult e de-atunci! îi răspunse Tru, zîmbind printre lacrimi.

– Şi voi fi al tău şi în mormînt, după o mie de ani!

Tru dădu din cap şi se aplecă să îl sărute. Apoi, se uită în jur.

– Cred c-am mers prea departe.

Thane scutură din cap.

– Nu ni se va întîmpla nimic. Am eu grijă de asta.

Înotară spre ţărm, unul lîngă altul, siguri pe ei şi împăcaţi.

– Sper că vrei să facem dragoste, îi zise Tru, ieşind din apa oceanului. Se uită la el pieziş, în timp ce apa îi şiroia pe picioare. Respira greu din cauza efortului. Sînt într-o dispoziţie de a mai face un copil.

– Nu noi am făcut-o pe Mel, iubito, zise Thane, luînd-o în braţe.

Tru se uită surprinsă la el.

– Aşa e! Uitasem!

Îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui şi rîse de bucurie şi de dragoste de viaţă.

– Sînt sigur că nu vei uita cum să facem al doilea copil.

– Nu, Thane, iubitule! Nu cred că voi uita! Te iubesc atît de mult şi...

Şoaptele ei îl copleşiră.

Începură să rîdă, cînd el alergă cu ea în braţe spre bungalov.

Sfîrşit

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului

Loveswept

Thane Stoner era, cu siguranță, un bărbat pe cinste. Dar, oare, **Tru Hubbard** putea să aibă încredere în el? Faptul că se simțea amețită de fericire și mai sigură pe ea constituia o schimbare benefică în viața ei, sfîșiată de recenta despărțire de soțul ei. Dar, oare, își va găsi un loc în viața tumultuoasă a lui Thane Stoner?

Thane o diviniza, topindu-i voința prin îmbrățișări duioase - nimic nu mai avea să le stea în cale acum, că soarta făcuse ca ei să se întîlnească. Dar cînd vechile necazuri o forțară să aleagă între a-l răni pe bărbatul pe care ajunsese să-l iubească și renunțarea la visul ei, Tru preferă să fugă. Cu toate acestea, omul nu poate fugi de propriul său destin. Thane va lupta cu armele iubirii pentru aceea care i-a vrăjit inima. Va reuși el, oare, să-i demonstreze că se putea încrede în vraja creată de el?

2059 lei
41 lei T.L.
2100 lei Total

DESTIN

Helen Mittermeyer

EDITURA MIRONIT

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului

Loveswept

Thane Stoner era, cu siguranță, un bărbat pe cinste. Dar, oare, **Tru Hubbard** putea să aibă încredere în el? Faptul că se simțea amețită de fericire și mai sigură pe ea constituia o schimbare benefică în viața ei, sfîșiată de recenta despărțire de soțul ei. Dar, oare, își va găsi un loc în viața tumultuoasă a lui Thane Stoner?

Thane o diviniza, topindu-i voința prin îmbrățișări duioase - nimic nu mai avea să le stea în cale acum, că soarta făcuse ca ei să se întîlnească. Dar cînd vechile necazuri o forțară să aleagă între a-l răni pe bărbatul pe care ajunsese să-l iubească și renunțarea la visul ei, Tru preferă să fugă. Cu toate acestea, omul nu poate fugi de propriul său destin. Thane va lupta cu armele iubirii pentru aceea care i-a vrăjit inima. Va reuși el, oare, să-i demonstreze că se putea încrede în vraja creată de el?

2059 lei
41 lei T.L.
2100 lei Total

DESTIN ♣ Helen Mittermeyer

DESTIN

Loveswept

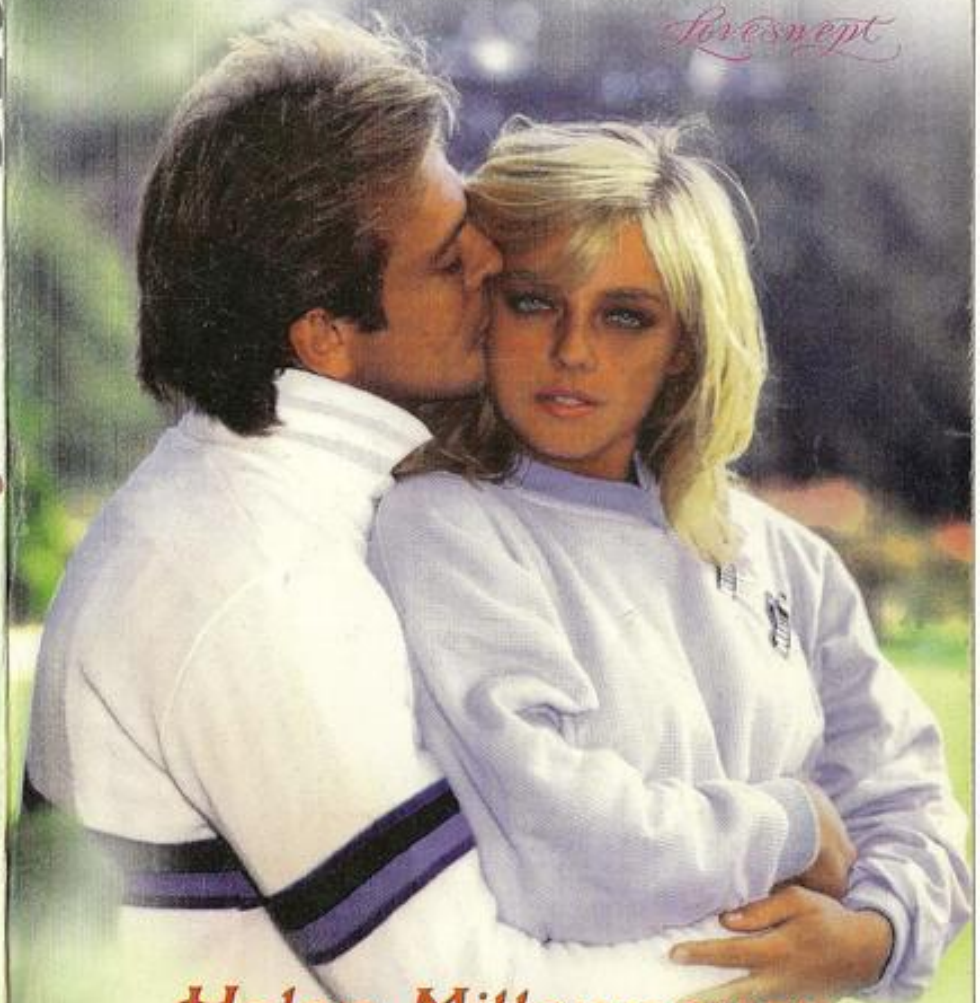

Helen Mittermeyer